

СЈЕДИЊЕЊЕ НЕБА И ЗЕМЉЕ

јануар ● фебруар ● март 2026.

јануар, фебруар, март 2026.

СЈЕДИЊЕЊЕ НЕБА И ЗЕМЉЕ

**Христос у посланицама
Филибљанима и Колошанима**

1. Прогоњен али не и напуштен	5
2. Разлози за захвалност и молитву	13
3. Живот и смрт	21
4. Јединство кроз понизност	29
5. Као светиљке у ноћи	37
6. Уздање само у Христа	45
7. Небеско држављанство	53
8. Христова преузвишеност	61
9. Помирење и нада	69
10. Цели у Христу	77
11. Живот са Христом	85
12. Живот са другима	93
13. Стајање у свему што је по Божјој вољи	101

СЈЕДИЊЕЊЕ НЕБА И ЗЕМЉЕ

Аутор: Клинтон Волен

Број 1/2026.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Иван Попвић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2.000

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2025] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Сетите се најтежег посла који сте икад радили. Шта га је чинило тешким? Да ли су то била висока очекивања или рок за завршетак посла, или обоје? Да ли је био у питању ваш став према додељеном задатку? Или можда људи с којима сте радили? Или вам је једноставно изгледало да у томе никада нећете успети?

Замислите се над сврхом плана спасења – сједињење неба и земље. Звучи немогуће? Људски говорећи, и јесте. А опет, Исус је, непосредно пре свог вазнесења на небо, апостолима дао наизглед немогућ задатак: „Идите дакле и научите све народе крстећи их ва име оца и сина и светога Духа, учећи их да све држе што сам вам заповиједао“ (Матеј 28,19,20).

Исус је и Павла послао незнабошцима да обави наизглед немогућ задатак: „Да им отвориш очи да се обрете од таме к видјелу и од области сотонине к Богу, да приме опроштење гријеха и достојање међу освећенима вјером мојом“ (Дела 26,18).

Неки би једноставно дигли руке када би им се понудио такав посао. Али Исус је, обраћајући се апостолима, додао: „И ево ја сам с вама у све дане до свршетка вијека“ (Матеј 28,20). А Павлу је рекао: „Јер ти се за то јавих да те учиним слугом и свједоком овоме што си видио и што ћу ти показати“ (Дела 26,16).

Укратко, Исус нам људски гледано додељује немогуће задатке, како бисмо уместо на себе саме морали да се ослонимо на Њега да бисмо их остварили. Он нам никад не даје посао, а да нам не обезбеди силу да га обавимо. „Када људска воља сарађује са Божјом вољом, она постаје свемоћна. Шта год треба чинити по Његовој заповести, могуће је постићи Његовом снагом. Све Његове заповести оспособљавају.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 333 (оригинал).

Просто је невероватно, али до тренутка кад је Павле написао Посланицу Колошанима, еванђеље је већ било „проповиједано свој твари под небом“ (Колошанима 1,23). Наравно, нису га сви прихватили. Али ако пажљиво погледамо налоге које је Исус дао осталим апосто-

лима (Матеј 28,18-20), и Павлу, видимо да Он никад није ни обећао да ће сви постати ученици или да ће се сви обратити. „И проповједиће се ово јеванђеље о царству по свему свијету за свједочанство свијем народима. И тада ће доћи пошљедак“ (Матеј 24,14). Какво је то сведочанство? И како се тачно тај циљ постиже?

Овог тромесечја проучаваћемо Павлове посланице Филибљанима и Колошанима. Оне имају важне сличности. Поврх свега, оне откривају Христа, који је једини способан да сједини небо и земљу. Он представља те лестве које је Јаков видео како се протежу од земље до неба (1. Мојсијева 28,12; упоредити са стихом Јован 1,51). Као Син човечији, Он нас избавља од греха, а као Син Божји, посредује за нас.

Проучавајући ове посланице, сагледаћемо оба та аспекта Исусове личности. Размотрићемо неке од најзвишенијих изјава које се игде могу наћи у вези са Христовим божанством и Његовим одрицањем од свега да би нас спасао. Видећемо Павла како се из затвора рве са проблемима у једној цркви коју је сам основао (у Филиби), и у једној коју он лично чак никада није ни посетио (у Колоси). Везе које је Павле успоставио у целој „глобалној цркви“ тог времена омогућиле су му да, чак и из римског затвора, решава изазове. Био је свестан да је његово време кратко, и чинио је све што је могао како би припаднике цркве приближио небу и једне другима. Он нам на тај начин показује како Божја црква и данас може да се сједини са небом, да би испунила налог за последње време из текста Откривење 14, који нам је познат као „три анђеоске поруке“.

Др Клинтон Волен је помоћник директора Института за библијска истраживања при Генералној конференцији. Његова стручна област обухвата Нови завети, херменеутику и адвентистичку историју. Живео је и радио у Немачкој, на Новом Зеланду, у Русији, Уједињеном Краљевству и на Филипинима. Он и његова супруга, Цина, имају двоје одрасле деце, снају и двоје унучади.

ПРОГОЊЕН АЛИ НЕ И НАПУШТЕН

Текстови за проучавање у току седмице: Ефесцима 3,1; 2. Коринћанима 4,7-12; Дела 9,16; Филимону 1,15.16; Колошанима 4,9; Филибљанима 1,1-3; Колошанима 1,1.2.

Текст за памћење: „Радујте се свагда у Господу, и опет велитим: радујте се!“ (Филибљанима 4,4).

Један адвентистички пастор, ухапшен под лажним оптужбама, провео је скоро две године иза решетака. Премда у почетку веома збуњен, с временом је схватио да је затвор био његово Богом дано мисионско поље. Када су остали затвореници сазнали да је пастор, тражили су од њега да проповеда, што је он и чинио, а делио је и литературу. Чак је и крштавао затворенике и одржавао Вечеру Господњу. „Понекад“, признао је, „било је тешко служити у затвору, али било је и радости, поготову кад видите одговоре на молитве и промењене животе.“

Павле је Филибљанима и Колошанима писао из затвора (видети Филибљанима 1,7; Колошанима 4,3). У самој Филиби, када су Павле и Сила били неправедно оптужени, тамничар „ноге им метну у класе“ (Дела 16,24). А онда у поноћ, они беху „на молитви и хваљаху Бога; а сужњи их слушаху“ (Дела 16,25). Они су заиста знали како да се „свагда“ радују.

Ове седмице, размотрићемо околности с којима се Павле суочио. Он је видео ширу сврху у ономе што му се догађало, и можда можемо научити од њега како да се и сами суочимо са својим искушењима када она дођу, што ће се неизбежно десити.

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисће се ипријремили за субоју, 3. јануар.*

ПАВЛЕ, ЗАТОЧЕНИК ИСУСА ХРИСТА

Посланице Филибљанима и Колошанима назване су затворским посланицама зато што су написане док је Павле био у затвору (друге такве су Ефесцима и Филимону). Већина коментатора сматра да су оне написане док се Павле налазио у Риму, око 60-62. године нове ере (видети Дела 28,16).

Прочитајте Ефесцима 3,1 и Филимону 1. Зашто је значајан начин на који Павле карактерише своје заточеништво?

Павле је свој живот предао у службу Исусу Христу. Ако та служба укључује и то да се буде затвореник, он је спреман. Павле себе описује као некога ко је „посланик у оковима“ (Ефесцима 6,20). У другим приликама, он је ишао на мисионска путовања, оснивао цркве и обучавао раднике за Господа. Можда се зато сада питао: „Зашто сам овде, када бих могао много више да учиним да није ових окова?“ А био је затваран и касније, када је писао 2. Посланицу Тимотију. Дакле, најмање пет књига Новог завета било је написано док се он налазио у затвору.

Међутим, ни у једној од затворских посланица Павле не помиње где је тачно затворен. Зато неки предлажу Ефес или Цезареју. Међутим, нема библијских доказа да је Павле икад био затваран у Ефесу. Цезареја делује као вероватнија могућност, мада у том тренутку не постоји очигледна претња по Павлов живот. Али до те претње је свакако дошло кад је писана Посланица Филибљанима (видети: Филибљанима 1,20; Филибљанима 2,17).

Та посланица нам даје неке друге назнаке о томе где се Павле налазио у време свог заточеништва. Прво, ту је постојала судница (преторијум), што може да се односи на званичну резиденцију покрајинског намесника, као што је била она у Јерусалиму, где је Пилат испитивао Исуса (Матеј 27,27; Јован 18,33), и у Цезареји, где је Павле био затворен (Дела 23,35). Међутим, Павле јасно користи тај израз, не за место, већ у вези са људима. Он каже да се цела дворска стража („у свој судници“) упознала са еванђељем (Филибљанима 1,13). У Риму су то били елитни војници, њих око 9000, који су штитили цара и чували његове затворенике.

Павле шаље и поздраве од верника који су „из дома Тесарева“ (Филибљанима 4,22). То указује да је Павле био затвореник у Риму, и да је био у контакту са онима који су служили у царском дому.

Како да научимо да извучемо најбоље из било које ситуације у којој се нађемо? Зашто то није увек лако?

ПАВЛЕ У ЛАНЦИМА

Док је био у Македонији, Павле помиње вишеструка затварања (2. Коринћанима 6,5; 2. Коринћанима 11,23; 2. Коринћанима 7,5). Први забележен случај био је у Филиби (Дела 16,16-24). Касније је био затворен у Јерусалиму, кратко пре него што је премештен у затвор у Цезареји.

На другом месту, Павле помиње да је „у оковима“ (Филимону 1,10.13). Мада се у Риму налазио у кућном притвору, био је ланцем везан за једног елитног римског војника. Игнације, хришћанин с почетка другог века, који је био везан ланцима на исти начин, рекао је за те војнике, описујући њихово понашање, да су попут „дивљих звери... које постају само још горе кад се према њима лепо опходите“. – Michael W. Holmes, ed., *The Apostolic Fathers* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2007), стр. 231.

Прочитајте текст 2. Коринћанима 4,7-12. Шта нам у том одломку открива како је Павле успео да претрпи искушења с којима се суочио? Шта је, по свој прилици, био фокус његовог живота?

Колико год да му је живот постао тежак, Павле је био у стању да сагледа и ону светлију страну, и то му је давало храброст да поднесе стрес. Упркос томе што га је сотона обасипао чиме год је стигао, Павле је знао да није напуштен.

Прочитајте текст 2. Коринћанима 6,3-7. Које духовне изворе је Павле имао на располагању, да му помогну да се суочи с тим тешкоћама?

Често можемо бити у искушењу да гледамо на своје прилике, своје слабости, или неуспехе из прошлости, и да се обесхрабримо. Управо у таквим тренуцима треба да се сетимо чудесних ресурса које је Бог обезбедио за наш успех у борби против зла. Један од најважнијих је сама Библија, „реч истине“, јер помоћу ње можемо учити из туђих грешака, а такође и сазнати како су ти људи постигли успех. Такође, Свети Дух „чини делотворним оно што је извојевао Откупитељ света. Дух Свети чисти срце. Посредством Духа верник постаје судеоник у божанској природи. Христос је подарио свога Духа као божанску силу у савлађивању свих наслеђених и стечених склоности ка злу и да Црква прими печат Његовог карактера.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 671 (оригинал).

Како ми, као лаици или свештенство, можемо увек да се покажемо „као слуге Божије“ (2. Коринћанима 6,4)? Шта то значи?

ПАВЛЕ У ФИЛИБИ

Током Павловог другог мисионарског путовања, недуго након што је Тимотије придодат његовом тиму, Свети Дух им забрањује да наставе путем преко Мале Азије (Дела 16,6). А онда, у једној ноћној визији, Павле види човека који га моли: „Дођи у Маћедонију и помози нам“ (Дела 16,9). И тако се они одмах упућују ка морској луци која је најближа Македонији, и плове од Троаде, преко Егејског мора до Неаполиса на европском континенту. Али, уместо да ту проповедају еванђеље, Павле, Сила, Тимотије и Лука, који им се придружио у Троади (што је назначено употребом заменице „ми“ у стиху Дела 16,11), упутили су се ка Филиби.

Павле је, у свом еванђеоском деловању, увек стратешки размишљао. Филиба је била „први (главни) град земље Маћедоније“ (Дела 16,12). Био је то, заправо, један од најцењенијих градова у Римском царству, с обзиром да му је додељен статус *Jus Italicum* – највише могуће признање које је један град могао да добије. Његови становници су имали исте привилегије као да се он налазио у Италији, укључујући изузеће од пореза на земљу и пореза по глави, а свако ко је рођен у њему аутоматски је постајао римски грађанин. Било је то важно стајалиште дуж *Via Egnatia* (Игњатијевог пута), што је био главни копнени пут који је повезивао Рим са Истоком. Успостављање важног хришћанског присуства у њему, омогућавало им је да донесу еванђеље многим другим оближњим градовима, укључујући Амфипољ, Аполонију, Солун и Верију (видети: Дела 17,1.10).

Занимљиво је да је званични језик у Филиби у првом веку био латински, што доказује преовлађујуће присуство латинских натписа. У стиху Филипљанима 4,15 Павле их чак и ословљава именом које има латинских призив, *Филипесои*, очигледно као признање њиховог посебног статуса у оквиру Римског царства. Ипак, грчки је био језик тржнице, околних места и градова и онај путем ког се еванђеље ширило. Лука описује како су се Павле и његов тим придружили људима поред реке у молитви, где су се Лидија и њен дом обратили (Дела 16,13-15). Као пословна жена („која продаваше скерлет“), она ће постати један од главних финансијских подржавалаца Павлове службе у Филиби. А време које су Павле и Сила провели у тамошњем затвору, довело је до обраћења још једног целог домаћинства – тамничаревог.

Свети Дух је знао да ће Филиба бити идеално упориште за ширење еванђеља по Европи, и поред прогонства. Колико год да је прогонство лоше, оно може, у одређеним околностима, омогућити да еванђеље допре до људи који иначе не би могли бити досегнути.

Прочитајте стих Дела 9,16. Како нам то помаже да разумемо неке од Павлових невоља? Како би то могло да нам помогне да разумемо и неке од наших сопствених?

ПАВЛЕ И КОЛОСА

Немамо никакав писани извештај о томе да је Павле икад посетио Колосу, што нам опет нешто говори о ефикасности његове еванђеоске стратегије. Прво, био је то Епафрас, становник Колосе (Колошанима 4,12), који је донео еванђеље у свој град (Колошанима 1,7). Али како се он обратио? До тога је дошло највероватније средином 50-их година, када је Павле боравио у оближњем Ефесу и „сви који живљаху у Азији, и Јевреји и Грци, чуше ријеч Господа Исуса“ (Дела 19,10; упоредити са стихом: Дела 20,31).

Књига Откривење сведочи о томе у којој мери се еванђеље проширило на целом том подручју (Откривење 1,4). Највероватније објашњење за тај успех, укључујући и његово ширење до Колосе, јесте да је то резултат деловања Павлових обраћеника, који су први пут чули ту поруку у Ефесу, најважнијем граду и главној луци у Малој Азији. Епафрас је слушао Павлово проповедање у Ефесу и, пошто је постао један од његових сарадника, однео је еванђеље натраг у свој родни град, Колосу.

Сам град, око девет миља (15 километара) југоисточно од Лаодикије, тек се сада ископава, тако да о њему знамо мање у поређењу са знаменитијим градовима у том региону. Знамо да је имао значајну јеврејску популацију са „чак десет хиљада Јевреја који су живели у тој области Фригије“. – Arthur G. Patzia, *New International Biblical Commentary: Ephesians, Colossians, Philemon* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers Inc., 1990), св. 10, стр. 3. Новчићи ковани у Колоси указују да је народ ту, као и у многим римским градовима, обожавао разне богове. Пагански обичаји и снажни културолошки утицаји очигледно су представљали огромне изазове за тамошње хришћане, не само кад је реч о евангелизирању града, већ и о томе да се једноставно остане одан чистој вери еванђеља. Још један истакнути хришћанин у Колоси био је Филимон, који се вероватно обратио у исто време кад и Епафрас.

Прочитајте стихове Филимону 1,15.16. Видети такође Колошанима 4,9. Који пут је Филимон требало да следи у вези са Онисимом, на шта га је Павле, благим речима, одлучно подстицао?

Премда је римски закон од њега захтевао да му врати Онисима, Павле се Филимону обраћа као ономе с ким дели исту веру, апелује на његово срце и савест, и подстиче га да се према Онисиму не опходи као према робу, већ као према брату (Филимону 16).

Колико год ми презирали идеју ропства у било ком облику, и прижељкивали да је Павле осудио ту праксу, како да се помиримо са оним што Павле ту каже? (Како је фасцинантно то што је, током ропства у Америци, Елен Г. Вајт отворено говорила адвентистима да се не повинују закону који је од људи захтевао да враћају одбегле робове.)

ЦРКВЕ У ФИЛИБИ И КОЛОСИ

Прочитајте Филибљанима 1,1-3 и Колошанима 1,1.2. Како су цркве у Филиби и Колоси описане, и какав је значај тог описа?

У свом уобичајеном поздраву у посланицама, Павле назива хришћане у тим местима „светим“, што подразумева да су они путем крштења издвојени као Божји посебан народ, баш као што су Израелци, кроз праксу обрезанја (2. Мојсијева 19,5,6; упоредити са стиховима 1. Петрова 2,9,10), били издвојени као „свети народ“. (То нема апсолутно никакве везе са обичајем Римске цркве да канонизује људе као „свце“.)

Занимљива је такође и паралела између поздрава у ове две посланице. Павле се обраћа „владикама и ђаконима“ (Филибљанима 1,1) у Филиби, а „вјерној браћи у Христу“ (Колошанима 1,2) у Колоси. А кад се у Новом завету говори о „верној браћи“, то значи да они имају посебну службу у цркви (видети: Ефесцима 6,21; Колошанима 4,7; 1. Петрова 5,12). Дакле, Павле се по свему судећи обраћа не само члановима цркве већ и црквеним вођама у тим градовима. То помињање служби које су конкретније описане на другим местима (на пример, у 1. Тимотију 3,1-12; Титу 1,5-9), сведочи о постојању и важности организације већ од најранијег периода цркве.

Обука сарадника као што су били Тимотије и Епафрас и обезбеђивање вођства локалних цркава, представљало је приоритет за Павла, и нешто што је унапредило његове еванђеоске напоре. Другим речима, постојао је стратешки приступ како у досезању тако и у задржавању верника. Наши адвентистички пионири следили су новозаветни модел црквене организације, као што показују многи чланци у часопису *Преглед и гласник (Review and Herald)* из 1850-их година. Џејмс Вајт је заправо рекао: „Новозаветни божански поредак довољан је да би се организовала Христова црква. Да је било потребно нешто више, било би, путем надахнућа, и дато више.“ – „Еванђеоски поредак“ („Gospel Order“), *The Advent Review, and Sabbath Herald*, Дец. 6, 1853, стр. 173. Много пре него што је Павле писао тим црквама, апостоли су већ почели да постављају служитеље у цркви у Јерусалиму (видети: Дела 6,1-6; Дела 11,30), што је требало да „послужи као узор црквене организације у сваком другом месту на коме ће весници истине задобити нове вернике за Јеванђеље.“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 91 (оригинал).

Добро је познато да је Павле повремено користио писаре као помоћнике приликом састављања својих посланица. Тимотије се на неким местима такође наводи као пошиљалац заједно са Павлом (видети, на пример: 2. Коринћанима 1,1; Филимону 1). Чињеница да Павле у наставку користи заменицу „ја“ уместо „ми“, показује да он ауторитативно стоји и иза тих посланица.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Бог вас је изабрао за спасење кроз посвећење духа и веровање у истину. Зато стојте чврсто... Ако будете верно служили Богу, наићи ћете на предрасуде и противљење. Али не гневите се кад патите без кривице. Не узвраћајте. Чврсто се држите свог интегритета у Исусу Христу. Окрените своје лице као кремен ка небу. Нека други изговарају сопствене речи, и следе сопствени правац деловања. На вама је да наставите даље у Христовој кротости и понизности. Обављајте свој посао са постојаном намером, са чистотом срца, свом својом способношћу и снагом, ослањајући се на Божју руку. Праву и узвишену природу свог дела можда никад нећете спознати. Вредност свог бића можете мерити једино животом који је дат да вас спасе...

За сваку душу која одраста у Христу наступиће тренуци озбиљне и дуготрајне борбе. Јер, силе таме су одлучне у свом противљењу путу напретка. Али кад гледамо на Христов крст тражећи благодат, не можемо да не успемо. Искупитељево обећање је: 'Нећу те оставити, нити ћу од тебе отступити.' Ја сам с вама у све дане до свршетка вијека.' – Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, Нов. 9, 1899.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Павле је био утамничен више пута, увек неправедно. Како ви реагујете кад се према вама поступа неправедно? Која библијска обећања можете предложити за такве прилике?
2. Тертулијан, један од раних црквених вођа, рекао је о прогонству хришћана: „Што нас више косите, то нас више има. Крв хришћана је семе.“ – Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *Ante-Nicene Fathers* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, Inc., 1999), св. 3, стр. 55. С друге стране, прогонство на неким местима и у неким временима увелико је ометало рад цркве. На које начине можемо подржати оне који трпе прогонство због своје вере?
3. Размислите о стиху за памћење за ову седмицу у светлу тешкоћа које је Павле трпео. „Радујте се увек.“ Шта то значи? Како је то уопште могуће? Неко кога волите је болестан или умире. Губите посао. Трпите јак физички бол. Можда се кључ за разумевање тога крије у питању: „Радујте се увек у чему (коме)?“ Односно, без обзира на прилике, у чему (коме) се можемо увек радовати?

РАЗЛОЗИ ЗА ЗАХВАЛНОСТ И МОЛИТВУ

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 1,1-18; 1. Коринћанима 13,1-8; Јеремија 17,9; Колошанима 1,1-12; 1. Петрова 1,4; Псалми 119,105; Исаија 30,21.

Текст за памћење: „Уздајући се у ово исто да ће онај који је почео добро дјело у вама довршити га тја до дана Исуса Христа“ (Филибљанима 1,6).

Павле врло промишљено почиње своје посланице речима поздрава – и захвалности. „Благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа. Захваљујемо Богу и оцу Господа својега Исуса Христа“ (Колошанима 1,2.3).

Ми, као и Павле, имамо много разлога за захвалност. Искусили смо Божју благодат тако дубоко, на начине које ни анђели не могу да схвате. Исто важи и за Божји дар мира, који обухвата склад са Богом и наду која проистиче из Божје љубави.

На чисто људском нивоу, можемо пружити и показати поштовање према људима и надати се да ће и други умети да цене то што за њих чинимо. Родитељи се моле да њихова деца заволе Бога и да једног дана, ако не сада, покажу захвалност за истинске жртве које су они поднели да би им пружили најбоље могуће васпитање. Међутим, као људска бића, ми правимо многе грешке, и учимо из њих (или би бар требало).

Ове седмице размотрићемо Павлове уводне речи захвалности и молитве у посланицама Филибљанима и Колошанима, које могу да обогате и ојачају наш сопствени молитвени живот.

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисције се припремили за субоју, 10. јануар*

ЗАЈЕДНИЧАРИ У ЕВАНЂЕЉУ

**Прочитајте текст Филибљанима 1,3-8. На чему је Павле захва-
лан? Каква охрабрења он упућује Филибљанима и зашто је то
важно?**

Павле је основао цркву у Филиби, и зато можемо видети топлину хришћанског заједништва која прожима његову посланицу. Мада је одвојен од ње стотинама километара, Павле, у оковима у затвору, носи цркву и њене чланове на свом срцу, чезне за њима, воли их „љубављу Исуса Христа“ (Филибљанима 1,8) и захваљује Богу за њих. Павлова молитва захвалности чак пружа увид у Исусово посредовање за нас на небу.

У старозаветно време на првосвештениковом напрснику налазило се 12 каменова који су представљали 12 израелских племена. Он је требало да носи народ „на срцу свом“ док је посредовао за њих (2. Мојсијева 28,29). У једном још узвишенијем смислу, Исус, наш Првосвештеник у небеском светилишту, носи имена свог народа са собом пред Оцем.

Занимљиво је да формулација стиха Филибљанима 1,3 може да има двоструко значење, чиме се истиче близак однос између Павла и Филибљана. То се обично преводи као да се Павле њих сећа у молитви, али могло би да се односи и на то да се они сећају њега. У сваком случају, ту се наглашава њихова блиска узајамна повезаност, коју реч „заједница“ (грчки: *κοινωνια*) такође подвлачи. Као што је Павле имао заједницу Христових мука (Филибљанима 3,10), Филибљани су „учествовали“ (грчки: *сункоинџнеџ*) у Павловим невољама и финансијски подупирали његову службу (Филибљанима 4,14.15, Чарнић). Та узајамност, која је постојала „од првога дана и до данас“ (Филибљанима 1,5), наводи га да се захваљује Богу за њих и да се моли за њих „с радошћу“ (Филибљанима 1,4).

Зачудо, Павле описује своје затворско окружење прилично позитивно – као нешто што му пружа прилику да учествује „у одбрани и утврђивању еванђеља“ (Филибљанима 1,7, Чарнић). Употреба та два правна израза указује да се његово суђење ближило, али такође и да је Павле активно упознавао војнике и посетиоце са еванђељем. И одбрана еванђеља (грчки: *апологија*) од напада и утврђивање његових вечних истина од суштинске су важности. Павле као да мање брине за сопствену будућност него за одбрану самог еванђеља. Без обзира да ли ће живети или умрети, Павле је уверен да ће Бог довршити „добро дело“ које је започео у свима који се уздају у Њега (Филибљанима 1,6).

Како разумете то обећање да ће Бог довршити „добро дјело у вама“ (Филибљанима 1,6)? Шта то значи? Да ли ће се тај посао икад завршити пре Другог доласка?

ПАВЛОВИ МОЛИТВЕНИ ЗАХТЕВИ

Пре неколико година један пастор је говорио о молитвама које се врте само око мене, мене, мене и мојих потреба и жеља. Он их је прикладно окарактерисао као „ситне, себичне молитве“, јер Бог има за нас нешто много веће на уму.

Прочитајте Павлову молитву у тексту Филибљанима 1,9-11. Шта је у њеном фокусу и које велике захтеве Павле упућује? Шта вам то говори о молитви?

Та молитва на грчком језику има само четрдесет три речи, али обухвата све Павлове преокупације, које ће он опширније излагати у остатку посланице: љубав, знање, расуђивање, чистоту, неизазивање спотицања и праведност коју имамо кроз Исуса Христа. У основи те молитве, као и Павлових претходних израза захвалности, налази се нагласак на цркви као целини. Павлова молитва у потпуности је усредсређена на друге, изречена у корист целе цркве и за њену добробит. Погледајмо пажљивије неке од појединачних елемената те молитве:

Да љубав све више и више изобилује. Павле се не моли само за више љубави, већ за љубав усмерену у одређеном правцу: „у разуму и свакој вољи“ (Филибљанима 1,9). Разум који се ту помиње не односи се само на интелектуално знање, већ подразумева познавање онога што је духовно, што се може стећи само путем заједништва са Богом и проучавања Његове Речи (видети: Ефесцима 1,17; Ефесцима 4,13; 1. Тимотију 2,4).

Расуђивање. Павле је то објаснио као способност „да кушате шта је боље“ (разликујући то од онога што је штетно по морал) и „да будете чисти и без спотицања“ (Филибљанима 1,10).

Чистјоћа. Та реч на грчком значи „просуђено према сунчевој светлости“ и односи се на неокаљану чистоту деловања: „Све што хришћанин чини мора да буде јасно као Сунчева светлост.“ – Елен Г. Вајт, *Слични Христу*, стр. 71 (оригинал).

Не изазивајти спојицање. То значи не бити камен спотицања, не говорити и не чинити ништа што би некоме отежало да поверује.

Праведност кроз Христја. Павле се нашироко бави том темом у Посланици Римљанима и Галатима, а нешто опширније о томе говори и у 3. поглављу Посланице Филибљанима. Ми немамо сопствену праведност, већ само ону коју примамо преко Христа.

Без обзира на све друго што чинимо, како да наша љубав „још више и више изобилује“ (Филибљанима 1,9)? Зашто је то тако важно за хришћански живот? (Видети такође: 1. Коринћанима 13,1-8.)

ПРИМЕЊЕНО ДУХОВНО РАСУЂИВАЊЕ

Разумљиво је што су Филибљани били узнемирени кад су чули да је Павле у затвору. Сада је његово деловање било озбиљно ограничено. Није могао да путује. Није могао да проповеда. Није могао да посећује синагоге и поучава људе о Исусу као Месији. Није више могао да оснива цркве. Зато су послали Епафродита да утврди у каквом је апостол стању, да га охрабри и побрине се да његове физичке потребе буду задовољене.

Прочитајте текст Филибљанима 1,12-18. Како је Павле гледао на своје утамничење? Које поуке можемо извући из његовог става, упркос околностима у којима се нашао?

Порука коју им је Павле послао преко Епафродита, мора да је изненадила Филибљане. Он је на своје околности гледао другачијим очима. Његово духовно расуђивање навело га је да своје утамничење види као нешто добро. То уопште није спречило његов рад, већ је заправо послужило „за напредак јеванђеља“ (Филибљанима 1,12). Док су други у томе видели само ланце и решетке, Павле је своје римске чуваре видео као потенцијалне душе у Божјем царству. Он је такође видео да је његово утамничење увелико охрабрило друге да буду активнији и одлучнији у ширењу еванђеља, да смело говоре о Христу не страхујући од последица.

Можда је тешко замислити, али неки су заправо помислили да ће имати користи од Павловог утамничења. По свему судећи, мислили су да ће његово затварање довести до тога да они сами и њихово проповедање еванђеља привуку више пажње. Какав снажан али тужан пример људске себичности, чак и у цркви. Као што је Јеремија рекао много пре Павла: „Срце је пријеварно више свега и опако; ко ће га познати?“ (Јеремија 17,9).

Срећом, за разлику од тога, и неки верни радници су такође постали ревноснији у ширењу еванђеља. Они су толико волели Павла, да их је то што су видели патњу коју он трпи због своје вере, навело да се још више поуздају у Христа, и охрабрило их да буду још активнији за Господа. То им је улило снагу да иду тамо где су се раније плашили да иду и навело их да говоре у ситуацијама у којима су раније ћутали, што је довело до тога да још више људи прихвати Христа и почне да шири еванђеље о спасењу.

Коју сте поуку извукли из искустава која су, према несумњиво лоша, донела и неке користи? Чак и у случајевима у којима та корист можда није очигледна, како можемо научити да верујемо Богу без обзира на све?

ПЛОД ЕВАНЂЕЉА

Павлов однос према Колошанима био је другачији него према онима у Филиби, с обзиром да их је убројао међу оне који „не видјеше лица мојега у тијелу“ (Колошанима 2,1). И поред тога, Павле их уверава, као и Филибљане, да се захваљује Богу и „свагда“ моли за њих.

Прочитајте текст Колошанима 1,3-8. За које три појединости се Павле захваљује Богу?

Павле повезује три врлине које помиње и на другим местима: веру, наду и љубав (видети: 1. Коринћанима 13,13; 1. Солуњанима 1,3; 1. Солуњанима 5,8). Запазите да Павле не приписује Колошанима заслугу за те врлине. Он захваљује Оцу, јер су то неки од „добрих и савршених“ дарова које примамо од Њега (Јаков 1,17). Кад сагледамо Божју љубав према нама, то нас води ка вери у Христа (Ефесцима 2,4-8), и ми примамо наду у небо. Петар то описује као „нашљедство непропадљиво, које неће иструхнути ни увенути, сачувано на небесима за вас“ (1. Петрова 1,4).

Павле такође наглашава да је еванђеље поуздано, зато што је засновано на „речи истине“. То је израз који Павле користи на другим местима у вези са надахнутом Божјом речју (видети: 2. Коринћанима 6,7; 2. Тимотију 2,15). За разлику од „речи човечије“, она је „делотворна“ у онима који верују (1. Солуњанима 2,13, Чарнић) и остварује Божју вољу (Исаија 55,11). Дакле, када се еванђеље објављује, Божја сила се испољава кроз деловање Светог Духа на срца слушаца, и људи се одазивају. Еванђеље само по себи доноси плод, јер је оно „ријеч живота“ (Филибљанима 2,16).

Можда најчудесније од свега је ширење еванђеља у тако кратком временском периоду. У року од око тридесет година након Христове смрти и васкрсења, Павле је већ могао да каже да се оно проширило по „свему свијету“ (Колошанима 1,6). Нешто касније у истом поглављу он каже да је еванђеље „проповиједано свој твари под небом“ (Колошанима 1,23). Добро развијен систем римских путева омогућавао је брзу комуникацију и путовања, због чега су Павлове посланице могле тако брзо и нашироко да циркулишу. Али заправо је Божја сила која делује кроз ту реч оно што рађа духовни живот у човеку (Јаков 1,18; 1. Петрова 1,23), чинећи га новим створењем у Христу (2. Коринћанима 5,17).

У стиху Колошанима 1,5, Павле пише о нади „која вам је спремљена на небесима“ (Чарнић). Како ви разумете ту наду и зашто се она односи и на вас лично, премда сте је заправо недостојни?

СИЛА МОЛИТВЕ

Прочитајте текст Колошанима 1,9-12. Које посебне захтеве налазите у тој Павловој молитви?

Павле се моли „да се испуните познањем воље његове“. Он говори о познавању Божје воље као о „свакој духовној мудрости и разумевању“ (Колошанима 1,9, Чарнић). Мудрост долази, пре свега, кроз потпуно уздање у Бога, спремност да чинимо Његову вољу (Јован 7,17), и неослањање на сопствено расуђивање (Приче 3,5). Међутим, често се поставља питање: „Шта је Божја воља за мене у овој ситуацији?“ Постоје три главна извора из којих можемо сазнати шта је Божја воља када је тражимо са молитвом:

1. Најважнији извор мудрости је сама Библија. „Ријеч је твоја живак ноzi мојој, и видјело стази мојој“ (Псалми 119,105).
2. Божја воља и Његово вођство могу се спознати и кроз околности провиђења, тако што Му тражимо да отвори или затвори нека врата (видети Колошанима 4,3).
3. Свети Дух нас води када научимо да препознамо Његов глас: „И уши ће твоје слушати ријеч иза тебе гдје говори: то је пут, идите њим, ако бисте сврнули надесно или налијево“ (Исаија 30,21).

Павле се моли да Колошани живе „достојно пред Господом“ (Колошанима 1,10, Чарнић). Наравно, нико од нас није по својој природи „достојан“ пред Богом, али Он нас, у својој благодати, сматра достојнима и позива нас да живимо у складу с тим високим звањем (Ефесцима 4,1; 1. Солуњанима 2,12). Павле користи глагол „живети“ (у неким преводима: „ходати“) још три пута само у овој посланици (Колошанима 2,6; Колошанима 3,7; Колошанима 4,5). То значи живети и поступати у складу са Божјим законом (2. Мојсијева 18,20), што је могуће само кроз деловање Светог Духа (Језекиљ 36,27).

Павле се такође моли да они (и ми) у свом животу будемо „у свему угодни“ пред Господом, а затим наводи неколико начина да то остваримо: „У свакоме добром дјелу да будете плодни“ (Колошанима 1,9,10); затим „да растете у познању Божијему“ (Колошанима 1,10); и коначно, „захваљујући Богу“ (Колошанима 1,12).

Ако би вас неко питао: „Како знате да ли вас Бог води у овом или оном правцу?“ – шта бисте одговорили и зашто?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Многи су неспособни да праве јасне планове за будућност. Њихов живот је несрећен. Они не могу да разазнају исход догађаја и то их често испуњава забринутост и немиром. Имајмо на уму да је живот Божје деце на овом свету живот ходочашћа. Ми не располажемо довољном мудрошћу да бисмо планирали сопствени живот. Није на нама да обликујемо своју будућност. ’Вјером послуша Авраам кад би позван да изиђе у земљу коју шћаше да прими у нашљедство, и изиђе не знајући куда иде’ (Јеврејима 11,8).

Христос није правио никакве личне планове у свом животу на земљи. Прихватао је Божје планове за себе, и из дана у дан Отац Му је откривао своје планове. Тако би требало и ми да зависимо од Бога, да би наш живот могао да буде једноставно испољавање Његове воље. Кад Му предамо своје путеве, Он управља нашим корацима.

Планирајући сјајну будућност, превише људи срља у потпуни неуспех. Допустите Богу да планира за вас. Као мало дете, имајте поверења у вођство Онога који ће сачувати ’ноге милих својих’ (1. Самуилова 2,9). Бог никад не води своју децу другачије него што би она сама изабрала да буду вођена, кад би могла да сагледају крај од почетка, и проникну у славу циља који испуњавају као Његови сарадници.“ – Елен Г. Вајт, *У њојрази за бољим животом*, стр. 478, 479 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите о протеклој седмици и наведите све оно на чему сте захвални. Можда имате више разлога за захвалност него што мислите?
2. Позабавите се мало више последњом реченицом из наведеног цитата Елен Г. Вајт. То је веома снажна изјава вере. Како можете научити да тако дубоко верујете Богу?
3. У светлу стихова Колошанима 1,6.23, разговарајте о следећој изјави: „Пуних четрдесет година су неверство, гунђање и дух побуне одвајали стари Израил од хананске земље. Исти греси одложили су улазак савременог Израила у небески Ханан. Ни у једном од та два случаја не можемо окривити Божја обећања. Неверство, световност, непосвећеност и трвења међу онима који се сматрају Божјим народом, задржали су нас толике године у овом свету греха и патње. Да је Христова црква извршила свој одређени посао онако како јој је Господ наложио, цео свет би до сада био опоменут и Господ Исус у сили и великој слави дошао би на нашу Земљу.“ – Елен Г. Вајт, *Догађаји њоследњих дана*, стр. 38 (оригинал). У ком смислу бисмо и ми данас могли бити криви за исте ствари?

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 1,19-30; 1. Коринћанима 4,14-16; 2. Коринћанима 10,3-6; Јован 17,17-19; Михеј 6,8; Дела 14,22.

Текст за памћење: „Јер је мени живот Христос а смрт добитак“ (Филибљанима 1,21).

Често нам говоре да је смрт само део живота. То је лаж. Смрт је супротност животу, непријатељ живота. Смрт није уграђена у живот, ништа више него што је олупина уграђена у аутомобил. Павле недвосмислено каже да је Христос умро „да смрћу сатре онога који има државу смрти, то јест ђавола; и да избави оне који год од страха смрти у свему животу бише робови“ (Јеврејима 2,14.15).

Иако спреман да умре за Христа, Павле је био уверен у своју дугорочну судбину. У међувремену, за њега је било најважније да, сопственим животом или смрћу, прослави Христа и да проповеда еванђеље што већем броју људи. Можда је то један од разлога што имамо толико посланица које носе његово име. Путем својих списа, он је могао да допре до многих људи и места, укључујући и места која сам никад није посетио.

Живот је кратак и зато је пресудно важно да извршимо што је могуће већи утицај у корист Божјег царства у току животног века који нам Бог додељује. Немали део тог утицаја има везе са подстицањем на „јединство вере“. Као што ћемо видети на почетку ове седмице, та тема је била један од важних разлога за писање Павлове Посланице Филибљанима.

**Проучиће покуку за ову седмицу да дисције се припремили за субоју, 17. јануар.*

„ХРИСТОС ЋЕ СЕ ВЕЛИЧАТИ“

Прочитајте стихове Филибљанима 1,19.20. Каква су по свој прилици била Павлова очекивања у погледу исхода његовог суђења? Шта он сматра чак и важнијим од тога да буде ослобођен?

Иако није био злочинац, то није било први пут да се Павле нашао у затвору, а ни прогонство му није било страни. Он је Коринћанима детаљно писао о својим страдањима до тог тренука: „Више пута сам био у тамници, много пута сам долазио до страха смртнога; од Јевреја примио сам пет пута четрдесет мање један ударац; трипут сам био шибан, једном су камење бацали на ме, три пута се лађа са мном разбијала, ноћ и дан провео сам у дубини морској. Много пута сам путовао, био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, у страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, у страху међу лажном браћом; у труду и послу, у многим неспавању, у гладовању и жеђи, у многим пошћењу, у зими и голотињи“ (2. Коринћанима 11,23-27).

Али да не бисмо помислили да су те патње биле оно што је највише заокупљало његов ум, Павле одмах додаје: „Осим што је споља, наваљивање људи сваки дан, и брига за све цркве“ (2. Коринћанима 11,28).

Прочитајте следеће текстове: 1. Коринћанима 4,14-16; 1. Солуњанима 2,10.11; Галатима 4,19; и Филимону 1,10. Какав однос Павле има према црквама које је основао и људима које је задобио за Христа?

Попут Исуса, који ни у чему није штетео да би нас спасао, Павле је био спреман да „потроши и буде потрошен“ у корист других верника (2. Коринћанима 12,15). Међутим, парадоксално, што више нечији поступци подсећају на Исусове, то их неки мање воле и цене. „Сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени“ (2. Тимотију 3,12). Али верни хришћани остају вероватно најмоћнији начин да се Бог прослави и открије истина еванђеља (упоредити са Филибљанима 1,7). „Павлово стрпљење и његова ведрина у току дугог и неправедног тамновања, његова храброст и његова вера, све то представљало је сталну проповед.“ – Елен Г. Вајт, *Ајостолска црква – Христовим широм*, стр. 464 (оригинал).

Осврните се на то како живите и како се опходите према људима, посебно онима који према вама не поступају лепо. Коју врсту сведочанства за Исуса ви пружате?

УМРЕТИ ЈЕ ДОБИТАК

У случају да нисте приметили, сви ми смо, нарочито као верници, укључени у велику борбу која бесни свуда око нас, па и у нама. Сви ми, на овај или онај начин, доживљавамо реалност космичке борбе, и доживљаваћемо је до дана своје смрти, кад год и како год да до ње дође.

Прочитајте текст 2. Коринћанима 10,3-6. Шта је основ духовног рата који водимо и које је наше оружје?

Најсмртоносније духовно оружје су идеје, било добре или лоше. Сотона користи критицизам, издајство, срамоћење, страх, притисак средине и читаво мноштво сличних оруђа којима хришћани никад не би требало да се служе. Уместо тога, ми треба да користимо љубав, милост, мир, благод, стрпљење, љубазност и самоконтролу. Наше најмоћније оружје, када се разумно користи, јесте „Реч Божја“ којом управља Дух (Ефесцима 6,17), јер само Бог може да расветли истину нечијем срцу. Ми смо само оруђа која Бог користи да би постигао своје циљеве.

Прочитајте стихове Филибљанима 1,21.22. Како разумемо Павлову поенту, нарочито у контексту велике борбе?

Пошто је та битка духовне природе, ми смо заправо у рату идеја и вредности. Ипак, Христос је за нас извојевао победу на крсту, и све док остајемо повезани с Њим, никад не можемо бити поражени, чак и ако нас убију. Павле је предао свој живот, шта год да му се деси овде на земљи, колико год неправедно то било, зато што је себе и своју будућност поверио једном вишем суду.

Као хришћани, ми не би требало да се боримо толико за своја права колико за оно што је исправно. Није истина да „моћ чини нешто исправним“, већ напротив, „моћ се састоји у ономе што је исправно“. Повиновање Божјој вољи је нешто часно. То је, заправо, једини начин да се победи у овом рату у ком смо се нашли. Исус је, наравно, врхунски пример покорвања Божјој вољи, као што ће Павле изнети на видело у 2. поглављу Посланице Филибљанима.

На које начине, управо сада, доживљавате реалност велике борбе? Како можете црпети утеху и снагу из сазнања да је Христос већ извојевао победу за нас?

БИТИ ПУН ПОУЗДАЊА

Прочитајте стихове Филибљанима 1,23.24. Шта Павле мисли кад каже да је „отићи и с Христом бити“ „много боље“?

Тај текст је током векова у великој мери био погрешно схваћен. У одломку који ћемо проучавати ове седмице Павле се бави супротности између живљења и умирања. Хришћанин живи за Христа и може чак и да умре за Њега. У том смислу, „смрт“ је добитак, јер наше сведочанство тиме добија на снази и уверљивости (Филибљанима 1,21). Нема сумње да човек верује када је спреман да умре за то у шта верује.

Али исто тако морамо бити свесни да су мртви заиста мртви. Они „не знају ништа“. Они почивају у гробу до васкрсења (видети стихове: Проповедник 9,5; Јован 5,28.29). Зато је Исус рекао о Лазару, који је умро: „Лазар, наш пријатељ, заспа; него идем да га пробудим“ (Јован 11,11).

Ако људи, одмах након смрти, одлазе на небо, замислите како би то изгледало у случају Лазара. После четири дана забављања у Рају, анђео му прилази са „лошом“ вешћу: „Жао ми је, Лазаре, али Исус те зове назад на земљу. Не можеш да останеш овде.“

Када следимо заблуду до њеног логичног завршетка, онда видимо колико је погрешна. Смрт је као сан без снова из ког ће Исус пробудити своје верне следбенике приликом свог Другог доласка. Тада ће они, заједно са живим светима, бити узети и одведени на небо да би заувек били са Исусом (видети 1. Солуњанима 4,16.17).

Павлов „одлазак“ из садашњег живота да би био са Христом подразумевао је да буде с Њим у страдању и умирању (2. Тимотију 4,6), како би „достигао у васкрсеније мртвијех“ (Филибљанима 3,11). Такође, он је несумњиво био свестан да ће, када умре, затворити своје очи и да ће већ у следећем тренутку, „у тренућу ока“, угледати Исуса, који ће га повести, заједно са целим Божјим народом, на место које је Исус припремио за све који Га воле (Јован 14,3; 1. Коринћанима 2,9).

Мада је био спреман да умре за Христа, Павле је знао да је „остати у тијелу“ боље за Филибљане (Филибљанима 1,24). Интересантно је да, за хришћанина, није увек лако да одговори да ли је боље живети или умрети за Христа. Павле је био „притешњен... између овога двога“ (Филибљанима 1,23), између остајања у животу или почивања у гробу.

И опет, премда нико не жели да умре, да ли сте икада размишљали о томе да ће у тренутку кад умрете, већ следеће чега ћете постати свесни бити Христов повратак? Како би та мисао могла да вам помогне да разумете Павлов начин размишљања овде?

СТОЈТЕ ЧВРСТО У ЈЕДИНСТВУ

Исусовом последњом молитвом за Његове ученике преовлађивала је једна кључна тема – јединство. Исус је гледао даље од крста, ка поновном уједињењу са Оцем и са нама: „Оче! хоћу да и они које си ми дао буду са мном гдје сам ја; да виде славу моју коју си ми дао“ (Јован 17,24). Исус се молио да Отац сачува своју децу тако „да буду једно као и ми“ (Јован 17,11). Нагласио је, такође, и кобне последице нејединства – то за многе постаје разлог за неверовање. Двапут у тој краткој молитви Исус наглашава да наше јединство са Њим и са Оцем служи томе „да позна свијет да си ме ти послао“, тако да и „свијет вјерује да си ме ти послао“ (Јован 17,21.23).

Прочитајте стих Филибљанима 1,27 и упоредите га са текстом Јован 17,17-19. Шта је, према и Исусовим и Павловим речима, неопходно за јединство цркве?

Грчка реч у Филибљанима 1,27 преведена изразом „живите као што се пристоји“ је *политеуомаи*, што значи „живети као грађанин“ – не било ког земаљског царства, већ као грађанин небеског царства. Проповед на гори на прелеп начин осликава каква су деца небеског Оца и становници Његовог царства: сиромашни духом, кротки, гладни и жедни правде, милостиви, чистог срца, који граде мир, окрећу други образ, воле своје непријатеље, благосиљају оне који их проклињу, чине добро онима који их мрзе. Укратко, то значи „да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно с Богом својим?“ (Михеј 6,8).

Тешко је узнемирити се или разљутити због неког таквог, зар не? Понекад замерамо људима који су наизглед сувише добри. Можемо чак бити у искушењу да их унижавамо или да им тражимо слабу тачку, да бисмо доказали да нису тако добри као што изгледају, а све само да бисмо се ми осећали боље у сопственој кожи. Зашто се, уместо тога, не бисмо потрудили да сазнамо колико више ми можемо да волимо, колико смо у стању да будемо великодушнији, милостивији, понизнији?

Елен Г. Вајт је говорила о онима који „воле свет и његов добитак више него што воле Бога и истину“. – *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 277.

Нејединство у цркви, у крајњој линији, често потиче од гордости. „Када се гаји гордост и световна амбиција, Христов дух се повлачи, а ривалство, неслога и сукоби улазе у цркву да би је збуњивали и слабили.“ – *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 240, 241.

Колико је важно да се свако од нас научи понизности и кротости по узору на Исуса! Колико бисмо другачију цркву имали, зар не?

УЈЕДИЊЕНИ И НЕУСТРАШИВИ

Прочитајте Филибљанима 1,27-30. Како је наше јединство и настојање да живимо „као што се пристоји јеванђељу Христову“ повезано са неустрашивошћу?

Сотонина стратегија је да унесе поделу и да освоји. Нејединство је смртоносно. Исус је рекао: „Ако се дом сам по себи раздијели, не може остати дом онај“ (Марко 3,25). То је једноставан принцип који сотона прижељкује да заборавимо. Јединство нас оспособљава да испунимо своју пророчку улогу као остатак из библијског пророчанства (Откривење 12,17), тако што ћемо објавити „вјечно јеванђеље... свакоме племену и језику и кољену и народу“ (Откривење 14,6). Будући да је јединство пресудно за испуњење наше мисије да објавимо ту Богом дану поруку, а Исус у својој молитви у тексту Јован 17 наглашава „истину“ из Божје Речи као један од најважнијих кључева за јединство (Јован 17,17.19), наша порука се не може одвојити од наше мисије или нашег јединства. Све то троје стоји или пада заједно. Ако један од тих кључева недостаје, не можемо успети. Међутим, ако су сва три на свом месту, немамо чега да се бојимо. Не треба „ни у чем“ да се плашимо противљења (Филибљанима 1,28). Сотона је побеђени непријатељ. Чак и ако бисте били погубљени због своје вере, ништа не може да вам науди ако „жарко желите да чините добро“ (1. Петрова 3,13). Ђаво је немоћан да заустави напредовање Божје истине.

Прочитајте следеће библијске одломке и укратко резимирајте њихову заједничку тему: Матеј 10,38; Дела 14,22; Римљанима 8,17; 2. Тимоотију 3,12.

На овом палом свету живот је сам по себи тежак, чак и за „најбоље“ од нас. Јов је био праведан човек. И сам Бог је рекао за њега да је „добар и праведан, и бојаше се Бога, и уклањаше се ода зла“ (Јов 1,1). Па ипак, несрећа је, преко ноћи, погодила њега и његову породицу. Ко од нас није схватио, било из личног искуства или посматрајући оно што се другима дешавало, да се живот овде, по свему судећи, води на самој ивици провалије, и никад не знате када ћете прећи преко ње. Патња је, у извесној мери, судбина свих нас. На крају крајева, ипак је боље патити због Христа него због било чега другог.

Какву наду, какву утеху би ми, као хришћани, требало да имамо усред својих патњи?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Са мучилишта, са ломача, из тамница, из понора и пећина земаљских, допирали су до његових ушију победнички покличи мученика. Он (Спаситељ) је слушао сведочење непоколебљиве душе, која, иако одбачена, измучена и прогоњена, пружа неустрашиво и свечано сведочанство о својој вери, говорећи: 'Знам коме веровах.' Сви они су, дајући свој живот за веру, објавили свету да је Онај у кога су се уздали способан да им осигура потпуно спасење.“ – Елен Г. Вајт, *Ајџијолска црква – Христовим ѿрајом*, стр. 512 (оригинал).

„У хришћанству још никада није било толико разноликих веровања као данас. Ако су дарови [апостола, пророка, еванђелиста, пастора и учитеља (Ефесцима 4,11-13)] били потребни да сачувају јединство прве цркве, колико су они неопходнији данас, кад то јединство треба поново успостављати! А да је поновно успостављање јединства у цркви последњих дана управо Божји циљ, веома јасно следи из пророчанстава. Обећано нам је да ће стражари 'очима видјети гдје Господ води натраг Сион'. Такође, верујемо да ће у време краја 'разумни разумети'. Када се то испуни, постојаће јединство вере међу свима које Бог сматра разумнима. Јер, они који заиста правилно разумеју, нужно морају разумети на исти начин... Из таквих разматрања, очигледно произлази да савршено стање цркве, овде проречено, још увек припада будућности. Према томе, ти дарови још увек нису испунили своју сврху.“ – Р. Ф. Котрел, „Увод“ у дело *Рани сјисци* од Елен Г. Вајт, (R. F. Cotrel, „Introduction“, Ellen G. White, *Early Writings*, стр. 140.)

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. У светлу наведеног цитата Р. Ф. Котрела, шта је неопходно да би Свети Дух унео јединство у Божју цркву данас? Колико је за црквено јединство важно да се савети дати преко Духа пророштва спроведу у дело?
2. Како бисте објаснили библијско учење о смрти неком пријатељу који верује да су Павле и други хришћани који су умрли сада „са Христом“ на небу?
3. Како да разумемо страшну реалност патње на овом свету? Зашто нам је мотив велике борбе толико користан за разумевање свега тога? Зашто, у крајњој линији, ипак морамо гледати у Исуса на крсту као у најпотпунији могући израз Очеве љубави, и научити да Му верујемо чак и у најгорим временима?

ЈЕДИНСТВО КРОЗ ПОНИЗНОСТ

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 2,1-8; Јеремија 17,9; Филибљанима 4,8; 1. Коринћанима 8,2; Римљанима 8,3; Јеврејима 2,14-18.

Текст за памћење: „Испуните моју радост, да једно мислите, једну љубав имате, једнодушни и једномислени“ (Филибљанима 2,2).

Јединство је снага. Међутим, знати шта је исправно није исто што и чинити то. Сви ми понекад доживљавамо неуспех, упркос нашим најбољим напорима да постигнемо јединство. Ипак, то није исто што и намерно поткопавање јединства. Зато не чуди што Павле, настављајући да пише Филибљанима, изражава жељу да они буду „једнодушни и једномислени“.

Неопходност јединства Павле заснива на Исусовим учењима и Његовом примеру. То је тема коју налазимо у целом Новом завету, а нарочито у посланицама. Порекло нејединства у свемиру води до једног анђела на небу, из чије је гордости и жеђи за положајем и моћи оно у ствари и проистекло. Тај осећај се брзо ширио, чак и у савршеном окружењу (видети: Исаија 14,12-14). Потом је стекао упориште у Едему кроз слично незадовољство правилима која је Бог успоставио и жељом за уздизање у једну вишу сферу од оне коју је Бог предвидео (1. Мојсијева 3,1-6).

Ове седмице размотрићемо библијски основ за јединство у цркви, усредсређујући се посебно на Исусово чудесно драговољно понижење, на поуке које можемо извући посматрајући Њега, и на то како можемо узростати да бисмо били сличнији Њему.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за субоју, 24. јануар*

НЕЈЕДИНСТВО У ФИЛИБИ

Прочитајте текст Филибљанима 2,1-3. Који су фактори по свој прилици довели до разједињености унутар цркве? Шта Павле предлаже као лек?

За Павла мора да је представљало огромно разочарање да цркву коју је основао и толико волео види мучену ривалством и обузету свађом и надметањем. Он користи врло снажан језик да опише те проблеме. „Пркос“ или „сујетно честољубље“ (на енглеском: „себична амбиција“) је превод речи (грчки: еритхеиа), коришћене раније у стиху Филибљанима 1,16, где се односи на Павлове ривале у Риму, који су гледали само личне интересе и били склони да величају себе уместо да унапређују Христово дело.

„Пркос“ или „себична амбиција“ спада у дела телесна (Галатима 5,20) а, као што Јаков напомиње, „гдје је завист и свађа ондје је неслога и свака зла ствар“ (Јаков 3,16). Грчка реч за „уображеност, таштину“ користи се само овде у Новом завету, али се појављује у ванбиблијској књижевности у смислу ароганције, испразне гордости и преувеличаног осећаја сопствене важности. Павле користи једну сродну реч кад опомиње Галаћане: „Да не тражимо лажне славе раздражујући један другог, и завидећи један другоме“ (Галатима 5,26).

Запазите решења за те проблеме која Павле наводи:

1. *Поучење у Христју*. У наставку Павле користи Христов лични пример као снажну мотивацију.
2. *Ушеха љубави*. Исус открива божанску љубав и заповеда нам: „Да имате љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама“ (Јован 15,12).
3. *Заједница Духа*. Присуство Светог Духа успоставља блиске хришћанске односе попут оних који су прожимали рану цркву (Дела 2,42; упоредити са 2. Коринћанима 13,14).
4. *Срце жалосливо (саосећање)*. Видимо да се та божанска врлина често испољавала у Христовом животу (видети: Матеј 9,36; Матеј 20,34; Марко 1,41), а описана је и у параболама о добром Самарјанину (Лука 10,33) и изгубљеном сину (Лука 15,20).
5. *Милосј*. Та особина, коју је Исус личним примером показивао, треба да се види и у животу Његових следбеника (Лука 6,36).
6. *Бићи једно у намери и љубави, усајлашавајући се у мишљењу и деловању*. Каква слика! Тешко је и замислити како би снажније Павле могао да нагласи важност јединства. Као што ће он потом истаћи, треба да имамо ум који се бави оним „што је и у Христу Исусу“ (Филибљанима 2,5).

ИЗВОР ЈЕДИНСТВА

Размишљајте више о Павловом нагласку на јединству у стиху Филибљанима 2,2, где он у суштини каже исту ствар на четири различита начина. Запазите такође фокус који он ставља на ум, мисли и осећања. Док су верске вође биле склоне томе да наглашавају спољашње понашање, Исус се усредсређивао на мисли и осећања. На пример, богати млади поглавар је тврдио да је одувек држао закон. Међутим, рекавши му да прода све што има, да то подели сиромасима и почне да Га следи, Исус је испитивао колико је он везан за световне ствари. Такође је казао да је оно што долази из срца (ума) заправо оно што прља човека: „Јер од срца излазе зле мисли, убиства, прељубе, курварства, крађе, лажна свједочанства, хуле на Бога“ (Матеј 15,19), и „уста говоре од сувишка срца“ (Матеј 12,34).

Прочитајте текст Филибљанима 2,3.4. На које практичне кораке их Павле подстиче како би се постигло јединство у цркви?

Павлове речи дочаравају слику понизности: смерност ума, сматрање других бољим од себе, брига за интересе других, а не само за своје. Лакше је то рећи него учинити, зар не? Међутим, то су принципи које је важно имати на уму у свим нашим односима са другима. Често смо склони да се у разговору више концентришемо на сопствени одговор на нешто што је речено, него на слушање да бисмо разумели шта друга особа говори, и покушали да проблем сагледамо с њене тачке гледишта. Често до сукоба долази због обичних неспоразума, који би се могли избећи једноставно активним слушањем. Можда се нећемо сложити, али слушање и настојање да разумемо гледиште друге особе представља први корак у неговању здраве комуникације и поверења.

Павле говори о јединству „[произашлом од] Духа“ (Ефесцима 4,3), што доводи до тога да „помоћу споне мира одржите јединство“ (Ефесцима 4,3, ССП). Ако постоји сукоб у цркви, Свети Дух може да смири ситуацију и доведе нас до јединства, стварајући хармонију. У истом поглављу, Павле помиње „јединство вјере и познање сина Божијега“ (Ефесцима 4,13). То двоје је повезано. То што имамо исту веру, исто схватање Светог писма које проистиче из познавања Христа и Његових учења, од пресудне је важности да би јединство преовладало међу нама.

Какво је то „умирање себи“ које би довело до тога да заиста почнемо да ценимо друге више него себе? Како можемо то да научимо? Колико би другачији били наши односи кад бисмо сви тако живели?

ПРЕСАЂИВАЊЕ УМА ИЛИ ОПЕРАЦИЈА МОЗГА?

Све већи број компанија широм света ради на технологијама које комбинују процесорску моћ (способност обраде података) рачунара са људским мозгом. Другим речима, научници се надају да ће спајањем људског ума са рачунаром моћи да утичу на наше мисли преко тих рачунара. Премда би употреба таквих можданих импланта код људи могла да обећа позитивне резултате, који укључују помоћ у контроли епилепсије, депресије и Паркинсонове болести, није тешко замислити ни много злоћуднију употребу. По свему судећи, нисмо далеко од контроле ума (тзв. „испирања мозга“).

У извесном смислу, то већ постоји. Наш ум је као рачунар, само далеко надмоћнији. Стални проток информација којима смо свакодневно изложени „програмира“ наш ум, условљава наше мисли и управља нашим поступцима. Када се удубимо у медијске садржаје, световни начин размишљања других људи утискује се у наш ум, и ми почињемо да размишљамо на исти начин. То је исто као да су умови других људи усађени у наш, или да су стопљени с нашим умом.

Али ми, попут Исуса, треба да имамо „духовно мудровање“ (Римљанима 8,6). „У Богу што је нико не зна осим Духа Божијега“, коме Павле супротставља „духа овога свијета“ (1. Коринћанима 2,11.12). Ко је наш учитељ? И шта учимо?

Прочитајте стих Филибљанима 2,5. Шта мислите, шта значи имати „ум“ Христов?

Ми, у крајњој линији, можемо да променимо свој ум, свој начин размишљања, али не и своје срце. То може само Бог. Свети Дух треба да изврши операцију срца над нама, користећи „мач духовни“ (Ефесцима 6,17), „живу“ и „јаку“ реч Божију, која „пролази тја до растављања и душе и духа, и зглавака и мозга, и суди мислима и помислима срдачнијем“ (Јеврејима 4,12). Једино помоћу Светог Духа можемо заиста упознати себе, јер нас, по природи ствари, наше срце завашава (Јеремија 17,9). Јеврејска реч за „преварно“ (*адов*) односи се на нераван, џомбаст терен на ком се спотичемо. У ширем значењу, то се односи на мисли које су мучне, уврнуте, извитоперене. Ми се морамо преобразити „обновљењем“ свог ума, да бисмо могли „кушати које је добра и угодна и савршена воља Божија“ (Римљанима 12,2).

Зашто је тако важно да следимо оно што нам Павле овде каже: „А даље, браћо моја, што је год истинито, што је год поштено, што је год праведно, што је год пречисто, што је год прељубазно, што је год славно, и још ако има која добродјетел, и ако има која похвала, то мислите“ (Филибљанима 4,8)?

УМ ХРИСТОВ

Мухамед Али је једном приликом рекао: „Ја сам највећи.“ У августу 1963. године, шест месеци пре него што је освојио светски боксерски шампионат у тешкој категорији, он је чак издао музички албум под насловом „Ја сам највећи“. Мухамед Али је, несумњиво, био велики спортиста, али он није пример који треба да следимо ако хоћемо да имамо ум Христов.

За разлику од њега, Исус је био савршено безгрешан. Премда је био кушан „у свачему... као и ми“ (Јеврејима 4,15), никад није згрешио, чак ни у мислима. Поред тога, стих Јеврејима 5,8 истиче, „иако и бијаше син Божиј, али од онога што пострада научи се послушању.“ Исусово потчињавање Очевој вољи било је увек савршено. Ни у једном тренутку није одбио да се покори мада то, несумњиво, често није било лако.

Прочитајте текст Филибљанима 2,5-8, који неки сматрају најмоћнијим и најлепшим текстом у Светом писму. Шта нам Павле ту говори? Какве су импликације тих речи? Што је најважније, како да у сопственом животу применимо принципе који су ту изложени?

Исус, који је једнак са Богом, који је Бог, не само да је преузео на себе људску природу, већ је постао и „слуга“ (доулоу, слуга, роб), а онда је принео себе на жртву за наше грехе! На другом месту Павле каже да је Он постао „клетва за нас“ (Галатима 3,13). Бог, наш Створитељ, умро је на крсту како би био и наш Искупитељ, а то је захтевало да Он постане и клетва за нас.

Како да наш ум уопште схвати и прихвати то о чему је овде реч? Штавише, како да чинимо то што нам је у тим текстовима речено да чинимо, а то је да имамо исту врсту спремности да се понизимо и жртвујемо за добробит других?

На другом месту, Исус је рекао: „А највећи између вас да вам буде слуга. Јер који се подиже, понизиће се, а који се понижује, подигнуће се“ (Матеј 23,11.12). То на много начина одражава оно што нам Павле у тексту Филибљанима 2,5-8 говори да и ми треба да чинимо.

Јасније речено, Павле овде говори оно што је раније рекао о томе да ништа „не чините уз пркос или за празну славу“ (Филибљанима 2,3).

Како би требало да одговоримо на то што је Христос учинио за нас, као што је описано у тексту Филибљанима 2,5-8? Који одговор би уопште могао бити адекватан или достојан онога што је Христос учинио за нас, осим можда да паднемо на своја колена и да Му се поклонимо? Зашто је тако погрешно мислити да наша дела могу ишта да додају ономе што је Христос већ учинио за нас?

ТАЈНА ПОБОЖНОСТИ

Један популаран стих у Библији је 1. Коринћанима 8,2: „Ако ли ко мисли да што зна, не зна још ништа као што треба знати.“ Не постоји тема о којој ми све знамо. Увек можемо научити нешто више о било чему. А колико је тек то истина када је реч о вечним реалностима повезаним са Божанством и утеловљењем! Павле често помиње Христову невероватну спремност да се понизи, која се огледа у томе што је постао људско биће. То је тема која чак ни у вечности неће моћи да се исцрпи.

Прочитајте следеће стихове: Римљанима 8,3; Јеврејима 2,14-18 и Јеврејима 4,15. У чему се огледало Христово драговољно понижење и Његово преузимање људске природе?

Како је било могуће да вечни Син Божји, под упливом Светог Духа (видети Лука 1,35), постане божанско-људско биће у Маријиној утроби? Запањујуће је то како је Вечити и Бесконачни изненада могао да постане коначно људско биће подложно смрти. То је срж онога што Павле назива „тајна побожности“ (1. Тимоотију 3,16).

У прелепој химни у Филибљанима 2, Павле у извесном погледу разрађује то драговољно понижење потпуније него било где другде у Светом писму.

- „Ако је и био у обличју Божијему“ (Филибљанима 2,6). Реч *морфѐ* (обличје) односи се на Његову божанску природу, на то да је Исус био једнак Оцу (упоредити са стихом Јован 1,1).
 - „Лишио самога себе“ (Филибљанима 2,7, Чарнић). Тајанствена природа Исусовог лишавања себе својих божанских прерогатива – како би могао да постане уистину човек и буде кушан као и ми – просто је запањујућа.
 - „Понизио сам себе“ (Филибљанима 2,8). Преузимањем људске природе, Исус је прешао пут од некога ко поседује свеопшту власт до последњег слуге, што је супротно Луциферовом циљу.
 - „До саме смрти, а смрти крстове“ (Филибљанима 2,8). Није било срамотнијег начина умирања од оног који је Исус изабрао, пошто је то испланирао заједно са Оцем, када је заседао њихов „с(а)вјет мирни“ (Захарија 6,13). Илустровао је то унапред преко Мојсија који је подигао змију (4. Мојсијева 21,9; Јован 3,14), и тако постао Онај „који не знадијаше гријеха“, а који је нас ради учињен грехом, „да ми будемо правда Божија у њему“ (2. Коринћанима 5,21).
- Како би усмеравање пажње на оно што је Исус учинио за нас на крсту – сагледавање крста као нашег узора предања и понизности – требало и могло да нас учини понизнијима и покорнијима Богу?**

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Сва очинска љубав која се преноси с генерације на генерацију од срца до срца, сви извори нежности који су покуљали из људске душе, изгледају као уски поточић у односу на бексрајни океан, кад се упореде са бесконачном, неисцрпном љубављу Божјом. Језик је не може изрећи, перо је не може дочарати. Можете размишљати о њој сваког дана свог живота. Можете марљиво истраживати Свето писмо да бисте је разумели. Можете напрегнути сву снагу и способност коју вам је Бог дао у настојању да разумете љубав и самилост небеског Оца, а ипак, остаје још бескрајно много тога што треба испитати. Можете проучавати ту љубав вековима, а да ипак никад у потпуности не спознате дужину и ширину, дубину и висину љубави коју је Бог показао дајући свог Сина да умре за овај свет. Ни сама вечност не може у потпуности да је открије. Али кад проучавамо Библију и размишљамо о Христовом животу и плану спасења, те велике теме се све више откривају нашем уму.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 740.

„Када се обучавамо, као Мојсије у Христовој школи, шта учимо? Да будемо уображени? Да имамо високо мишљење о себи? Не, напротив, што више учимо у тој школи, то више напредујемо у смерности и понизности ума. Не треба да мислимо да смо научили све што је вредно знати. Таленте које нам је Бог дао треба да употребимо на најбољи начин, тако да кад се преобразимо из смртности у бесмртност, не оставимо за собом то што смо постигли, већ да то понесемо на другу страну. Кроз све бескрајне еоне вечности, Христос и Његово дело искупљења биће тема нашег проучавања.“ – Ellen G. White, *Manuscript*, 36, 1885.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. На које начине сте ви сами доживели реалност Божје љубави? Разговарајте у разреду о различитим начинима на које сте спознали и доживели Његову љубав.
2. Шта тачно значи то што је Исус „постао сличан људима“ (Филипљанима 2,7, Чарнић)? Упоредите то са стихом Римљанима 8,3. Разговарајте о тим стиховима узимајући у обзир како се они међусобно расветљавају.
3. С којим изазовима јединству се црква у вашој области суочава? Какви год да су проблеми, зашто би спремност да се понизимо и да ништа не чинимо „упркос или за празну славу“ (Филипљанима 2,3) била сјајан начин да макар почнемо да решавамо те проблеме?

КАО СВЕТИЉКЕ У НОЋИ

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 2,12-30; Римљанима 3,23.24; Римљанима 5,8; 2. Тимотију 4,6; 1. Коринћанима 4,17; 2. Тимотију 4,21; 13; Лука 7,2.

Текст за памћење: „Све чините без вике и премишљања, да budete прави и цијели, дјеца Божија без мане усред рода неваљалога и покваренога, у којему свијетлите као видјела на свијету“ (Филибљанима 2,14.15).

Бог је казао Јеврејима да буду послушни, јер је та послушност „мудрост ваша и разум ваш пред народима, који ће кад чују све ове уредбе рећи: само је овај велики народ народ мудар и разуман“ (5. Мојсијева 4,6).

Вековима касније, Он је рекао: „Ја сам видјело свијету: ко иде за мном неће ходити по тами, него ће имати видјело живота“ (Јован 8,12). Такође је рекао: „Ви сте видјело свијету; не може се град сакрити кад на гори стоји“ (Матеј 5,14). Како ми можемо бити то видело? Само кроз блиску повезаност са Исусом, који је „видјело истинито које обасјава свакога човјека који долази на свијет“ (Јован 1,9). Као што текст Филибљанима 2 каже, Бог је Њега „преузвисио и даровао му име које је над сваким именом, да се у име Исусово приклони свако кољено... и да сваки језик исповеди да је Исус Христос Господ“ (Филибљанима 2,9-11, Чарнић).

Светлост и сила неба стоји на располагању сваком од нас ко је предао свој живот Исусу. Али сувише често ми или очекујемо да Бог све учини, или нам сопствене идеје и планови стану на пут. Управо зато су Павлове речи упућене Филибљанима тако релевантне данас.

**Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 31. јануар.*

НАША ДЕЛА ПОКАЗУЈУ ШТА БОГ РАДИ У НАМА

Пошто је управо представио Христа као савршени пример понизности и послушности Божјој вољи, Павле се сад окреће самим Филибљанима. Он уважава послушност Господу коју су они показали након што су примили еванђеоску поруку (видети: Дела 16,13-15.32.33) и подстиче их да остану тако послушни.

Указавши на пример Христовог живота и крста као на пут спасења, Павле се сад директније усредсређује на разматрање како све то делује у пракси.

Прочитајте стихове Филибљанима 2,12.13. Шта Павле мисли кад каже: „Градите спасеније своје“? Како бисте описали однос између вере и дела?

У та два стиха, Павле не износи неко другачије еванђеље од онога које у главним цртама даје у Посланици Римљанима и другим посланицама. Можемо бити сигурни да је његова порука овде у сагласности са еванђељем о оправдању вером, које је он и проповедао у Филиби и на другим местима. Али важно је такође узети у обзир све што Библија каже на одређену тему, поготову на тему спасења, која може бити и те како погрешно схваћена.

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 3,23.24; Римљанима 5,8 и Ефесцима 2,8-10. Чему нас ти одломци уче када је реч о спасењу?

Без икакве сумње, спасење је Божје дело и ми не можемо себи приписати апсолутно никакве заслуге за то. Чак и сама вера је дар, подстакнут деловањем Светог Духа. Наша сопствена дела не могу да нас спасу. Међутим, кроз новорођење, Бог нас у духовном смислу изнова ствара, оспособљавајући нас да чинимо добра дела. Божји Дух ради у нама, оснажујући нашу вољу да бира оно што је исправно, да се одупре искушењу и да доноси исправне одлуке.

Дакле, ми својим делима јавно показујемо оно што Бог ради у нама, и чинимо то „са страхом и дрктањем“. Да ли то значи да би требало да се плашимо Божјег суда над нашим често слабашним напорима да послушамо? Наравно да не. Тај израз се односи на свест о Божјем присуству (видети стих Псалми 2,11) и нашој потреби да Му будемо послушни.

На које начине сте искусили Христово деловање у вама? Како се, нажалост, ваша пала природа бори против онога што Бог ради у вама, и како се можете одупрети тој тежњи?

СВЕТЛОСТ У МРАЧНОМ СВЕТУ

У стиху Филибљанима 2,14 Павле подстиче Филибљане: „Све чините без вике и премишљања.“ Изазови црквеном јединству су тако озбиљни да се оно не може одржати без значајног напора с наше стране. Јединство унутар цркве је нуспроизвод наше везе са Христом и послушности Његовој Речи, а од пресудног је значаја за наше сведочење, као што Павле истиче у наставку, позивајући нас да светлимо „као видјела на свијету“ (Филибљанима 2,15).

У ноћи без месечине, далеко од градског сјаја и уличних светала, може се видети више звезда, и стиче се утисак да оне много јаче светле. Контраст је то што ствара разлику. Што је небо мрачније, звезде се јасније истичу. Исто је тако и са нашим сведочењем. Што је већа морална тама око нас, то је оштрији контраст између живота искрених Божјих следбеника и световних људи. Колико је, дакле, важно да не допустимо да вештачка светлост световних идеја, притисака и пракси доведе до тога да наше сведочење избледи у односу на позадину или да сасвим нестане.

Прочитајте Филибљанима 2,15.16. Како Павле описује какви ми, као Божја деца, треба да будемо и шта треба да радимо?

„Прави“ значи „без мане, беспрекорни“. Тај израз је коришћен нарочито за Јова и његов беспрекорни карактер (видети: Јов 1,1.8; Јов 2,3; такође: Јов 11,4; Јов 33,9). Грчка реч преведена као „цијели“ (у неким преводима: „безазлени“) дословно значи „непомешани, чисти“. Исус, имајући у виду жестоке нападе с којима ће се Његови следбеници вероватно суочити, охрабрује нас да будемо „безазлени као голубови“ (Матеј 10,16). Павле нас, слично томе, подстиче да будемо „безазлени за зло“ (Римљанима 16,19, Чарнић). Насупрот томе, наши савремени медијски канали нису познати по чистом, уздижућем и надахњујућем садржају. У временима попут ових, Давидов обичај представља одлично правило за нас: „Ствари гнусне не стављам пред очи своје“ (Псалми 101,3, НСП).

Не треба да се плашимо да будемо другачији – наша вера треба све више да нас издваја. Циљ је да „свијетлите као видјела на свијету“ (Филибљанима 2,15). Једини начин да то постигнемо јесте да одбијемо да се прилагођавамо овом свету (Римљанима 12,2) „чврсто држећи реч живота“ (Филибљанима 2,16, Чарнић). Наши избори и одлуке одређују да ли живимо имајући у виду „дан Христов“ или нам је „узалуд трчање“ (Филибљанима 2,16; упоредити са 1. Коринћанима 9,24-27).

Ако има области вашег живота које сматрате „световним“ (а вероватно има), како се можете очистити од њих?

ЖИВА ЖРТВА

Прочитајте следеће стихове: Филибљанима 2,17; 2. Тимотију 4,6; Римљанима 12,1.2 и 1. Коринћанима 11,1. Шта Павле ту говори?

Павле је већ изразио изненађујуће неодлучан став о томе да ли је боље живети или умрети у служби за Христа (Филибљанима 1,20-23). Сада он предлаже веома реалну могућност да се принесе „као жртва изливница“ (Филибљанима 2,17, НСП). Та слика се заснива на древном обичају либација, који је подразумевао изливање течности (попут уља, вина или воде) као жртве Богу (видети, на пример: 1. Мојсијева 35,14; 2. Мојсијева 29,40; 2. Самуилова 23,15-17). То привидно „расипање“ драгоцене течности у чину обожавања може да нас подсети на Маријин чин изливања „многоцјенога мира чистогa нардова“ (Марко 14,3-9; Јован 12,3), којим је помазала Исусову главу и ноге. Премда то није била жртва изливница у правом смислу, несумњиво је представљала огромну жртву, која је прикладно илустровала Христову бескрајну жртву за наше спасење.

Уколико би био погубљен због свог дела ширења еванђеља, Павле би се томе радовао, јер би његов живот био „изливен“ као жртва Богу. Будући да се жртве изливнице у јеврејској Библији углавном нису приносиле саме већ као додатак другој жртви (видети: 4. Мојсијева 15,1-10; 4. Мојсијева 28,1-15), Павле би даваће свог живота сматрао одговарајућим додатком „жртви и служби“ верника у Филиби који су, путем вере, одлучили да посвете свој живот Богу као „жртву живу“ (Римљанима 12,1).

Рани хришћани, укључујући оне у Филиби (Филибљанима 1,27-29), били су активни у објављивању своје вере. Ширили су еванђеље идући од куће до куће (Дела 5,42). Отварали су своје домове за проучавање Светог писма (Дела 12,12; 1. Коринћанима 16,19; Колошанима 4,15; Филимону 1,2), и били су у стању да наведу разлоге из Светог писма за оно у шта су веровали (Дела 17,11; Дела 18,26; 1. Петрова 3,15). Наши адвентистички пионири су чинили исто. Уместо да се ослањају на пасторе да објављују поруку њиховим суседима, они су делили своју веру, давали библијске часове и припремали људе како би били спремни за крштење кад се проповедник врати.

Укратко, по цену велике личне жртве, то јест, „жртве живе“, они су радили на ширењу еванђеља. Треба ли ми да чинимо ишта мање од тога?

Размислите шта би у вашем животу значило да постанете „жртва жива“. Колико се жртвујете за Божје царство, и шта вам одговор на то питање говори о вама самима.

ДОКАЗАНИ КАРАКТЕР

Тимотијева улога као придруженог пошљаоца ове посланице већ је била поменута (Филибљанима 1,1). Сада Павле почиње детаљно да излаже колико је Тимотије драгоцен као један од његових сарадника. Он је описан као еванђелиста (2. Тимотију 4,5) кога је Павле послао у Македонију (1. Солуњанима 3,2; упоредити са стиховима Дела 18,5; Дела 19,22) и, у неколико наврата, у Коринт (1. Коринћанима 4,17; 1. Коринћанима 16,10). Претходно је радио са Павлом и Силом у Коринту (1. Солуњанима 1,1; 2. Солуњанима 1,1), а касније у Ефесу (1. Тимотију 1,2,3; упоредити са стихом Дела 19,22). Павле описује Тимотија као некога ко је „једнаке мисли“ с њим (Филибљанима 2,20). Грчка реч (дословно: „једнак у души“) наговештава да је он био сличан Павлу у много чему, укључујући посвећење Христу, енергичне напоре на ширењу еванђеља, и посебно његову бригу за Филибљане.

Шта мислите зашто Павле овде тако позитивно и тако надугачко говори о Тимотију (видети: Филибљанима 2,19-23)? Шта још Павле каже о њему (видети: 1. Коринћанима 4,17; 2. Тимотију 1,5)?

Још једна од Тимотијевих врлина коју Павле помиње је његово поштење („доказани карактер“) (Филибљанима 2,22). Грчка реч употребљена овде описује особу која је, кроз разна искушења, темељно опробана (Римљанима 5,4) и чији су се карактер и служба показали као искрени (2. Коринћанима 2,9; 2. Коринћанима 9,13). Павле зна да је то истина у Тимотијевом случају, јер се у то уверио у многим приликама када су заједно радили на ширењу еванђеља.

Управо тешка искуства у животу тестирају наш карактер и показују ко смо изнутра. Елен Г. Вајт то овако објашњава: „Живот нас учи дисциплини... Биће провокација које ће окушати нашу нарав, и управо се спремношћу да се све то дочека у правом духу развијају хришћанске врлине. Ако увреде и ружења кротко подносимо, ако на увредљиве речи одговарамо благошћу, а на злостављање добротом, то је доказ да Христов Дух борави у нашем срцу.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 344. У наставку она каже да ће „тешкоће и непријатности које смо позвани да подносимо... ако их у правом духу истрпимо, развити у нама карактер сличан Христовом, по ком се хришћанин разликује од световњака“. – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 344.

Размислите о провокацијама, тешкоћама и нервирањима с којима сте се недавно суочили. Да ли сте их „кротко поднели“ и „у правом духу истрпели“? Шта можете предузети како би омогућили да вам таква искуства помогну да постанете дисциплинованији?

„ТАКВЕ ЉУДЕ ПОШТУЈТЕ“

**Прочитајте текст Филибљанима 2,25-30. Како Павле опи-
сује Епафродита? Који конкретни ставови и поступци тог
хришћанског радника откривају његов карактер?**

Епафродит се помиње само у овој посланици, али сазнајемо доста тога о њему из тих неколико кратких напомена које се појављују. Судећи по његовом имену (које упућује на култ Афродите), он је био обраћеник из паганства. Називајући га својим „сарадником“, Павле хоће да каже да је он био активан у служби, можда чак и да је радио заједно с њим у Филиби. А то што је био и његов „саборац“ (упоредити са стихом Филибљанима 1,27) вероватно се односи на сукоб с којим се Епафродит суочио у ширењу еванђеља, спреман чак и да ризикује свој живот (Филибљанима 2,30).

Као „посланик“ (грчки: апостолос) именован од цркве у Филиби, Епафродит је послат да послужи Павлу у затвору и да се побрине за све друге његове потребе (Филибљанима 2,25). Он је био тај коме су Филибљани поверили своје финансијске дарове за Павла (Филибљанима 4,18). Ти прилози били су од пресудне важности, јер све што је римским затвореницима могло бити потребно, храна, одећа, постељина или друге потрештине, морало је да се купи о њиховом трошку, или су породица и пријатељи морали то да им донесу (упоредити са стихом Дела 24,23). Пред крај свог другог утамничења у Риму, Павле тражи од Тимотија да учини све што може како би дошао „прије зиме“, и да му донесе „кабаницу“ коју је оставио у Троади (2. Тимотију 4,21.13). Павлу је очигледно био потребан тај дебели, вунени огртач у његовој хладној, каменој ћелији. И опет је Епафродит био тај коме је поверено да однесе ту посланицу натраг у Филибу (видети: Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 479 /оригинал/).

Можда због проблема у Филиби (видети 4. Поуку), Павле је „нашао за потребно“ да пошаље Епафродита натраг раније него што се очекивало и стога подстиче Филибљане да га приме „у Господу са сваком радости“ (Филибљанима 2,29). Павле хоће да их увери да се не брину о његовим приликама у затвору. Он такође наглашава да Епафродит спада у особе какве хришћани треба високо да цене, не због њиховог богатства или друштвеног статуса, већ због пожртвованог духа у ком следе Исусов пример (Филибљанима 2,6-11; упоредити са текстом Лука 22,25-27). Грчка реч која се овде користи за „поштовање“ или „част“, појављује се само неколико пута у Новом завету: за слугу који римском капетану „бјеше мио“ (Лука 7,2), за оне којима је указана част њиховим местом на свадбеној гозби (Лука 14,8), и за Исуса као угао-ни камен, „избрани и скупоцјени“ (1. Петрова 2,4.6). Да би Епафродит био укључен у ту групу, морао је заиста бити веран човек.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Најближе ће стајати Христу онај који је на земљи најдубље захватио и пио од духа Његове самопожртвоване љубави – љубави која 'се не велича, не надима се... не тражи своје, не срти се, не мисли о злу' (1. Коринћанима 13,4.5) – љубави која покреће ученике, као што је покретала нашег Господа, да дарује све, да живи и мукотрпно ради, да се жртвује до саме смрти да би спасао човечанство. Тај дух испољио се у Павловом животу. Он је рекао: 'Јер је мени живот Христос', јер је његов живот откривао Христа људима; 'а смрт добитак' – добитак за Христа; сама смрт ће учинити да се испољи сила Његове милости и прикупе душе за Њега. Јер ће се 'Христос величати у телу мојему', каже он, 'било животом или смрћу' (Филипљанима 1,21.20).“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 549 (оригинал).

„Није далеко време када ће искушење доћи на сваку душу. Жиг звери ће нам се наметати. Онима који су корак по корак попуштали захтевима света и прилагођавали се световним обичајима неће бити тешко да се потчине властима, и учиниће то радије него да се изложе исмевању, увредама, претњама затвором и смрћу...“

Када се мноштво лажне браће одвоји од праве, тада ће они скривени бити изложени погледу, и сврстаће се под Христову заставу кличући: 'Осана!' Они који су били стидљиви, бојажљиви и неповерљиви према себи отворено ће се изјаснити за Христа и Његову истину. Најслабији и они који су највише оклевали у цркви биће као Давид – спремни да делају и да се супротставе. Што је ноћ дубља за Божји народ, то су звезде блиставије. Сотона ће жестоко нападати верне, али они ће, у Исусово име, изаћи као они који су више него победници.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 81, 82.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите о опомени из претходног цитата о онима „који су корак по корак попуштали захтевима света и прилагођавали се световним обичајима“. Шта би све могло да спада у то? Размотрите у разреду како би то могло да се примени, не само на појединце, већ и на цркву као целину.
2. Бог каже: „Оне ћу поштовати који мене поштују“ (1. Самуилова 2,30). На које начине ми поштујемо Бога? Да ли је то исто што и „дати славу Њему“ (видети: Откривење 14,7)? Зашто јесте или зашто није?
3. Како да разумемо идеју о грађењу свог спасења, а да не упаднемо у замку легализма?

УЗДАЊЕ САМО У ХРИСТА

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 3,1-16; Римљанима 2,25-29; Јован 9,1-39; Ефесцима 1,4.10; 1. Коринћанима 9,24-27.

Текст за памћење: „Да познам њега и силу васкрсенија његова и заједницу његовијех мука, да будем налик на смрт његову, да бих како достигао у васкрсеније мртвијех“ (Филибљанима 3,10.11).

Има нечег у нама што изазива сумњичавост када је реч о спасењу само вером, без дела закона. То јест, из неког разлога, сви смо склони да се ослањамо на своја дела, као да би она могла допринети нашем спасењу. Павле се том темом бави на прилично упечатљив начин у једној енергичној полемици, у којој се супротставља онима који инсистирају на томе да је обрезање неопходно за спасење.

Да би спречио сваку могућност за веровање да сопствена дела, као што је обрезање, могу да допринесу нечијем спасењу, Павле разјашњава да праведност потиче од Христа, као дар који долази путем вере, а не путем закона. Премда обрезање данас можда није толико спорно питање, принцип на који се оно односи свакако јесте.

И сама протестантска реформација је отпочела управо у вези с тим спорним питањем – улогом вере и дела у искуству Христовог следбеника. На крају крајева, Христос је нама све, „зачетник и довршитељ“ наше вере (Јеврејима 12,2, НСП). Ако су наши приоритети правилно постављени, живећемо са сигурношћу коју нам пружа Христова љубав и уживати, чак и сада, у обећаном спасењу, док се у исто време уопште „не уздамо... у тијело“ (Филибљанима 3,3).

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисције се припремили за субоју, 7. фебруар.*

РАДОВАЊЕ У ГОСПОДУ

Прочитајте текст Филибљанима 3,1-3. Које позитивне и негативне тонове Павле ту износи, и како су они повезани? Како он описује вернике?

Павле почиње у веома позитивном тону и звучи скоро као да завршава своје писмо. Али, још није завршио. Он се враћа на једну од главних тема ове посланице – радовање у Господу. И наводи низ разлога за то. Оно што је најважније, то је да се уздамо у Христа, а не у себе саме: „Хвалимо се Христом Исусом, а не уздамо се у тијело“ (Филибљанима 3,3). Ко од нас није, на овај или онај начин, научио кроз лично искуство да не полаже поверење у тело?

Снажно упозорење: „Чувајте се“ (поновљено три пута) не налази се нигде другде у Светом писму. Очигледно, Филибљани су добро знали на коју претњу Павле мисли. Уместо на три различита проблема, то упозорење се по свој прилици односи на једну групу лажних учитеља описаних на три различита начина.

О злим и безбожним људима се у Израелу понекад говорило како о „псима“ (Филибљанима 3,2; упоредити са стиховима: Псалми 22,16; Исаија 56,10; Матеј 7,6; 2. Петрова 2,21.22). Лажни учитељи су се прикладно могли описати као „зли посленици“. А то што их назива „сакаћењем“ (Филибљанима 3,2, Чарнић), или „онима који сакате тело“, показује да су они, као у Галатији и другим местима, настојали да наметну обрезање верницима из незнабоштва, супротно одлуци Апостолског сабора (видети Дела 15).

Што је посебно интересантно, изгледа да је једно од решења за духовне изазове, укључујући и ширење лажних учења, управо „радовање у Господу“ (Филибљанима 3,1; упоредити са: Филибљанима 4,4).

Све чему се *радујемо* доноси нам *радост* (на грчком су то две речи за два различита појма, али на енглеском [и нашем] језику оне су сродне). Бог жели да будемо радосни, а Његова Реч је нека врста упутства за истинску срећу и трајну радост. То обухвата примање Божје милости (Псалми 31,7); полагање поверења у Њега (Псалми 5,11); примање благослова спасења (Псалми 9,14); усвајање Божјег закона као нашег начина живота (Псалми 19,14), укључујући Суботу (Исаија 58,13.14); веровање у Његову Реч (Псалми 119,162) и одгајање побожне деце (Приче 23,24.25).

Живот може бити врло тежак за све нас, ма колико нам добро ишло у овом тренутку. Али, чак и ако нам тренутно не иде добро, чему бисмо могли и чему би требало да се радујемо? Шта нас спречава у томе?

ПАВЛОВ „ПРОШЛИ ЖИВОТ“

Уобичајено је међу хришћанским обраћеницима да о свом животу размишљају као животу „пре“ него што су прихватили Христа и „после“ тога, што и Павле чини у Филибљанима 3. Понекад, било то исправно или не, и за оне који нису хришћани кажемо да су „добри људи“ и, додуше, по мерилима овог света многи то заиста и јесу. Међутим, према Божјим мерилима, нико није добар, чак ни хришћани.

У тексту Филибљанима 3,4-6, Павле указује на многе ствари у свом животу на које је некад био поносан. Које су то ствари? Како бисте описали оно што је „добро“ у вашем животу (било у прошлости или садашњости)?

Павле прави потпуни контраст између верујућих Јевреја који шире лажна учења и необрезаних верника, који се за своје спасење ослањају у потпуности на Христа, а не уздају се у чисто људска дела као што је обрезање (видети: Јеврејима 6,1; Јеврејима 9,14; упоредити са: Римљанима 2,25-29). Премда су Павлов прошли живот и „педигре“ могли да оставе приличан утисак на његове сународнике Јевреје, ништа од тога није допринело његовом спасењу. То га је, заправо, чак и ометало, јер га је неко време чинило слепим за његову потребу за Христом.

Павле није био само обрезан – био је обрезан осмог дана, што је значило да је он, као Израелац и припадник заветног народа, обрезан строго по закону. Штавише, био је из Венијаминовог племена, чија је територија обухватала неке од најважнијих израелских градова. Не само да је знао хебрејски, већ је, као ученик Гамалаила (Дела 22,3; Дела 26,4.5) и фарисеј, био препун знања о закону и начинима на који га, бар према традицији, треба примењивати.

Толико је ревновао за закон да је прогонио цркву због наводне опасности коју је она представљала за јеврејски начин живота, какав је, по његовом мишљењу, закон прописивао. Али, зачудо, и поред тога што је био „беспрекоран“ према људском схватању „праведности“, ипак је схватио да је закон заправо много дубљи и захтевнији него што је могао и да замисли, и да је, без Христа, стајао пред њим осуђен.

Упоредите текст Римљанима 7,7-12 са стиховима Матеј 5,21.22.27.28. Коју кључну мисао у вези са законом и Исус и Павле истичу, и зашто је правда „од вјере Исуса Христа“ (Филибљанима 3,9), а не закон, једини извор истинске праведности? Гледајте на то овако: Колико добро држите закон, поготову кад се узме у обзир смисао у ком је Исус рекао да би га требало држати?

ОНО ШТО ЈЕ БИТНО

Као што смо истакли у јучерашњем проучавању, оно што је Павла раније чинило поносним било је заправо препрека за веру, јер га је заслепљивало за његову потребу за Христом. Павле користи језик трговине, добитак и губитак, да би описао свој духовни биланс из периода који је претходио вери. Премда не волимо много о томе да размишљамо, свако људско биће има „духовни биланс“. Павлов биланс претходно се мерио јеврејским вредностима тог времена, а не библијским вредностима којима је Исус поучавао.

После обраћења, његов духовни биланс изгледао је много другачије, јер се његова скала вредности драматично променила, из „валуте“ јудаизма у „валуту неба“.

„Онај који је сишао са неба може да говори о небу и да правилно представи оно што чини небеску валуту, на коју је Он утиснуо свој лик и натпис. Он зна у каквој опасности се налазе они које је дошао да уздигне из понижења, и постави поред себе на престо. Предочава им колико је ризично да својом наклоношћу тако издашно обасипају бескорисне и опасне ствари. Он настоји да одврати ум од онога што је земаљско и привуче га ономе што је небеско, да не бисмо траћили своје време, таленте и прилике на нешто што је пука таштина.“
– Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, July 1, 1890.

У свету првековног јудаизма Павле је био звезда у наглom успону, све док се његов духовни вид, пошто је био заслепљен призором прослављеног Исуса на путу за Дамаск (Депа 9), није поправио, и док није био у стању јасно да види.

У тексту Јован 9 налазимо причу о другом човеку који је био слеп, а онда је јасно видео Исуса. А Исус за себе каже да је дошао на овај свет „да виде који не виде, и који виде да постану сликани“ (Јован 9,39). Како би тај принцип могао да се примени на ваш лични живот?

Шта би могло бити вредније од вечног живота на небу и на новој земљи? Па ипак, световне вредности чине тако много људи слепим за ту реалност. Постоји стално надметање између онога што се овде цени (видети Матеј 13,22; Лука 4,5.6; 1. Јованова 2,16) и онога што Небо цени – на пример: сличност са Христом и спасене душе.

Свет може да нас учини слепим за духовне истине и оно што је заиста важно. Шта је од кључне важности да бисмо свој поглед чврсто уперили у то што је истински битно?

ВЕРА ХРИСТОВА

Не смемо промашити главни смисао Павлових речи. Дошло је до чудесне размене коју је он доживео на путу за Дамаск, кад је свој стари живот, заснован на закону, заменио за присуство самог Христа – „да Христа добијем, и да се нађем у њему“ (Филибљанима 3,8.9).

Наћи се „у Њему“, то јест, у Христу, свакако је занимљив израз. Прочитајте следеће: Ефесцима 1,4; 2. Коринћанима 5,21; Колошанима 2,9 и Галатима 2,20. На основу тих стихова, шта мислите да је Павле том тврдњом хтео да каже?

О Павловом изразу „бити у Христу“ нашироко се расправљало, али не треба да нас изненади што вероватно најбоље објашњење тог израза потиче од самог Павла: „Да је спроведе (тајну своје воље) кад се испуни време, да у Христу поново састави све што је на небесима и на земљи; у њему“ (Ефесцима 1,10, Чарнић). То је био Божји циљ од почетка. А Павле разјашњава како до тога долази: „Ви /сте/ у Христу Исусу, који нам поста премудрост од Бога и правда и освећење и избављење“ (1. Коринћанима 1,30).

Бити „у Христу“ подразумева све оно што план спасења обухвата, од свитања наше духовне интелигенције (мудрост), до оправдања вером (праведност), припреме за небо (посвећење), и коначно, до прослављања приликом Другог доласка (искупљење). Спасење је Христово дело од почетка до краја – за нас и у нама. Отуда, задобијањем Христа, ми имамо све што нам је потребно.

Прочитајте стих Филибљанима 3,9. Која два појма Павле супротставља, и зашто је важно увек имати на уму ту разлику?

Као што је Павле увидео, имати „своју правду“ није истинска праведност, јер нам закон не може дати живот (видети Галатима 3,21.22). Само Христос то може, путем вере. И то не било какве вере. На крају крајева, и ђаволи верују и дршћу (Јаков 2,19). Једина спасоносна вера је „вера Христова“. Једино Његова вера је у потпуности послушала и може да послуша. (Грчка реч за веру, *пистис*, значи такође и *верност*.) Дакле, ако смо у Христу и ако Он живи у нама (Галатима 2,20), онда живимо Његовом вером кроз нашу веру у Њега.

САМО ЈЕДНО – ПОЗНАВАТИ ХРИСТА

Прочитајте текст Филибљанима 3,10-16. Које су неке од главних мисли које Павле износи у овом одломку?

Свакако, нема ничега важнијег од познавања Христа, што нам гарантује да ће нас на крају Он познати и признати пред Оцем (видети: Матеј 7,21-23; Матеј 10,32.33). А како Га ми упознајемо? Преко Његове писане Речи – читајући и спроводећи је у живот. Ми Га не можемо познавати лицем к лицу као што су то могли Његови ученици. Али, зачудо, упркос тако блиском познанству, они ипак нису успевали да разумеју Његове речи, што наглашава нашу потребу за тим да нас Свети Дух води (видети: Јован 16,13). Што Га више познајемо, то смо Му ближи, јер доживљавамо „силу васкрсенија његова“ (Филибљанима 3,10), која нас уздиже да бисмо живели „новим животом“ (Римљанима 6,4, Чарнић).

Још један начин на који се приближавамо Исусу је кроз „заједницу његовијех мука“ (Филибљанима 3,10). Свако искушење с којим се суочимо, свако болно искуство које поднесемо, помаже нам да схватимо и да више ценимо оно кроз шта је Исус прошао због нас, а такође и да јасније разумемо Њега и Његову вољу.

Трећи начин да Му се приближимо јесте да стремимо „ка циљу“ (Филибљанима 3,14, ССП). Који је то циљ? То је превод речи употребљене само овде у целом Новом завету (*σκοπος*). Она се односи на циљну линију трке и награду која се додељује победнику. Павле је назива даром „горњег звања Божијег у Христу Исусу“ (Филибљанима 3,14). Као што се Христос, кроз своју смрт и васкрсење, вазнео на небо, Бог и нас позива да примимо исту небеску награду – вечни живот.

Ми то, очигледно, још увек нисмо постигли. Нећемо бити савршени у пуном смислу све док се наше „понижено тијело“ не преобрази „да буде једнако тијелу славе његове“ (Филибљанима 3,21). Али познавањем Њега и призивањем Њега у наш живот сваког дана, ми сежемо ка циљу да већ сада будемо слични Христу на сваки могући начин. То је то „једно“ на шта се и Павле усредсредило. Као кад трчимо трку (видети 1. Коринћанима 9,24-27), не обраћамо пажњу на то докле смо стигли ни ко нас прати. Наш једини фокус је на ономе што је пред нама – на тој небеској награди која нас чека. Ту нам је предочена жива слика: тркач је у потпуности усредсређен на циљ, напрежући сваки мишић и нагињући се унапред у тежњи да што пре стигне до линије циља.

Зашто је важно да се, у свом ходању са Господом, не осврћете стално уназад, бар не на своје грехе и неуспехе, већ да радије гледате напред у оно што вам је обећано у Христу управо сада?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Онај који жели да изгради снажан, уравнотежен карактер, онај који жели да буде свестрани хришћанин, Христу мора да преда све и за Христа да учини све, јер Откупитељ не може да прихвати подељену службу. Он из дана у дан мора да учи шта значи предати себе Богу. Мора да проучава Божју Реч, да схвати њено значење и слуша њене прописе. Тек тако може достићи меру хришћанског савршенства. Бог ће, из дана у дан, радити с њим, усавршавајући карактер који треба да опстане у време завршне пробе. Верник ће, из дана у дан, пред људима и анђелима изводити племенити експеримент, показујући шта еванђеље може да учини за пало људско биће.“ – Елен Г. Вајт, *Апо-столска црква – Христџовим љрајом*, стр. 483 (оригинал).

„Они који чекају долазак Женика, треба да кажу народу: 'Ево Бога нашега.' Последњи зраци благодатне светлости, последња порука милости коју треба објавити свету, представља откривење Његовог карактера љубави. Божја деца треба да испољавају Његову славу. У сопственом животу и карактеру треба да открију шта је Божја благодат учинила за њих.

Светлост Сунца правде треба да се покаже у добрим делима – речима и делима светости.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великој Учиишеља*, стр. 415, 416 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Задржите се више на тој теми о радовању у Господу. Запазите да се ту не каже да се радујете у својим невољама (мада је и то библијски исправно) већ у Господу. Зашто је важно увек имати пред собом Господа, Његову доброту, Његову силу, Његову љубав и Његово спасење? Како би то могло увелико да нам користи усред неизбежних животних искушења?
2. Запазите како наведени цитати описују улогу благодати у стварању „добрих дела“ која ми као хришћани чинимо. Зашто је та улога благодати тако важна док ишчекујемо Христови скории долазак? Односно, иако се не спасавамо делима, да ли смо заиста спасени ако их немамо?
3. Задржите се више на тој идеји да се не треба уздати у тело. Шта то значи? Зашто не би требало да имамо поверања у тело? Зар наше тело није дар од Бога?

НЕБЕСКО ДРЖАВЉАНСТВО

Текстови за проучавање у току седмице: Филибљанима 3,17-4,23; 1. Коринћанима 15,42-44; Јован 14,27; Псалми 119,165; Јов 1,21; 1. Тимотију 6,7.

Текст за памћење: „Не брините се ни за што него у свему молитвом и мољењем са захваљивањем да се јављају Богу искања ваша“ (Филибљанима 4,6).

Поука за ову седмицу закључује наше проучавање Посланице Филибљанима, и пуна је вредних лекција и максима за свакодневни живот. Изгледа да се многе од високих моралних вредности којима се апостол Павле руководио у свом животу налазе у завршним стиховима ове посланице. Слично Исусовим учењима, која се усредсређују на унутрашње биће, оно што Павле дели са нама су тајне живљења радосним хришћанским животом.

Чак и кад се ствари не одвијају онако како бисмо желели, што се дешава чешће него што бисмо желели, не треба да се бринемо, да будемо узнемирани или обесхрабрани. Уместо тога, постоје принципи који ће нам помоћи да нађемо унутрашњу снагу како бисмо се суочили са изазовима које живот доноси, тако да можемо да искусимо трајан и постојан мир који само Бог може да пружи. Садашњост и будућност у Његовим су рукама, и Он ће се постарати за све што нам треба.

Што је најважније, не треба да полагамо своје наде у земаљске системе владавине који нас редовно разочаравају. Као хришћани, ми смо држављани Божјег небеског царства. А уз то држављанство долазе привилегије, предивне привилегије. А и одговорности такође.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за субоју, 14. фебруар.*

УЗОРИ

Сви ми, пре или касније, нађемо људе којима се дивимо и које желимо да опонашамо. За децу је нарочито важно да имају добре узоре. У идеалном случају, то би били њихови отац и мајка. Како одрастају, они ће налазити друге узоре, можда у вези са занимањем које су изабрали, или чак у биографијама које су читали. Такође могу сазнавати како су различите библијске личности излазиле на крај са изазовима и поредити их са сопственим животним искуствима.

Нажалост, у данашњим друштвеним медијима постоји обиље лоших узора. Бомбардовани смо „кликбејтовима“ (мамци за кликове) – причама које се детаљно баве раскаланим и збрканим животом познатих личности. И Павлови читаоци у Филиби, мада наравно нису имали посла са интернетом, ипак су се суочавали са сличним изазовима.

Чињеница је да је свет у ком је Павле живео био веома покварен, неморалан и зао, као што је и наш данас. Увек је било – и увек ће бити, све до краја – више него довољно зла. Питање за нас гласи: Како да на то одговоримо?

Прочитајте текст Филибљанима 3,17-19. Како су добри и лоши узорни описани у том одломку? Који кључеви су дати за њихово разликовање?

Не смемо пропустити да запазимо Павлову љубав према онима с којима се не слаже – он плаче над њима! Запазите такође да их он не назива *својим* непријатељима, већ непријатељима „крста Христовог“ (Филибљанима 3,18). Павле је схватио да су много веће ствари у питању, наиме, препознао је начин на који крст руши баријере и доводи нас све на исти ниво, као грешнике којима је потребан Спаситељ (видети Ефесцима 2,11-14).

Такође, не треба занемарити ни како Павле подстиче Филибљане да се усредсреде на добре примере, а не на лоше, да пажљиво посматрају оне чији је начин живота умногоме сличан његовом. Интересантно је да Павле користи сличан језик када упозорава Римљане да се чувају „онијех који чине распре и раздоре на штету науке коју ви научисте, и уклоните се од њих“ (Римљанима 16,17). Обмањивачи у Риму описани су као они који „не служе Господу нашем Исусу Христу него својему трбуху“ (Римљанима 16,18).

Мада је, наравно, Исус једини савршени узор, има и других који би, макар у неким областима, могли да нам буду добар пример. У исто време, коју врсту узора ви представљате за друге?

„СТОЈТЕ У ГОСПОДУ“

Прочитајте стихове Филибљанима 3,20.21. На који сликовит начин Павле описује како хришћанско „живљење“ изгледа?

За разлику од непријатеља крста, који „земаљски мисле“ и немају већег добра од сопствених трбуха (Филибљанима 3,19), хришћанско живљење је на небесима, а наш владар је Исус Христос лично. Да би истакао ту мисао, Павле наглашава потребу да „наше понижено тијело“ (Филибљанима 3,21) подложно болести, пропадању и смрти, буде преобразено, и да буде попут Христовог славног васкрслог тела.

Како следећи одломци описују то прослављено стање?

- Јов 19,25-27 _____
- Лука 24,39 _____
- 1. Коринћанима 15,42-44 _____
- 1. Коринћанима 15,50-54 _____
- Колошанима 3,4 _____

На крају ће, преко Исуса, смрт као „пошљедњи непријатељ“ бити уништена (1. Коринћанима 15,26). И то је наша највећа нада, коначно обећање које нам је дато у Исусу – не само нестанак смрти већ и једно потпуно ново тело, „тело славе“ (Филибљанима 3,21).

У једној књизи која говори о томе како наћи „спасење“ без Бога, где се тврди, доста наивно, да превазилажење страха од смрти представља „спасење“, при чему аутор, Лук Фери ипак признаје да нас „хришћанство оспособљава не само да превазиђемо страх од смрти, већ и да победимо саму смрт. А пошто се то чини на плану личног идентитета, а не анонимности или апстракције, то је по свему судећи једина верзија која нуди заиста дефинитивну победу личне бесмртности над нашим стањем као смртника.“ – Luc Ferry, *A Brief History of Thought* (New York: HarperCollins, 2011, Kindle edition), стр. 90. То је прилично значајно признање, будући да долази од једног атеисте.

Тако, за Павла, наше небеско држављанство обухвата обећање о васкрсењу и вечном животу у виду једног потпуно новог постојања које сад једва можемо и да замислимо.

Зашто је обећање о вечном животу од пресудне важности за све у шта верујемо? Шта би овај свет уопште могао да нам пружи, због чега би вредело изгубити оно што нам Христос нуди?

РАДУЈТЕ СЕ У ГОСПОДУ – УВЕК

Прочитајте текст Филибљанима 4,4-7. Како да доживимо „мир Божиј“?

Пошто се поново дотакао потребе за јединством (Филибљанима 4,1-3), Павле прелази на другу тему: радовање у Господу (Филибљанима 4,4-7).

Колико пута сте били под стресом због нечега што је на крају само од себе нестало исто тако брзо као што се и појавило? Исус је с разлогом више пута нагласио да не треба да бринемо (видети: Матеј 6,25-34; Матеј 10,19), а Петар нас подсећа да све своје бриге и стрепње можемо бацити на Господа, „јер се он брине за вас“ (1. Петрова 5,7). Све већи проблеми широм света требало би, заправо, да нас надахну надом да је Господњи долазак близу (упоредити: Матеј 24,33; Лука 21,28; Јаков 5,8).

Противотров за бригу и узнемиреност у *свему*, у свакој ситуацији, јесте упућивање молитава вере (Филибљанима 4,6.7). Очигледно, треба да верујемо и поступамо у складу са својим молитвама као да су већ услышене, чак и пре него што видимо њихово остварење, јер треба да се молимо „са захваљивањем“. Додата је такође и реч „мољење“ (грчки: *деџис*), што означава тренутке крајње потребе и хитности (видети, на пример: Лука 1,13; Филибљанима 1,19; 1. Тимотију 5,5; Јаков 5,16). Наше молитве су још увек „искања“, али можемо засигурно знати да су нам оне прихваћене, све док се молимо „по вољи његовој“ (1. Јованова 5,14). Тада можемо почивати у миру, знајући да су сва наша хтења у Божјим рукама.

Како следећи стихови проширују наше разумевање Божјег мира? Псалми 29,11; Исаија 9,6; Лука 2,14; Јован 14,27; 1. Коринћанима 14,33.

Божји мир је нешто што нам свет никад не може дати, јер он потиче из сигурности да имамо дар вечног живота преко Исуса, нашег Спаситеља (Римљанима 5,1; Римљанима 6,23). Тај мир утиче на сваки аспект живота и „превазилази сваки ум“ (Филибљанима 4,7). Он се не може схватити само умом, као што указује грчка реч *ноус* (ум) која се овде користи.

Како бисте описали неке шта значи доживети „мир Божиј“?

МИСЛИТЕ О ОВОМЕ...

Мир који превазилази сваки ум моћи ће и „да сачува срца ваша и мисли ваше у Господу Исусу“ (Филибљанима 4,7). Нашем унутрашњем животу потребна је заштита. Интересантно је што стих Филибљанима 4,7 користи војну метафору у вези са Божјим миром. Грчки глагол (*φρουρεῖ*) употребљен је да опише војнички гарнизон који штити град од инвазије (2. Коринћанима 11,32; упоредити Дела 9,24).

Још један веома важан аспект унутрашњег мира обухвата живљење у складу с Божјом вољом. „Велик мир имају они који љубе закон твој, и у њих нема спотицања“ (Псалми 119,165).

Прочитајте стихове Филибљанима 4,8.9. Која конкретна дела нам се снажно препоручују?

Павле отпочиње текст Филибљанима 4,8.9 речима „А даље“ и листом од шест врлина праћених њиховим резимеом и охрабрењем да се угледамо на Павлов пример. Тај завршни међукултурални подстицај добро се уклапа у грчко-римску средину Филибе, с њеним двојним нагласком на врлини и узору. Занимљиво је, међутим, да је фокус на библијским врлинама, што је прилично очигледно на основу тога што Павле изоставља четири главне грчке врлине (разборитост, правду, умереност и храброст).

1. *Исџиниџо* – није случајно што та листа почиње главном библијском врлином, истинитошћу, коју Исус („Заиста вам кажем...“) и цео Нови завет често наглашавају (видети, на пример: Дела 26,25; Римљанима 1,18; 1. Коринћанима 13,6; 2. Коринћанима 4,2; Ефесцима 4,15; 1. Тимотију 3,15; Јаков 1,18; 1. Петрова 1,22; 1. Јованова 2,21).
2. *Пошџено* – грчка реч се односи на личну врлину (у неким преводима: „племенито“ или „побожно“; упоредити са употребом те речи у стиховима: 1. Тимотију 3,8.11; Титу 2,2).
3. *Праведно* – та врлина се дефинише у односу на Божји праведан карактер (упоредити са употребом те речи у стиху Филибљанима 1,7).
4. *Пречисџо* – мисао и деловање који произлазе из Божје праведности која оправдава и прима се вером (видети стих: 1. Јованова 3,3).
5. *Прелџубазно* (или „лепо“) – естетска лепота која је широко заступљена у делима Божјег стварања.
6. *Славно* („на добром гласу“ – ССП).

Како се ниједној од тих особина не би приписало паганско значење, Павле наводи још две смернице за размишљање о тим небеским врлинама: „И још ако има која добродјетел, и ако има која похвала, то мислите“ (Филибљанима 4,8). А затим, да би отклонио сваку сумњу и могући неспоразум, позива нас да практикујемо оно што смо примили, чули, видели и научили из његовог личног примера (Филибљанима 4,9).

КЉУЧЕВИ ЗАДОВОЉСТВА

Прочитајте стихове Филибљанима 4,10-13.19. Које кључеве Павле открива да би се живело задовољно и срећно?

Када се нађе у крајње тешким околностима (као што су глад, болест, повреда, губитак), човек почиње да размишља о ономе што је заиста битно, и да обраћа пажњу на благослове који се обично олако схватају. Када смо „понижени“ (Филибљанима 4,12), кад „оскудевамо“ (ССП), или смо остављени „скоро без ичега“ (превод са енглеског), то је прилика да се уздигнемо у вери.

И обрнуто, када „изобилујемо“, увек треба да будемо свесни да све то може нестати у тренутку (видети: Приче 23,5). Као што нас Јов и Павле подсећају, ништа нисмо донели на овај свет када смо рођени, и ништа нећемо понети са собом у гроб (Јов 1,21; 1. Тимотију 6,7).

Запазите следећа библијска обећања:

- Псалми 23,1 – „Господ је пастир мој, ништа ми неће недостајати.“
- Матеј 6,32 – „Зна и отац ваш небески да вама треба све ово.“
- 1. Петрова 5,7 – „Све своје бриге баците на њ, јер се он брине за вас.“
- Филибљанима 4,19 – „А Бог мој да испуни сваку потребу вашу по богатству својему у слави, у Христу Исусу.“

И најлепше од свих: „Све могу у Исусу Христу, који ми моћ даје“ (Филибљанима 4,13). Вероватно нико од нас не може у потпуности да схвати шта то „све“ подразумева. Свакако, као у случају било ког захтева за Божјом помоћи и снагом, морамо тражити у складу с Његовом вољом. Али ми често чак не тражимо ни то што знамо да је у складу с Његовом вољом. Зато Јаков каже: „Немате, јер не иштете“ (Јаков 4,2).

Ево неких ствари које можемо тражити с поверењем, јер знамо да су у складу с Божјом вољом:

- Спасење наших најмилијих или неког пријатеља (1. Тимотију 2,3.4)
- Храброст да говоримо о својој вери (Откривење 22,17)
- Опроштење кад признамо и напустимо нешто што је погрешно (1. Јованова 1,9)
- Снагу да послушамо Божје заповести (Јеврејима 13,20.21)
- Љубав према онима који нас мрзе и злостављају (Матеј 5,44)
- Мудрост у изазовним приликама (Јаков 1,5)
- Разумевање истине у Божјој Речи (Јован 8,32)

Како се носите с тим када се за нешто молите, а то се још увек не остварује, или се можда никад неће ни остварити?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Само они који непрестано примају нове залихе благодати добијаће снагу која одговара њиховим свакодневним потребама и њиховим способностима да је употребе. Уместо да гледају у неко будуће време, када ће посебним изливањем духовне силе бити на чудесан начин оспособљени да задобијају душе, они се свакога дана предају Богу и траже да их Он учини судовима спремним за употребу. Свакога дана користе прилике за службу које се налазе у њиховом окружењу. Свакога дана сведоче за Учитеља где год да се нађу, било на неком скромном подручју рада у дому, или на неком јавном пољу на ком могу да буду од користи.

Посвећени радник налази прекрасну утеху у сазнању да је чак и сам Христос у току свог боравка на Земљи свакога дана тражио од Оца нове залихе неопходне благодати, и да је после тих разговора с Оцем одлазио да ојача и благослови друге...

Сваки радник који следи Христов пример биће припремљен да прими и употреби силу коју је Бог обећао својој Цркви за прикупљање жетве земаљске.“ – Елен Г. Вајт, *Божја задивљујућа благодат*, стр. 117 (оригинал).

„Бог зна наше потребе и стара се за њих. Господ има ризницу залиха за своју децу, и може да им пружи оно што им је потребно под свим околностима. Зашто Му онда не верујемо? Он је дао прецизна обећања својој деци под условом истинске послушности Његовим заповестима. Нема терета који Он не може да уклони, нема таме коју Он не можда да распрши, нема слабости коју Он не може да претвори у снагу, нема страха који Он не може да умири, нема драгоцених тежњи које Он не може да усмерава и оправда.

Ми не треба да гледамо на себе. Што се више бавимо својим несавршеностима, мање ћемо имати снаге да их превазиђемо.“ – Ellen G. White, *That I May Know Him*, стр. 224.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Сетите се неких од најлепших примера ваших молитава које су услышене. Како вам то помаже да искусите Божји мир који превазилази сваки ум? А шта је са оним молитвама које нису услышене? Како ипак можете доживети обећани мир?
2. У контексту стиха Филиплџанима 4,8, којим мислима посвећујете своје време? У којој мери то о чему размишљате јача вашу веру и ходање са Господом?
3. Разговарајте о последњем наведеном цитату. Које су импликације изјаве: „Што се више бавимо својим несавршеностима, мање ћемо имати снаге да их превазиђемо“? Шта је, према томе, кључ за њихово превазилажење?

ХРИСТОВА ПРЕУЗВИШЕНОСТ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,26.27; Колошанима 1,15-20; Јован 1,1-3; Ефесцима 1,22; 1. Коринћанима 12,12-27; 1. Коринћанима 4,9; Римљанима 6,3.4.

Текст за памћење: „[Христос] који је обличје Бога што се не види, који је рођен прије сваке твари. Јер кроз њега би саздано све што је на небу и што је на земљи, што се види и што се не види, били пријестоли или господства или поглаварства, или власти: све се кроза њ и за њ сазда. И он је прије свега, и све је у њему (Колошанима 1,15-17).

Поуком за ову седмицу, настављамо с нашим разматрањем Посланице Колошанима (видети 1. и 2. Поуку). У 2. Поуци, у одељку за четвртак, видели смо да се у тексту Колошанима 1,9-12, Павле моли за хришћане у Колоси, изражавајући жељу да они живе на начин који је угодан Богу. У стиховима 12 и 13, он пореди два царства: „Царство светлости“ (Колошанима 1,12, НСП) и „власти тамне“ (Колошанима 1,13). Бог Отац нас је оспособио да имамо удела у вечном наследству у царству светлости, ослободио нас од власти и силе таме и преместио „нас у царство сина љубави своје, у коме имамо избављење крвљу његовом и опроштење грјеха“ (Колошанима 1,13.14).

Другим речима, у Исусу, у личности Онога који је такође наш Бог и Створитељ, имамо искупљење. Он нас је искупио, и вером у Њега премештени смо из царства таме у царство Његовог љубљеног Сина.

Ове седмице размотрићемо једну од најопсежнијих и најузвишенијих изјава о Исусу у Новом завету. Шта значи то што је Исус „слика невидљивог Бога“, а ипак је „Прворођени над свим што је створено“ (Колошанима 1,15, ССП)?

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисће се припремили за суботу, 21. фебруар.*

СЛИКА НЕВИДЉИВОГ БОГА

Кад погледамо у огледало или фотографију, видимо свој лик, али то је раван, дводимензионалан приказ. У извесном погледу, скулптура даје јаснију представу, али је ипак далеко од живе, дишуће, покретљиве реалности. Библијски појам слике или обличја, премда се понекад односи и на те слабије представе, ипак указује на нешто много шире.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 1,26.27; 1. Мојсијева 5,3; 1. Коринћанима 15,49; 2. Коринћанима 3,18 и Јеврејима 10,1. Укратко наведите различита значења „обличја“ у тим стиховима. Колико се она могу разликовати од описа Исуса као Божјег обличја, односно Божје слике?

Људска бића су створена тако да буду што је могуће сличнија Богу – у физичком, духовном, релационом и функционалном смислу. Ипак, људи одражавају Божји лик само у извесним аспектима, а грех је оштетио чак и то. Али Исус нам је омогућио да „видимо“ невидљивог Бога. „Који виде мене“, казао је Исус, „видје оца“ (Јован 14,9). Он је „верни одраз“ Божје природе (Јеврејима 1,3, НСП). Он је Божја мисао која се чује и Божји карактер који се види.

Прочитајте стихове: Матеј 11,27 и Јован 1,1.2.14.18. Зашто је Исус у јединственом смислу способан да открије Оца?

Запазите на које још начине Исус описује свој однос са Богом Оцем:

- „Отац мој дослије чини, и ја чиним“ (Јован 5,17).
- „Ја и отац једно смо“ (Јован 10,30).
- „Нико неће доћи к оцу до кроза ме“ (Јован 14,6).

Исус је такође у више наврата описао себе позивајући се, у апсолутном смислу, на Божје име: „ЈА САМ“ (видети: 2. Мојсијева 3,14); „Ја сам хљеб живота“ (Јован 6,35); „Ја сам видјело свијету“ (Јован 8,12); „Ја сам пастир добри“ (Јован 10,11.14); „Ја сам васкрсеније и живот“ (Јован 11,25); „Ја /сам/ у оцу и отац у мени“ (Јован 14,11) и „Ја сам прије него се Авраам родио“ (Јован 8,58).

Када би Исус био било ко други осим Бог лично, шта би то значило ако не да је Отац послао неко створено биће да умре за нас? Зашто је то тако радикално, тако суштински различито од чињенице да је сам Бог, у личности Исуса Христа, умро за нас?

ПРВОРОЂЕНИ НАД СВИМ ШТО ЈЕ СТВОРЕНО

У Новом завету изрази „прворођени“ и „јединородни“ скоро увек се односе на Исуса (видети: Лука 2,7; Римљанима 8,29; Јеврејима 1,6; Откривење 1,5), укључујући оба јављања у Посланици Колошанима. Али чак и кад се односи на неког другог, то не значи нужно да је тај неко у хронолошком смислу рођен први. Библијски појам „првенца“ наглашава посебан однос који син има са својим оцем, без обзира на редослед рађања. Такође, има случајева да су млађи синови били истакнутији – Исак, Јаков и Јосиф, да наведемо само неке.

Давид, премда најмлађи од осморице синова, био је помазани цар (1. Самуилова 16,10-13), а преко псалмисте, Бог је рекао: „И ја ћу га учинити првенцем, вишим од царева земаљских“ (Псалми 89,27). Он је такође рекао Мојсију: „Израиљ је син мој, првенац мој“ (2. Мојсијева 4,22). У том смислу, дакле, тај израз означава „првенца“ као некога ко је најистакнутији.

Прочитајте Колошанима 1,15-17. Које разлоге Павле наводи за то што за Исуса каже да је „рођен прије сваке твари“?

Очигледно, Павле не намерава да каже да је Исус био прво створено биће. Он заправо категорички искључује ту могућност. Двапут, на два различита начина, он каже да је Исус све створио. Све је створено од Њега и за Њега (Колошанима 1,16). У оба случаја, Исус је назначен као Биће преко којег је Бог спровео процес стварања (видети такође: Ефесцима 3,9; Јован 1,1-3; Откривење 4,11).

Павлова изјава је свеобухватна до крајњих граница. „Све“ значи све – у просторном (небо и земља), онтолошком (видљиво и невидљиво) и функционалном смислу (престоли, господства, поглаварства, власти). Ови потоњи изрази углавном се односе на анђеоска бића (видети: Ефесцима 3,10; Ефесцима 6,12). Као да је хтео да се осигура да неће бити погрешно схваћен, Павле такође указује да је Исус постојао „прије свега“ (Колошанима 1,17). Грчки израз који је ту употребљен може да означава првенство по рангу као и у временском смислу, али у сваком другом примеру у Павловим списима он се односи на време (видети, на пример: 1. Коринћанима 2,7; Галатима 1,17; Ефесцима 1,4).

Још један разлог који Павле наводи за Исусово првенство је то што се у Њему „све држи на окупу“ (Колошанима 1,17, ССП). Грчка реч (*сунистѐми*) буквално значи „спојити, окупити“ или „ујединити“. Исус је уједињујући фактор свемира, не само због своје улоге као Створитеља, већ и зато што је Искупител.

Бог, Створитељ, умро је за нас. Шта би наша дела могла томе да додају? Зашто је помисао да би наша дела могла нешто да додају ономе што је Христос већ учинио за нас заправо богохулна?

ГЛАВА ТЕЛА (ЦРКВЕ)

Прочитајте стихове Ефесцима 1,22 и Колошанима 2,10. Шта „глава“ означава у тим текстовима? На шта Павле мисли када Исуса назива „главом цркве“ (Ефесцима 5,23)?

Природно је говорити о глави, у метафоричком смислу, у вези са лидерском позицијом, као што показују безбројни језици широм планете. Сличну употребу налазимо у целом Старом и Новом завету. Обратите пажњу како се реч „глава“ користи у следећим текстовима:

2. Мојсијева 18,25 – Мојсије изабра „из свега Израиља људе поштене, и постави их за поглаваре над народом, тисућнике, стотинике, педесетнике и десетнике“.
4. Мојсијева 31,26 – „поглавари од племена народнијех“.
5. Мојсијева 28,13 – Бог ће учинити да Израел буде „глава а не реп“ ако Му буду послушни.
- Исаија 7,8 – „Јер је глава Сирији Дамасак, а Дамаску је глава Ресин.“
- Осија 1,11 – „И сабраће се синови Јудини и синови Израиљеви уједно, и поставиће себи једнога поглавара.“
- Михеј 3,9 – „...поглавице дома Јаковљева и кнезови дома Израиљева.“
1. Коринћанима 11,3 – „Свакоме /је/ мужу глава Христос.“

Према томе, Христос, као глава цркве, обезбеђује вођство, смернице и храну за раст и јединство цркве (видети Колошанима 2,19).

Прочитајте текст 1. Коринћанима 12,12-27. Овде Павле такође описује цркву као „тело“. Које још аспекте цркве, у преносном смислу, осликава та метафора?

Као што тело не може да живи без главе, тако и када се део тела изгуби или повреди, живот постаје много тежи. Често нисмо ни свесни колико је нешто важно док то не изгубимо.

Ако бисте морали да се одрекнете ока или неког од удова, чега бисте се радије одрекли? Шта вам то говори о важности сваког члана цркве?

„ПОЧЕТАК“ (И ЗАЧЕТНИК)

Прочитајте стих Колошанима 1,18. Како је идеја о Христу као глави повезана са идејом о Њему као „почетку“?

У јеврејском језику речи за *главу* (*ро ш*) и за *почетак* (*ре ши т*) су сродне. Та друга реч се први пут појављује у Светом писму већ у стиху 1. Мојсијева 1,1: „У почетку [*ре ши т*] створи Бог небо и земљу.“ Исус је глава човечанства и цркве, не само због Утеловљења, већ и зато што је Створитељ.

У грчком језику, реч за *почетак* (*архе*) има широко значење. Овде се „почетак“ односи на Исуса као на извор или зачетника цркве (Колошанима 1,18), који је самим тим и њена Глава, баш као што је и „почетак“ или зачетник стварања.

Исус није само зачетник у погледу стварања и цркве, Он је такође – путем свог васкрсења из мртвих (Римљанима 6,3.4) – зачетник новог стварања. Будући да је плата за грех смрт, Његова победа над смрћу такође указује на Његову победу над грехом и моћ коју Он има да нас поново створи по свом лику. Све то јасно показује зашто је Он „прворођени из мртвијех“ (за значење речи „прворођени“, видети проучавање од понедељка). Његово васкрсење је примарно, родоначелно, иако није прво (Мојсије је био први, због чега је уследио спор са ђаволом око његовог тела [Јуда 9]). Без Христовог васкрсења, нико други не би могао да буде подигнут из мртвих.

Корисно је у овом тренутку осврнути се укратко на све разлоге које Павле наводи за преузвишеност која припада Исусу:

1. Он је савршени одраз невидљивог Бога.
2. Он је тај преко кога је све створено.
3. Он је постојао пре сваке твари, и све је састављено у Њему.
4. Он је глава цркве, која је Његово тело.
5. Он је зачетник стварања и поновног стварања.
6. Он је победио грех и смрт и тиме стекао право да васкрсне све који полажу своје поверење у Њега као Спаситеља.
7. Исус је одувек постојао, али сада, захваљујући свему овоме, Он је дошао до преузвишености као Глава човечанства и Глава цркве.

Шта морате да промените да бисте могли потпуније да искусите Христову преузвишеност у сопственом животу?

ДА СЕ СВЕ ПОМИРИ

Прочитајте Колошанима 1,19.20. Какво је то помирење које долази путем крста, и колико је оно свеобухватно?

Павле користи врло занимљив израз на грчком језику како би заокружио свој опис Исуса Христа, указујући посредно на Оца, који је поменут у стиху Колошанима 1,12. Управо је Очева пунина то што је Отац желео да пребива у Исусу (упоредити са Колошанима 2,9). Каква је то „пунина“? Јован говори о њој као о Очевој слави, која је „пуна благодати и истине“ (Јован 1,14).

А на основу овог одломка, та „пунина“ обухвата много. Она обухвата Божју вечност и самопостојање, и Његову моћ да ствара и ново ствара. Што је најважније, она наглашава Његову мудрост што се огледа у побеђивању греха и смрти на најнеочекиванији начин – путем крста. И тиме је најнеславнији предмет преобразио у сведочанство о својој вечној љубави према сваком створеном бићу. „Јер Богу тако омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао, да ниједан који га вјерује не погине, него да има живот вјечни“ (Јован 3,16).

Једини начин да грех буде заиста заувек побеђен, и да се помири све што је могло да се помири, сажет је у тој једној славној истини: Бог је заволео – Он је заволео читав свемир, и заволео је нас, чак толико да је ризиковао све како би нас спасао путем Христове смрти на крсту. Грчка реч за „свет“ је *космос*, што обухвата читав универзум. Павле се позива на то показивање пред свемиром у контексту ходања за Христом: „Јер бисмо гледање и свијету [*космос*, васиона] и анђелима и људима“ (1. Коринћанима 4,9).

„Небо је са болом и дивљењем посматрало Христа како виси на крсту... Животом побуне сотона и сви који се сједињују с њим постављају себе у такав несклад са Богом да је већ и Његова присутност за њих ватра која сажиже. Слава Онога који је љубав уништиће их. На почетку велике борбе анђели ово нису разумели...

Међутим, то неће бити тако када се велика борба заврши. Тада, будући да је довршен план спасења, Божји карактер откриће се свим разумним бићима...

У таквим приликама, анђели су могли да се радују посматрајући Спаситељев крст... Сам Христос потпуно је схватао исход те жртве која је принета на Голготи. Све је то гледао пред собом када је на крсту узвикнуо: 'Сврши се.'" – Елен Г. Вајт, *Чезња вјекова*, стр. 760-764 (оригинал).

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Неко ко би био само човек и говорио оно што је Исус говорио, не би био велики морални учитељ. Он би био или лудак – на нивоу некога ко тврди да је поширано јаје – или би био сам ђаво из пакла. Морате се одлучити. Тај човек је био, и јесте, или Син Божји, или лудак, или нешто још горе. Можете Га назвати будалом, можете Га плънути и убити као демона; или можете пасти на колена и назвати Га Господом и Богом. Али немојте долазити с некаким надобудним бесмислицама о томе како је Он велики људски учитељ. Он нам ту могућност није оставио. Није то ни намеравао.“ – С. С. Lewis, *Mere Christianity* (New York, Collier Books, 1952), стр. 41.

„Отац је сва пунина Божанства телесно и невидљив за смртно око.

Син је откривена сва пунина Божанства. Божја реч каже за Њега да је ’обличје бића његова.“ – Елен Г. Вајт, *Евангелизам*, стр. 614 (оригинал).

„Христос је препостојећи, самопостојећи Божји Син... Када говори о својој преегзистенцији, Христос враћа наше мисли уназад кроз бескрајна раздобља. Он нас уверава да никада није постојало време када Он није био у тесној заједници са вечним Богом...

Он је једно са Богом, неограничен и свемоћан... Он је вечни, самопостојећи Син.“ – Елен Г. Вајт, *Евангелизам*, стр. 615 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Задржите се више на питању Исусовог вечног божанства. Размислите добро о импликацијама целог плана спасења и значењу жртве на крсту, у случају да је Исус био ико други осим вечни Бог, Онај који никад није створен, већ је одувек, од памтивека постојао. Зашто је то учење толико важно? Разговарајте у разреду о томе шта би то значило да Исус заправо није био вечан, већ да је на неки начин и Он сам створен. И поново, шта се губи таквим начином размишљања?
2. Када размишљамо о Исусу, еванђељу и плану спасења, зашто морамо увек имати на уму концепт о умешаности и заинтересованости читавог свемира за оно што је Исус овде учинио? Шта ли им је пролазило кроз главу кад су посматрали свог Створитеља, свог вечног Створитеља, на крсту? Једно је што смо ми задивљени тиме, али светови који нису пали познавали су Га у Његовој вечној слави. Шта мора да им је пролазило кроз главу док су били сведоци призора како Онај кога су обожавали на небу умире на крсту?
3. Шта бисте рекли некоме ко не верује да су Отац и Син одувек истовремено постојали? Зашто је то тако важна истина? Како бисте објаснили да никад није постојало време када је Отац био без Сина, осим на крсту, када је привремено дошло до „раздвајања божанских сила“ (Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, св. 7, стр. 924)?

ПОМИРЕЊЕ И НАДА

Текстови за проучавање у току седмице: Колошанима 1,21-29; Ефесцима 5,27; Ефесцима 3,17; Римљанима 8,18; Ефесцима 1,7-10; Ефесцима 3,3-6; Приче 14,12.

Текст за памћење: „Јер онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у њему“ (2. Коринћанима 5,21).

Павле наставља са темом о помирењу, коју је тако живо истакао у стиху Колошанима 1,20 (видети 8. поуку, одељак од четвртка). Тамо је описао њен космички опсег, док ово што следи постаје лично и појединачно. Својом смрћу на крсту, Исус је остварио помирење за све и свакога, нарочито за људска бића која су, кроз грех, била отуђена од Божјег живота, али су сада, кроз Исуса, помирена с Њим путем вере.

Процес појединачног, индивидуалног помирења откривен је у одломку који проучавамо ове седмице. Као и у космичкој сфери, то се дешава путем Христове смрти. На том индивидуалном нивоу крст, који је далеко од тога да буде пасивни симбол, постаје активна реалност, при чему Божја љубав преображава људе док они слушају еванђеље и примају самог Христа, наду славе.

Павле такође помиње „тајну која је била сакривена од постања свијета и нараштаја“ (Колошанима 1,26). Каква је то тајна и шта све она предвиђа – за појединца и цео свемир? Како се та „тајна“ доводи у везу са еванђељем које је Павле тако горљиво објављивао?

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисци се припремили за субоју, 28. фебруар.*

ПОМИРЕЊЕ ПОСЛЕ ОДВРАЋАЊА ОД ЗЛИХ ДЕЛА

Прочитајте стихове Колошанима 1,21.22. На шта Павле алудира кад говори о „одлучености“ и „непријатељству“? И шта се очекује као крајњи исход Христове смрти (видети такође Ефесцима 5,27)?

Павле је увек стварао мрачну слику човечанства, или бар човечанства одвојеног од Христове праведности. И ко би данас, скоро две хиљаде година касније, могао да оспори такво виђење ствари? Неко је једном рекао да је једино хришћанско учење које није потребно прихватити вером, управо учење о грешности човечанства.

Међутим, већ при појави греха, Бог је преузео иницијативу да нас, колико год да смо лоши, помири са собом. Односно, Бог је од почетка радио на решавању проблема греха, и поред тога што се решење могло наћи једино у Његовој сопственој смрти на крсту.

У Едему, Он је позвао Адама, ремек-дело свог стварања: „Где си?“ (1. Мојсијева 3,9). А и данас, Он наставља да тражи своје изгубљене овце – нас. Он нас тражи једног по једног, и има савршени план како да допре до нас, примењујући еванђеоско обећање из стиха 1. Мојсијева 3,15 да ће створити непријатељство између нас и сотоне.

Понекад се еванђеље излаже тако компликовано и теоретски да има мало практичног значаја за живот у двадесет првом веку. Али оно је заправо прилично једноставно и јасно.

Еванђеље се састоји из три дела:

Прво, будући да смо неспособни да спасемо сами себе, Исус је дошао и умро за наше грехе. (Видети: Римљанима 5,6-8)

Друго, када путем вере, покајања и крштења, прихватимо Његову смрт као своју, ми бивамо оправдани и ослобођени осуде за грех. (Видети: Римљанима 5,9-11; Римљанима 6,6.7)

Треће, живот који сада водимо резултат је нашег сједињења са Христом, доживљаја Његове препорађајуће силе и Његовог живота у нама. (Видети: 2. Коринћанима 5,17-21, Галатима 2,20)

То нису нужно одвојени кораци или догађаји. Све се то може десити одједном, оног тренутка када смо спремни да примимо Исуса у свој живот. И то се може обнављати сваког дана, ако Му се предајемо сваког јутра. Како год да је свако од нас доживео спасоносно деловање Христа у свом животу, темељ на коме све почива је Исусова смрт. Томе се морамо увек враћати.

Када се загледате у себе, свој карактер и саму дубину свог бића, шта вам тај призор говори о вашој потреби за крстом?

АКО ОСТАНЕТЕ У ВЕРИ

Прочитајте стих Колошанима 1,23. Шта мислите, шта Павле подразумева под тим кад каже да треба да останете „утемељени и тврди“ у вери? (Видети такође: Колошанима 2,5 и Ефесцима 3,17.)

У грчком језику постоје четири различите врсте изјава које почињу са „ако“, при чему свака од њих има неке посебне нијансе. Она коју налазимо у стиху Колошанима 1,23 подразумева да је услов још увек на снази. Другим речима, Павле охрабрује Колошане мишљу да ће они, заиста, остати у вери јер, као што увек убрзо потом истиче, он је већ видео доказ њихове вере и постојаности (Колошанима 2,5). Међутим, њихова нада још увек зависи од њиховог истрајавања на стази вере на коју су ступили.

Та идеја о истрајавању је право значење грчке речи преведене као „останете“ (Колошанима 1,23). Она је употребљена у вези са књижевницима и фарисејима који су наставили да захтевају од Исуса одговор на то шта би требало чинити са женом ухваћеном у прељуби (Јован 8,7), а такође и у вези са Петровим упорним куцањем на врата, након што је Рода препознала његов глас, али их је оставила закључаним и утрчала у кућу да то каже осталима (Дела 12,16). Ту реч Павле користи и када охрабрује Тимотија да остане веран науци и практичним упутствима која су му дата (1. Тимотију 4,16). Њено значење је слично и овде (у Посланици Колошанима), с тим што се примењује на вернике уопште.

Као што ћемо видети у поуци за следећу седмицу, Павле се брине да би Колошани могли потражити путеве спасења засноване на људским заслугама, уместо да се чврсто држе наде коју им нуди еванђеље (видети, на пример: Колошанима 2,8.20-22). Реч „утемељени“ односи се на постављање чврстог темеља вере и љубави, ослоњеног на Божју Реч (видети: Матеј 7,25; Ефесцима 2,20; Ефесцима 3,17).

С тим појмом повезана је и грчка реч преведена као „тврди“, која се односи на неку непомићну структуру, а у ширем смислу на хришћане који су „непокретни од нада јеванђеља“ (Колошанима 1,23). Иста реч је употребљена и у стиху 1. Коринћанима 15,58: „Будите тврди, не дајте се помакнути, и напредујте једнако у дјелу Господњему знајући да труд ваш није узалуд пред Господом.“

Насупрот уобичајеном веровању „једном спасен, заувек спасен“, Павле говори нешто сасвим другачије.

Какво је ваше искуство у погледу тога колико је важно стално испољавати веру? Односно, зашто морамо увек доносити свесну одлуку да то чинимо? Шта би се десило ако то не бисмо чинили?

БОЖЈИ ВЕЧНИ ПЛАН

Прочитајте стихове Колошанима 1,24.25. Шта Павле каже о свом страдању за Христа?

Премда је Павле писао Колошанима док се налазио у кућном притвору у Риму, његова можда највећа мука проишталца је из тога што више није могао интензивно да ради од места до места и од куће до куће, као раније (Дела 20,20). Те патње (или невоље), на које је Христос унапред упозорио (Матеј 24,9; Јован 16,33), „нијесу ништа према слави која ће нам се јавити“ (Римљанима 8,18). То је шира слика. Као што је писао и хришћанима у Филиби, тако се Павле и сада, обраћајући се Колошанима, радује у својим страдањима која су њима на корист (Колошанима 1,24).

Павле је можда у ланцима, „али реч Божија није окована“ (2. Тимотију 2,9, Чарнић). Док се он налазио у затвору, написане су и посланице Филибљанима, Ефесцима и Филимону. После његовог ослобађања, Бог га је надахнуо да запише важне савете које налазио у посланицама 1. Тимотију и Титу. А онда, током свог последњег заточеништва у римском затвору, написао је 2. Тимотију. Укратко, те последње године пружиле су Павлу прилику да напише значајан део Новог завета, што је вероватно укључивало и Посланицу Јеврејима.

Божји вечни план предвидео је све то и више. Грчка реч коју Павле користи у стиху Колошанима 1,25 и која се углавном преводи као „приставска служба“ јесте *оикономиа*. Употребљена у ужем смислу (као, на пример, у стиху 1. Тимотију 1,4), она се односи на „Божји начин уређивања ствари“. – Luke Timothy Johanson, *The First and Second Letters to Timothy* (New York: Doubleday, 2001), стр. 164. То би укључивало и Павлово апостолство. Али у ширем смислу, то обухвата све оно што је Бог обезбедио у склопу плана спасења. Павлова служба, служба других апостола, па чак и старозаветних пророка (Ефесцима 2,20; Ефесцима 3,5), укључујући Мојсија, била је осмишљена „да се испуни реч Божија“ (Колошанима 1,25, превод са енглеског), а све у вези с тим божанским планом.

Мада ћемо ту тему детаљније размотрити у сутрашњем проучавању, овде је корисно напоменути да је Павле своју службу схватао као један мали део много већег, дугорочног божанског плана, који је почео да се спроводи још „прије постања свијета“ (Матеј 13,35; Ефесцима 1,4).

Размислите о сопственом животу. Како би одлуке које доноси-те (крупне и ситне) могле да се уклопе у Божји шири план? Можемо ли уопште знати да ли је нека наша одлука заиста „ситна“? У ком смислу би она могла имати веће последице које ће тек касније постати очигледне?

ОТКРИВЕНА БОЖЈА ТАЈНА

Прочитајте стихове Колошанима 1,26.27. Павле у два наврата говори о „тајни“. Каква је то тајна?

На другом месту Павле говори о Божјој мудрости „у тајности сакривеној“ „коју одреди Бог прије свијета за славу нашу“ (1. Коринћанима 2,7), и која се открива кроз план спасења. Петар говори о тој истини као о нечему што су пророци ишчекивали и у шта „анђели желе завирити“ (1. Петрова 1,10-12). Она је осмишљена „прије постања свијета“ (1. Петрова 1,20) и „била /је/ сакривена од постања свијета“ (Римљанима 16,25). Међутим, кроз Христов живот, смрт и васкрсење, та тајна је откривена (2. Коринћанима 3,14).

На који начин следећи осврти на Божју тајну расветљавају различите аспекте плана спасења?

1. Ефесцима 1,7-10 _____

2. Ефесцима 3,3-6 _____

На крају ће „све“ што је на небу и на земљи бити доведено у потпуно јединство у Христу. То је био фокус Христове молитве у тексту Јован 17. Како ће се тачно то догодити било је тајна, која је сада откривена кроз еванђеље.

Зашто нас је Бог толико заволео да је дао Исуса, непроцењиво благо неба, за наше спасење – то ће бити тема нашег проучавања кроз сву вечност. Али ово знамо: Христос „за све умрије, да они који живе не живе више себи, него онеме који за њих умрије и васкрсе“ (2. Коринћанима 5,15). Као резултат тога, сви који верују у Христа, и Јевреји и обраћени незнабошци, имају подједнаки удео у Божјим обећањима кроз еванђеље, и спојени су у једно тело, цркву.

Израз „Христос у вама“ (Колошанима 1,27) односи се на Христово пребивање у срцу вером (Ефесцима 3,17; упоредити са: Галатима 2,20). Та духовна веза са Христом оспособљава вернике да већ сада седе „на небесима у Христу Исусу“ (Ефесцима 2,6) и окусе „силе онога свијета“ (Јеврејима 6,5). Кроз своје присуство у нашем животу, Он већ почиње да нас сједињује са небом. Еванђеље које делује у срцу верника је то што нас је оспособило „да учествујемо у наследству светих у светлости“ (Колошанима 1,12, Чарнић).

СИЛА ЕВАНЂЕЉА

Прочитајте стихове Колошанима 1,28.29. Шта је за Павла у средишту пажње? Зашто се, по вашем мишљењу, реч „свако“, у различитим облицима, понавља три пута?

Фокус Павловог проповедања био је Христос, и то распети (1. Коринћанима 1,23). Према стиху Ефесцима 5,27, сврха Христове жртве је да „метне преда се славну цркву, која нема мане ни мрштине, или такога чега, него да буде света и без мане“. Отуда, циљ Павловог проповедања еванђеља је „да покаже... свакога човјека савршена (зрелог) у Христу Исусу“ (Колошанима 1,28). Он то чини тако што подучава и упозорава – подучава различитим појединоствима хришћанске доктрине и праксе (2. Солуњанима 2,15; 1. Тимотију 4,11; 1. Тимотију 5,7; Титу 1,9), а упозорава на последице одбацивања еванђеља, и на опасност од лажних учитеља (Дела 20,29-31; Римљанима 16,17).

Тако ми одрастамо у зреле хришћане – прихватајући учења и поштујући упозорења Светог писма. Зрелост је важан концепт. Родитељи новорођенчета прослављају сваки преломан тренутак – кад дете проговори, кад научи да хода, кад научи да чита. Који родитељ не би био узнемирен ако његово дете, после неколико година, још увек не би било у стању да хода или говори? Раст и развој су нешто нормално и очекивано. Исто важи и за хришћански живот.

Грчка реч преведена као „савршен“ (у неким преводима: „зрео“), *teleios*, означава нешто савршено и без мане. Кроз процес хришћанског одрастања, ми постајемо живо свесни дубина Божјег закона, и чињенице да су његови захтеви „веома широки“ (Псалми 119,96). Увиђамо да он сеже до „мисли и намера срца“ (Јеврејима 4,12, превод са енглеског).

Али треба да будемо пажљиви, због чега Павле, у стиху Колошанима 1,28, користи реч „опомена“ („саветовање“). Понекад је пут који се „чини човјеку прав“, у ствари „пут к смрти“ (Приче 14,12). Духовно расуђивање проистиче из Духом вођеног познавања Божје Речи. У лажним учењима обично има нешто истине, међутим, или се нешто додаје или се одузима од онога што Библија каже (видети: Исаија 8,20). То друго често успева да доведе, ако не до отворене сумње у оно што Бог каже, онда макар до преиспитивања да ли је то заиста могуће, или да ли је примењиво у наше време. Морамо бити мудри као змије и безазлени као голубови када је реч о разликовању доктринарне истине од заблуде.

Како разумете шта значи бити „савршен у Христу Исусу“ (Колошанима 1,28)? Како нам разумевање онога што је Исус постигао за нас на крсту помаже да спознамо шта значи бити „савршен у Христу Исусу“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Ми немамо сопствену праведност којом бисмо удовољили захтевима Божјег закона. Али Христос је изградио пут спасења за нас... Ако Му се предамо и прихватимо Га као свог Спаситеља, тада, без обзира на грешност свог живота, Његовом заслугом, бићемо сматрани праведнима. Христов карактер стоји уместо нашег карактера, и ми смо прихваћени пред Богом као да никад нисмо згрешили.

И више од тога. Христос мења срце. Он у нашем срцу пребива веком. А ми одржавамо ту повезаност са Христом путем вере и непрекидног предања своје воље Њему. И све док тако будемо чинили, Он ће деловати у нама да хоћемо и да учинимо оно што Му је угодно...

Дакле, у себи немамо ничега чиме бисмо се хвалили. Немамо на темељу чега да уздигемо сами себе. Једини основ наше наде је у Христовој праведности која нам се приписује, и у ономе што Његов Дух чини у нама и преко нас.“ – Елен Г. Вајт, *Пути Христџу*, стр. 62, 63 (оригинал).

„Веома снажна је била светлост која ми је открила да ће из наше средине отићи многи који ће слушати лажне духове и науке ђаволске. Господ жели да свака душа која тврди да верује у истину дође до разумног поимања истине.“ – Елен Г. Вајт, *Еванђелизам*, стр. 363 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте поново текст за памћење: „Јер онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у њему“ (2. Коринћанима 5,21). Шта то значи? Шта значи то да је Христос постао грех за нас, и како би то требало да нам помогне да разумемо заменичку природу Крста? Такође, шта значи бити „правда Божија у њему“?
2. Задржите се на тврдњи „једном спасен, заувек спасен“ у коју многи хришћани верују. Зашто ми сматрамо да је то лажна доктрина? У које очигледне опасности она доводи онога ко у њу верује? Како ми, иако не верујемо у то учење, ипак можемо имати сигурност спасења?
3. Колико сте „утемељени и тврди“ (Колошанима 1,23) у својој вери? Колико добро сте упознати са оним у шта верујете и зашто у то верујете? Шта бисте могли предузети да бисте се боље упознали са оним у шта верујете? И зашто је толико важно да будете „утемељени и тврди“ у вери?

Текстови за проучавање у току седмице: Колошанима 2; Јеврејима 7,11; Исаија 61,3; 1. Коринћанима 3,6; 5. Мојсијева 31,24-26; Римљанима 2,28.29; Римљанима 7,7.

Текст за памћење: „Да вас дакле нико не осуђује за јело или за пиће, или за какав празник, или за младине, или за суботе; које је све било сјен од онога што шћаше да дође, и тијело је Христово“ (Колошанима 2,16.17).

Да ли су вас икад питали зашто светкујете Суботу? Можда је чак и текст за памћење за ову седмицу коришћен као „доказ“ против тога. Међутим, он није написан у вези са четвртом заповешћу, већ као одговор на заблуде које су заступали неки лажни учитељи у цркви. Које су то заблуде?

За почетак, лажно учење је описано као „филозофија“, „људско предање“ (Чарнић), „по науци свијета, а не по Христу“ (Колошанима 2,8).

То је обухватало обрезање и светковање јеврејских празника (Колошанима 2,11.16), заједно са јеврејским обредима очишћења и одредбама у вези са храном (Колошанима 2,16.21). А укључивало је и обожавање анђела или покушаје опонашања анђеоског богослужења (Колошанима 2,18).

И, коначно, заснивало се на „заповијестима и наукама људским“, а можда је укључивало и неке аскетске обичаје (Колошанима 2,22.23).

Ти лажни учитељи очигледно су били религиозни и искрени, али су погрешно схватили еванђеље. У току ове седмице видећемо зашто. А видећемо и зашто наш текст за памћење нема никакве везе са светковањем седмог дана, Суботе.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 7. март.*

МУДРОСТ И ЗНАЊЕ О БОГУ

Јов поставља питање: „Али мудрост гдје се налази? и гдје је мјесто разуму?“ (Јов 28,12). Павле одговара: у Христу „је све благо премудрости и разума сакривено“ (Колошанима 2,3; упоредити са: 1. Коринћанима 1,30). Ако имамо Христа, имамо све, „да би изобилували у потпуном разумевању“ сврхе живота (Колошанима 2,2, НСП). Пре-ко Њега је откривена Божја тајна која обухвата читав план спасења.

Прочитајте текст Колошанима 2,1-7. С којим циљем је Павле написао ову посланицу?

Грчка реч *пαρακλῆτῆς* значи „охрабрени“ или „оснажени“ (Колошанима 2,2). Павлова жеља је не само да помогне верницима у Колоси да препознају лажна учења, већ и да их уједини у хришћанској љубави. Глаголско време у оба случаја показује да је Павле уверен у то да ће његова посланица постићи свој циљ.

С друге стране, он их похваљује за „ред и тврђу... вјере у Христа“ (Колошанима 2,5).

Грчки израз *таксис*, преведен као „ред“, користи се у Новом завету у вези са свештеничким редовима по Арону (Лука 1,8; Јеврејима 7,11) и Мелхиседеку (Јеврејима 5,6.10; Јеврејима 6,20; Јеврејима 7,11.17), али Павле га обично примењује на ред у цркви (1. Коринћанима 14,40), што је и овде случај. Постоји склоност да се на црквени ред и организацију гледа само као на нешто што је део једне верске институције и што нема неки посебан теолошки значај.

Међутим, Павле се, прописујући одговарајуће, пристојно понашање приликом богослужења (видети, на пример: 1. Коринћанима 11), и прецизно наводећи како треба бирати старешине и ђаконе (1. Тимогију 3; Титу 1), брижљиво постао да сачува ред у цркви. Таквим мерама се Божја мудрост и учења Библије чувају и шире.

Као резултат правилног учења које су Колошани примили од Павлових сарадника, они су имали „тврђу“ (чврстину) вере. Таква вера се не може поколебати зато што почива на чврстом библијском темељу који ће их, ако га се буду држали, штитити од заблуда које су ширили лажни учитељи.

Какво је ваше искуство када је реч о потреби за „редом“ у вашем сопственом духовном животу?

УКОРЕЊЕНОСТ И РАСТЕЊЕ У ХРИСТУ

Тема којом се Посланица Колошанима бави једна је од најјаснијих максима хришћанског живљења: „Како дакле примисте Христа Исуса Господа онако живите у њему“ (Колошанима 2,6). Спасење примамо примајући Особу, а не само скуп некаквих доктрина. Међутим, прихватање Исуса подразумева и прихватање свих Његових учења, онако како су дата преко апостола и библијских пророка (видети Ефесцима 2,20).

Ипак, више од било чега другог, прихватање Христа подразумева умирање себи и потпуно предање себе живом Христу.

Жива Реч (Исус) не може се одвојити од писане Речи (Библије). То су две стране истог новчића. Заправо, једино преко Светог писма можемо да упознамо Исуса. Ми „ходимо“, односно, живимо свој живот „у Њему“, што значи да допуштамо Његовој Речи и Његовом Духу да нас воде у свим нашим одлукама и поступцима.

У стиху Колошанима 2,7 Павле користи уобичајену библијску метафору која пореди хришћане са биљкама. Ми постајемо укорени у Христу прихватањем Њега као свог Спаситеља и уређујемо свој живот у складу с Његовом Речју. Управо тако стичемо „тврђу веру“, чврстину вере у Христа.

Како следећи стихови расветљавају метафору биљке као симбола верника? (Видети: Исаија 61,3; Матеј 3,10; Лука 8,11-15; 1. Коринћанима 3,6.)

Павле јасно оцртава две могућности које се отварају пред верницима. Једна је да остану „сад Господњи“ (Исаија 61,3) и наставе да буду цели у Христу тако што ће се држати Њега и Његових учења. Друга се може упоредити са вештачком биљком која може да изгледа као права, али је у ствари беживотна. Усвајањем људских филозофија и обичаја бивамо „заробљени“ (Колошанима 2,8). И поред тога што нас је Христос ослободио, могуће је поново бити ухваћен у јарам ропства (Галатима 5,1; упоредити са стихом Дела 15,10).

Укратко, прихватити небиблијска учења значи одбацити Христа, јер они који поверују у та лажна учења, нажалост, усвајају другачије еванђеље и дају предност људским ауторитетима у односу на ауторитет Светог писма (видети: Галатима 1,6-9). Та опасност је постојала у раној цркви, и тако је остало до данас.

Какво је ваше искуство у томе шта значи умрети себи да бисте примили Христа? Зашто то мора да буде трајан процес?

ПРИКОВАНО ЗА КРСТ

Прочитајте текст Колошанима 2,11-15. С којим спорним питањима се Павле овде хвата у коштац?

Колико често виђамо да се ти текстови, нарочито Колошанима 2,14, злоупотребљавају као аргумент против седмог дана, Суботе?

Да би се ти текстови лакше разумели, адвентисти седмог дана су предложили два главна тумачења. Према првом, „писмо уредбе“ које је приковано за крст је листа опгужби изнетих „против нас“, слично натпису који је Пилат окачио на Исусов крст (Матеј 27,37; Јован 19,19.20). Или, према другом, церемонијални закон који је Мојсије записао (видети: 5. Мојсијева 31,24-26) био је прикован за крст.

Када посматрамо тај стих у његовом ширем контексту, можемо видети да он јасно говори о церемонијалном закону.

Павле такође помиње „обрезање нерукотворено“ (Колошанима 2,11), то јест, „обрезање срца“ (Римљанима 2,28.29; упоредити са: 5. Мојсијева 30,16), у очигледној супротности са телесним обрезањем које је било једна од најважнијих одредби церемонијалног закона (3. Мојсијева 12,3; упоредити са: 2. Мојсијева 12,48).

Павле затим повезује ту унутрашњу промену са одбацивањем тела „гријеха меснијех“ и са крштењем путем уроњавања. Таквим крштењем, ми се поистовећујемо са Христовом смрћу и васкрсењем (Колошанима 2,11.12).

То искуство обраћења затим се пореди с тим да смо били „мртви због престава“ и да нас је Бог „оживео“ са Христом, „опростивши нам све преступе“ (Колошанима 2,13, Чарнић).

Реч „уредбе“ (Колошанима 2,14) се односи на законске прописе, било секуларне (Лука 2,1; Дела 17,7) или црквене (Дела 16,4). Само још једно појављивање те речи у Павловим списима односи се на церемонијални закон, који је представљао зид раздвајања између Јевреја и незнабожаца (Ефесцима 2,14.15).

Будући да је Павле већ говорио о опроштењу греха и унутрашњој промени коју симболизује крштење, мало је вероватно да би се поново вратио на ту тему користећи другачију метафору, која се не појављује нигде другде у Светом писму. Пре би се могло закључити да Павле, по свој прилици, наглашава сличној мисао коју је изнео у Посланици Ефесцима – да верници у Колоси, обраћеници из незнабоштва, не треба да брину о држању церемонијалног закона, укључујући обрезање, нити о законима о чистоти који су ишли уз такво предање (упоредити са: Дела 10,28.34.35).

У сваком случају, јасно је да Павле не тврди да је Десет заповести приковано за крст, поготову што на другом месту дефинише грех као кршење Десет заповести (Римљанима 7,7).

СЕНКА ИЛИ СУШТИНА?

Прочитајте текст Колошанима 2,16-19. Које јеврејско-хришћанске праксе Павле овде наглашава?

До данашњег дана, научници се нису сложили око тога која тачно питања Павле овде обрађује. Али оно у шта можемо бити сигурни, то је да сама Павлова посланица пружа доста информација о нечему што је, по свој прилици, био јеврејско-хришћански разједињујући утицај на ту цркву, претежно састављену од обраћеника из незнабоштва (Колошанима 2,13). То јест, јеврејски верници су наметали нешто што није било неопходно да чланови цркве следе.

У стиху Колошанима 2,16 јасно се наводи један број јеврејских обичаја који су очигледно наставили да се практикују међу јеврејским обраћеницима у хришћанство. Чак и неки елементи у стиху Колошанима 2,18 уклапају се у исти контекст. Исус је критиковао изигравање понизности међу верским вођама (на пример, Матеј 6,1.5.7.16). Из Кумранских свитака сазнајемо да су анђели имали истакнуту улогу у неким јеврејским схватањима богослужења. Дакле, проблеми с којима се Павле ухватио у коштац у Колоси били су највероватније слични онима с којима се суочавао и на другим местима.

Будући да се стих Колошанима 2,16 тако често погрешно разуме, важно је да га детаљније размотримо. Запазите следеће појединости:

То што Павле овде користи везник „дакле“, означава да је тај закључак извучен из нечега што је већ речено. А претходно је било речи о томе да је потреба за дословним обрезањем одбачена, зато што је унутрашња промена срца оно што је заиста битно (Колошанима 2,11-15).

Израз „јело и пиће“ се односи на прилоге у храни и пићу које су Израелци доносили у храм.

Навођење конкретно „младине, или ... суботе“ (Колошанима 2,16) очигледно алудира на стих Осија 2,11 где се помиње исти редослед церемонијалних дана, који обухвата церемонијалне суботе (видети, на пример: 3. Мојсијева 23,11.24.32).

Од кључне важности за наше разумевање тог стиха је тумачење самог Павла – да је све то само „сјен од онога што шћаше да дође, и тијело је Христово“ (Колошанима 2,17; у другим преводима: „а суштина или стварност је Христос“). Ти церемонијални дани, попут жртава, упућивали су на Христово дело (видети: 1. Коринћанима 5,7; 1. Коринћанима 15,23). За разлику од тога, седми дан, Субота, успостављена је у Едему, пре греха, и много пре него што је усвојено церемонијално приношење жртава у светилишту. Дакле, Субота није сенка која је требало да буде уклоњена после крста.

Премда седми дан, Субота, овде није спорно питање, како бисте могли да примените Павлов савет о неосуђивању других?

ЗАПОВЕСТИ ЉУДСКЕ

Прочитајте текст Колошанима 2,20-23. Како разумете Павлове опомене у светлу других елемената који се помињу у том поглављу?

Као и у посланици Галатима, Павле ту бригу за очување јеврејских церемонија оцењује као покоравање „стихијама (силама) свијета“ (Колошанима 2,8,20; упоредити са стихом Галатима 4,3,9). Другим речима, као и земаљски храм, то је нешто што припада земљи, али наше живљење, наше држављанство је на небу. Не треба да се оптерећујемо церемонијалним законом, јер је он само наговестио стварност у којој сада уживамо кроз Христа. Односно, и поред тога што их је Бог првобитно дао, ти обреди су послужили својој сврси и више нису потребни.

Пошто су све те одредбе укинуте на крсту, што је назначено божанском руком која је раздерала храмску завесу (Матеј 27,51; упоредити са: Данило 9,27), хришћани (укључујући хришћане из јеврејства) нису подложни тим одредбама. Покоравајући се њима, ми бисмо се заправо поистоветили са овим светом који пролази, на супрот новом свету који нам је обећан у Христу.

Уосталом, ми радосно ишчекујемо „ново небо и нову земљу, гдје правда живи“ (2. Петрова 3,13), а не само реновирање овог старог света.

С обзиром на чињеницу да су фарисеји и књижевници додали неке људске законе мојсијевским прописима (видети: Марко 7,1-13), овековечење старозаветних церемонија, које је Христос испунио, није се више могло сматрати божански захтеваним, већ само људски наметнутим дужностима. Заиста, оне су почеле да оптерећују веру, уместо да је унапређују. Тако је лако да на вршење свих тих обреда почнемо да гледамо као на нешто што нас чини не само супериорнијим у односу на оне који их не врше, што је већ довољно лоше, него нас можда, на неки начин, макар и незнатно, чини заслужним за сопствено спасење, што је замка у коју свакако не желимо да упаднемо.

Кроз читаву историју хришћанства, познаваоци Библије подлегали су искушењу да износе разноврне религијске тврдње, узурпирајући улогу Светог Духа у вођењу верника када је реч о значењу одређеног текста. Сам Христос је извор из ког потиче истина Светог писма какву су научавали Павле и други библијски писци.

Како можемо бити сигурни да смо добро разумели чињеницу да је једини темељ нашег спасења оно што је Исус учинио за нас, изван нас и уместо нас – без обзира на оно што сада чини у нама?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Као што су у дане апостола људи покушавали да традицијом и филозофијом униште веру у Библију, тако ће и данас, звучним речима високе критике, еволуције, спиритизма, теозофије и пантеизма непријатељ сваке правде покушавати да наведе људе да пођу забрањеним путевима. За многе људе Библија је као светиљка без уља, зато што су своје мисли усмерили спекулативним веровањима која уносе збрку и погрешна схватања. Дело високе критике разлагањем, нагађањем и преправљањем поткопава веру у Библију као божанско откривење. Она Божјој Речи одузима снагу да усмерава, оплемењује и надахњује људски живот. Спиритизам покреће многе да верују у то да је жеља највиши закон, да је незакоње слобода и да је човек одговоран једино самоме себи.

Христови следбеници суочиће се са 'слатким речима', на које апостол посебно упозорава вернике из Колосе. Срешће се са спиритистичким тумачењима Библије, која не смеју прихватити. Њихов глас треба да се подигне у прилог вечним библијским истинама. Усмеравајући свој поглед на Христа, они треба постојано да иду напред обележеним путем, одбацујући све идеје које нису у складу са Његовим учењем. Божанска истина треба да буде предмет њихових размишљања и проучавања. Библију треба да сматрају Божјим гласом који им се непосредно обраћа. Само на тај начин упознаће праву божанску мудрост.“ – Елен Г. Вајт, *Ајосџиолска црква – Христјовим шрајом*, стр. 474, 475 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта значи то да у Христу „живи свака пунина Божанства тјелесно“, и да је Он „глава свакоме поглаварству и власти“ (Колошанима 2,9.10)? Видети такође: Јован 1,1; Јеврејима 1,3 и 1. Петрова 3,22.
2. Сви смо вероватно чули да се текст Колошанима 2,14-16 користи као аргумент против светковања седмог дана, Суботе. Који још проблеми, осим оних које смо изнели у поуци за ову седмицу, настају због употребе тих стихова да би се доказало да не морамо више да држимо четврту заповест?
3. Како излазите на крај са онима који инсистирају на томе да морамо да држимо и церемонијалне законе? Премда би се, можда, могли наћи неки духовни или теолошки благослови у њиховом држању, који проблеми се јављају када се инсистира на њиховом држању?
4. У цитату који смо навели, Елен Г. Вајт је писала да би људи требало да сматрају Библију „Божјим гласом који им се непосредно обраћа“. Зашто се, дакле, морамо марљиво чувати од било кога или било чега што би могло да ослаби нашу веру у ауторитет и надахнуће целог Светог писма, чак и оних делова који би, на појединим местима, могли да нас доведу у незгодан положај?

ЖИВОТ СА ХРИСТОМ

Текстови за проучавање у току седмице: Колошанима 3,1-17; Римљанима 1,18; Римљанима 6,1-7; Ефесцима 4,22-24; 5. Мојсијева 7,6-8; 1. Самуилова 16,23.

Текст за памћење: „А сврх свега тога обуците се у љубав, која је свена савршенства“ (Колошанима 3,14).

Обично нам се саветује да не будемо сувише небески настројени јер, у супротном, нећемо бити ни од какве користи на земљи. Премда је то тачно у извесном смислу, подједнако је важан концепт који Павле наглашава у тексту Колошанима 3 – ако смо сувише земаљски настројени, нећемо бити ни од какве небеске користи Господу.

Павле нам скреће пажњу на многе практичне, животне принципе који су небеског порекла и могу их разумети само они који су „васкрсли са Христом“ (Колошанима 3,1).

Павлови савети садрже веома здраворазумске принципе који ће побољшати све наше односе, а не само оне унутар цркве.

Исус је казао: „Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе... да будете синови оца својега који је на небесима; јер он заповиједа своме сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима“ (Матеј 5,44.45).

Звучи немогуће? И јесте, људски говорећи. Потребно је да умremo да бисмо заиста могли да живимо за Бога. Зато морамо бити небески настројени ако се надамо да ћемо бити од било какве земаљске користи за нашег небеског Оца.

Ове седмице видећемо на које начине живот са Христом доноси промену, за садашњост и за вечност.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за субоју, 14. март.*

БАВЉЕЊЕ ОНИМ ШТО ЈЕ НЕБЕСКО

Прочитајте текст Колошанима 3,1-4. Који услов је, по Павловом мишљењу, неопходан да бисмо имали мисли усмерене на оно што је небеско? Шта то значи по вашем мишљењу?

Са планинског врха могуће је разгледати пространи пејзаж који нас окружује са свих страна. Планине су, још од памтивека, често посећивали они који су трагали за ближим искуством са Богом (видети: Псалми 121,1.2). Чак и планине начињене људском руком, назване зигурати, градили су пагани са сличним циљем – да се сретну са боговима. Занимљиво је да је град Ур, из ког је Аврам био позван да изађе, имао изузетно велики зигурат, видљив километрима унаоколо. Међутим, промена висине на којој се налазимо, сама по себи, никад нас неће приближити небу у духовном смислу. То се не може постићи људским напорима.

Уместо тога, једино чудом благодати, којим смо умрли са Христом и васкрсли с Њим (што је сликовито представљено крштењем [Колошанима 2,12.13]), могуће је приближити се небу.

Запазите да се од почетка 3. поглавља Посланице Колошанима више пута наглашава оно што је горе, то јест, небеско: „оно што је горе“, „гдје Христос сједи“, „о ономе што је горе“, „с Христом у Богу“, „с њиме... у слави“ (Колошанима 3,1-4).

Додуше, много тога у хришћанском животу пркоси објашњењу. Како особа може заиста „умрети“ и „васкрснути“, када је, по свему судећи, он или она још увек иста особа, и није имала такво искуство умирања и враћања у живот? Има много тога што је нелогично природном уму, неизложеном утицају Светог Духа. Али за оне који су духовно преумљени, зато што су примили ново срце које је Бог обећао, смрт греху и васкрсење са Христом јесу аутентичне реалности. Као што речи једне химне потврђују: „Питаш ме како знам да је Он жив? Тако што Он живи у мом срцу.“

Али Павле, ипак, даје те заповести (Колошанима 3,1-4) зато што постоји стална потреба да се наш духовни живот обнавља (видети: 2. Коринћанима 4,16). Ми заиста можемо отпасти и бити изгубљени! А никад нисмо безбедни и поштеђени искушења у овом животу.

Зато морамо свакодневно одлучивати да тражимо „оно што је горе“ (Колошанима 3,1). Наш вечни живот је безбедно „сакривен с Христом у Богу“ (Колошанима 3,3), али спољашњи одраз тог живота биће све друго само не сакривен.

Где су ваше мисли – обично горе или обично доле? Ако је ово друго случај, како да промените њихово усмерење?

ПРЕКИНИТЕ СА ОВОЗЕМАЉСКИМ ЖИВОТОМ

Данас чујемо многе слогане попут ових: „Прекините са ратом!“; „Прекините са сечом шума!“; „Прекините са нуклеарним наоружавањем!“ Али један који вероватно никад нисмо чули гласи: „Прекините са овоземаљским животом!“ То се једноставно не поклапа са духом нашег света. Не кажемо да је било који од тих других слогана погрешан, нити да је оно за шта се они залажу погрешно. Они су само веома кратковиди, с обзиром на близину вечности. Наш фокус мора бити на нечему узвишенијем, бескрајно узвишенијем.

Прочитајте текст Колошанима 3,5,6 (видети такође: Римљанима 6,1-7). Како да искусимо шта значи умрети себи и овоземаљском животу, а живети ономе „што је горе“ (Колошанима 3,1)?

Премда смо у духовном смислу умрли са Христом, наши „удови“ – то јест, искушења којима нас наше тело и ум излажу – морају бити усмрћени.

Међутим, требало би да будемо свесни две појединости у вези с том заповешћу.

Прво, у стиху Колошанима 3,1, облик грчке речи коју Павле користи подразумева да смо ми, заиста, васкрсли са Христом. Друго, заповест у стиху Колошанима 3,5 је последица те чињенице („дакле“). Ми можемо да усмртимо то што је овоземаљско („курварство, нечистоту, сласт, злу жељу и лакомство“, између осталог) само зато што смо васкрсли са Христом, тако да имамо Његов духовни живот и моћ да све то уклонимо из свог ума и живота.

Занимљиво је да једино друго место на ком се, на грчком језику, појављује потпуно исти израз као у стиху Колошанима 3,6, „гњев Божи“, јесте стих Римљанима 1,18. Бог је „препустио“ људе њиховим злим путевима, и зато Његов гнев такође „иде“ (видети: Откривење 6,16.17) „на синове противљења“ (Колошанима 3,6). У стиху Римљанима 1,18, Павле се осврће на „сваку безбожност и неправду“, изједначајући сву ту „нечистоту“ (и користећи исту грчку реч коју налазимо у Колошанима 3,5), врло конкретно, са људима који се препуштају „пожудама њихових срца“ да „обешчашћују своја тела“ (Римљанима 1,24, ССП).

Како они обешчашћују своја тела? Најпре, тако што одбијају да признају Створитеља, али такође и својим „срамним страстима. Њихове жене су природно полно општење замениле неприродним. Тако исто су и мушкарци напустили природно општење са женом и изгарили од пожуде један за другим. Мушкарци су с мушкарцима чинили срамна дела“ (Римљанима 1,26.27, ССП).

Како ми следимо речи: „Поморите дакле уде своје који су на земљи“ (Колошанима 3,5)?

ОБНОВЉЕНИ ЗА ПОЗНАЊЕ

Прочитајте текст Колошанима 3,6-11. Како Павле наставља тај ток мисли?

Почетне речи стиха Колошанима 3,8 означавају драматичну и одлучну промену из смрти у живот: „А сад.“ Реч „сада“ на грчком је наглашена. Сада, то јест, *зато* што сте васкрсли са Христом и тражите оно што је горе, у вашем садашњем животу треба да се види упадљив контраст у односу на ваш претходни живот. Пошто сте умртливи „уде своје који су на земљи“ (Колошанима 3,5), „сад одбаците и... то све: гњев, љутину, пакост, хуљење, срамотне ријечи из уста својих“ (Колошанима 3,8).

И гнев и љутња могу да опишу Божји праведни одговор на грех (чега смо се дотакли јуче), што се односи и на Исуса (Марко 3,5; Откривење 6,16). Насупрот томе, свако од нас је позван да буде „брз чути а спор говорити и спор срдити се; јер срдња човјечија не чини правде Божије“ (Јаков 1,19.20). Злоба жели несрећу другима. Клевета је осмишљена да оцрни. Павле такође осуђује језик који је увредљив и непристојан. И коначно, међусобно лагање је забрањено (упоредити са: 3. Мојсијева 19,11.18), будући да сте „свукли“ „старога човјека с дјелима његовијем“ (Колошанима 3,9).

Шта Павле мисли под тим „старим човеком“, насупрот „новом човеку“? Видети Римљанима 6,6 и Ефесцима 4,22-24.

Глаголи које Павле употребљава за тај преображај из старог у ново алудирају на одећу, као кад би неко скинуо стару, прљаву одећу и био обучен у нову и белу (упоредити са стихом Захарија 3,4). Слична разлика између старог и новог направљена је и у погледу старог и новог завета, при чему је стари окарактерисан као спољашње слово закона, а нови као закон уписан Духом у срцу (2. Коринћанима 3,4-18).

Те метафоре описују обраћење и његове последице, што Павле назива „нова твар“ односно „ново створење“ (2. Коринћанима 5,17). Ми смо обновљени „за познање, по обличју онога [Христа]“ (Колошанима 3,10), који је слика невидљивог Бога (Колошанима 1,15). Стицање знања о Христу кроз Његову Реч преображава нас „у то исто обличје из славе у славу“ (2. Коринћанима 3,18). То нас поставља изнад свих етничких, географских и друштвених граница (Колошанима 3,11), јер смо грађани једног узвишенијег царства.

КАРАКТЕР НОВОГ ЖИВОТА

Пошто је описао лоше навике и негативне особине које се уклањају и одлажу када дођемо Христу, Павле прелази на позитивне – као да се креће из мрака ка светлости.

Прочитајте текст Колошанима 3,12-14. Како су описани верници и како је то, по вашем мишљењу, повезано са особинама у које они треба да се „обуку“?

Попут Израела, који је Бог позвао да буде Његов посебан народ и одражава Његов карактер, они који верују у Исуса су „избрани Божији“ (Колошанима 3,12), Његови „изабраници“. Међутим, не живе сви у складу с тим звањем. Као што је Исус рекао: „Многи / су/ звани, али је мало избранијех“ (Матеј 22,14; упоредити са: Матеј 24,22.24.31). Павлово упућивање на избране има слично значење (Римљанима 8,33; 2. Тимотију 2,10). Такође, попут Израела, верници су „вољени“ од Бога и „свети“ (5. Мојсијева 7,6-8). Та привилегија носи са собом важну одговорност: „Да објавите добродјетели онога који вас дозва из таме к чудноме видјелу своме“ (1. Петрова 2,9). А то чинимо начином на који сада живимо.

Осам особина које Павле помиње чине поприличну листу! Он ту наводи: „срдачну милост, доброту, понизност, кротост, и трпљење, сносићи један другог, и опраштајући један другоме“ и „сврх свега тога... љубав“ (Колошанима 3,12-14). Те особине могу да потекну само из срца сједињеног са Христом, јер оне описују Његов карактер и начин на који Он поступа са нама. Треба да праштамо другима „као што је и Христос вама опростио“ (Колошанима 3,13). Љубав је „свега савршенства“ (Колошанима 3,14), јер је Његова љубав према нама то што нас везује за Њега и оспособљава нас да заиста волимо друге (1. Јованова 4,11.12).

Те особине утичу на наше односе на два начина. Прво, показивање љубави, милости, љубазности и праштања према другима представља благослов и за нас као и за друге. Волети и благосиљати друге је нешто што нас испуњава. Људи нам обично узвраћају истом мером, и ми настављамо да примамо Божју милост и праштање (Матеј 5,7; Матеј 6,14). Друго, што је још важније, на тај начин се Бог прославља, што може охрабрити друге да поверују у Исуса и да Га следе, јер се тако открива сила божанске благодати. „Ниједан други утицај који може да окружи људску душу нема такву моћ као утицај несебичног живота. Најјачи аргумент у прилог јеванђељу је хришћанин који уме да воли и кога је лако волети.“ – Елен Г. Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 470 (оригинал).

Колико добро ви представљате Исуса начином на који се односите према другима, а нарочито према онима који су можда нељубазни према вама?

ЖИВЕТИ НОВИМ ЖИВОТОМ

Павлова заинтересованост за мир и склад у цркви јасно се огледа у последњим стиховима 3. поглавља Посланице Колошанима. Већ смо детаљније размотрили Божји мир (видети 7. Поуку). За разлику од *пax Romana* /римски мир/, *пax Christi* /Христов мир/ није мир наметнут споља, већ мир који треба изнутра да „влада“ нама. До тога може да дође само ако Христос преузме контролу.

Прочитајте текст Колошанима 3,16.17. Шта конкретно оспособљава Христа да преузме контролу, и какву улогу музика има у свему томе?

Језик који се ту користи је врло живописан. Он осликава како се Христова реч настањује у нама. То се дешава када пажљиво читам Библију да бисмо послушали Божју мудрост и учили из ње. Мада је грчки текст ту донекле двосмислен, очигледно је да музика има важну улогу у томе како „поучавате и опомињете један другог“ (Колошанима 3,16, ССП).

Али не било која музика. Павле користи врло јединствен начин изражавања и овде и у стиху Ефесцима 5,19: „... псалмима, химнама, духовним песмама“ (Чарнић).

Мада не можемо бити сигурни, ту се изгледа прави разлика између постојеће старозаветне збирке псалама и све веће новозаветне збирке химни. Речи „песме хвале“ могу бити нешто уопштенији израз за било коју песму повезану са духовним животом или животом цркве. Речи тих песама су средство поучавања истине и давања упутстава о живљењу новим животом једног хришћанина. Многе прелепе химне из протеклих неколико векова имају снажне, уздижуће поруке наде и охрабрења, толико потребне у овом свету који све нас тако лако повуче наниже.

Утицај музике је моћан. Давидово свирање харфе имало је умирујући утицај на цара Саула (1. Самуилова 16,23). Међутим, када је Давид постао његов супарник, у Саулу се пробудио гнев и озлојеђеност (1. Самуилова 18,10.11). Клинички је доказано да умирујућа класична музика смањује узнемиреност, оптимизује рад мозга, постепује опуштање, помаже код бола и повећава социјализацију.

Ко од нас се није и сам уверио у моћан утицај који музика, у добром или лошем смислу, може имати на наше мисли и осећања? Музика – права музика – може духовно да нас уздигне.

Шта год да чините, каже Павле, „све чините у име Господа Исуса Христа“ (Колошанима 3,17). Можете ли заиста рећи да тако поступате? Ако не, како се можете променити? Односно, шта морате престати да радите ако то не можете радити у име Господње?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Када Божји Дух завлада умом и срцем, обраћена душа изражава своју радост новом песмом, јер зна да се у њеном искуству испунило Божје обећање, да су њени преступи опроштени, њени греси покривени. Она се покајала пред Богом што је кршила божански закон, изразила је своју веру у Христа, који је умро за човеково оправдање. 'Оправдавиши се, дакле, вером' она сада има 'мир с Богом кроз Господа нашега Исуса Христа' (Римљанима 5,1).

Међутим, пошто је стекао такво искуство, хришћанин не сме да скрсти руке, задовољан оним што је учињено за њега. Онај који одлучи да уђе у духовно царство, убрзо ће установити да све снаге и страсти непрепорођене природе, потпомогнуте силама царства таме, устају против њега. Свакога дана мораће да обнавља своје повећење, свакога дана мораће да се бори са злом. Старе навике, наслеђене склоности према злу, бориће се да стекну превласт и против њих мораће стално да се бори и буде опрезан, трудећи се да Христовом снагом извојује победу...

Сила једног узвишенијег, непорочнијег, племенитијег живота је наша велика потреба. Свет заокупља превелики део наших мисли, а царство небеско сувише мали.

У својим напорима да достигне идеал који му је Бог поставио, хришћанин се никада не сме обесхрабрити, никада не сме пасти у очајање. Морално и духовно савршенство, Христовом благодаћу и Његовом силом, обећано је свима. Исус је извор силе, извор живота... У нашу корист, Он покреће свемоћне силе неба. На сваком кораку срећемо се са Његовом живом силом.“ – Елен Г. Вајт, *Ајсџиолска црква – Христјовим шрајом*, стр. 476-478 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како је ваше лично искуство са обећањем да сте „опрадани вером“? Како је то предивно обећање променило ваш живот? Како је то обећање повезано са идејом да и ви „вакрснусте с Христом“?
2. Шта за вас значи мислити о ономе што је небеско? Да ли је то важније од бављења земаљским добрима? Како наћи равнотежу?
3. Размислите коју врсту утицаја ваш живот има на друге. Мада смо склони да о томе мислимо у контексту свог појединачног утицаја, шта је са нашим утицајем као цркве? Како ваша локална црква утиче на вашу локалну заједницу?
4. Прочитајте стих Колошанима 3,11. Шта нам он говори о јединству које би требало да имамо у Христу?

ЖИВОТ СА ДРУГИМА

Текстови за проучавање у току седмице: Колошанима 3,18-4,6; Ефесцима 5,22-25.33; Приче 22,6.15; 1. Петрова 2,16; 1. Солуњанима 5,17.

Текст за памћење: „Ријеч ваша да бива свагда у благодати, сољу зачињена, да знате како вам свакоме треба одговарати“ (Колошанима 4,6).

Када људи живе и раде у непосредној близини, сусрећу се са различитим изазовима. Разлике у мишљењима могу изазвати напетост, и може доћи до свађе. Што је однос ближи, то је важније да се сви у том односу добро слажу.

Најближи односи су, наравно, унутар породице. Дом се понекад назива „породично предузеће“. То је занимљив начин да се опише како дом функционише. Постоје непорециве сличности између вођења послова и вођења домаћинства. Требало би да постоји опште слагање у вези са вредностима, циљевима и задацима. Свако би требало да се слаже са сваким другим и да добро обавља свој део посла како би се ствари одвијале глатко. Исти принципи важе и за цркву која је, у суштини, једна велика породица.

У одломку који проучавамо ове седмице Павле пружа неке пресудно важне принципе о томе како да једна хришћанска породица функционише на најбољи начин. Будући да би хришћанским домом требало да се управља према библијским принципима, он нужно функционише донекле другачије од типичног римског домаћинства. Павле наводи и друге вредне принципе који су од користи за различите друштвене односе, како унутар тако и изван дома.

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисције се припремили за субоју, 21. март.*

МУЖЕВИ И ЖЕНЕ

Нови завет обухвата већи број упутстава за хришћанске домове (видети: Ефесцима 5,21-6,9; Колошанима 3,18-4,1; Титу 2,1-10; 1. Петрова 2,18-3,7). Значајно је да ти „кућни кодекси“, како се називају, нису у потпуности хијерархијски уређени, већ укључују елементе који односе чине равноправнијим и узајамно изграђујућим.

Прочитајте Колошанима 3,18.19. Какву равнотежу ту видите? Које додатне савете Павле даје у тексту Ефесцима 5,22-25.33?

Неки мушкарци цитирају текст: „Жене! слушајте своје мужеве“ (Колошанима 3,18), и ту се заустављају. Међутим, обратите пажњу на важну напомену коју Павле додаје: „Као што треба у Господу.“ Нови завет нигде не учи да жене треба да се покоравају свим мушкарцима, да супруге треба да буду подређене и потчињене, нити да се слепо повинују сваком хиру или прохтеву свог мужа. Павле истиче да женина оданост припада најпре Господу, па тек онда њеном мужу. Индивидуалност жене не сме да се утопи у мужевљевој, нити он може да поступа као да је њена савест.

Христова љубав према цркви, која се огледа у томе што је предао себе за њу, илуструје како би мужевима требало да воле своје жене (Ефесцима 5,25). Да буду верни без обзира на цену. Да доносе одлуке које су у најбољем интересу жене, премда би нормално ти интереси требало да буду усклађени. Таква љубав олакшава жени да послуша Божју заповест и поштује свог мужа (Ефесцима 5,33).

Здрав хришћански брак одликује се узајамношћу – међусобним саветовањем, заједничким промишљањем и доношењем одлука као пар. Понекад, када се одлучује о нечему што има озбиљне последице за целу породицу, може бити прикладно да се и деца укључе у те разговоре, али родитељи никад не би требало да се свађају пред њима. Ако муж и жена ни после тога нису у стању да се сложе, библијски пут мира предвиђа да жена пристане на мужевљев суд, под условом да то не крши Божју Реч. Из истог разлога, већина, ако не и сви мужевима, могу да се сете тренутака када су били срећни што су послушали своју жену и прихватили њен савет. Што више муж и жена сарађују као тим, то ће срећнији бити њихов брак.

Како да избегнемо оно што се, нажалост, чинило током целе историје, и да прелепе принципе који су изражени у тим стиховима не претворимо у нешто веома зло?

РОДИТЕЉИ И ДЕЦА

Деца имају веома битну улогу као део породичног предузећа. Она треба да знају да су вољена и вреднована као чланови породице и грађани небеског царства. Од кључне важности је породично богослужење, једноставно али редовно, ујутру и увече. Већ у раном узрасту, деца могу да почну да помажу у чишћењу и другим дужностима. Што је најважније, она би требало да послушају Павлову заповест: „Дјецо! слушајте родитеље своје у свачему; јер је ово угодно Господу“ (Колошанима 3,20).

Прочитајте следеће текстове. Који принципи су ту дати за одгајање деце?

1. Приче 22,6.15 _____

2. Матеј 19,14 _____

3. 5. Мојсијева 6,6.7 _____

4. Приче 1,8.9 _____

Правилно васпитана за Господа, поуком и примером, деца ће бити благослов за породицу, цркву и шире. А Павлово упутство родитељима, као и у случају мужава и жена, уравнотежено је и подразумева узајамно уважавање: „Оцеви! не раздражујте дјеце своје, да не губе воље“ (Колошанима 3,21). Начин на који се родитељи, а посебно очеви, односе према деци, и на који их дисциплинују, има дубок утицај на њихово духовно васпитање.

Истраживања такође показују да када оба родитеља иду у цркву, већи проценат деце наставља да посећује цркву, насупротив томе када то чини само један родитељ. Што је још неочекиваније, доследно посећивање цркве од стране оца, чак и више него мајке, доводи до тога да већи број деце остане у цркви и када одрасту. Дакле, улога оца у духовном формирању његове деце, не може се потценити. Колико је битно да очеви озбиљно схвате ту своју улогу!

Међутим, нису сви очеви (благо речено) добар пример својој деци. Како нам знање о Богу као нашем Оцу може помоћи у исцељењу тамо где је потребно, поготову ако су нам овоземаљски очеви нанели велику штету?

ОДНОСИ НА ПОСЛУ

Прочитајте Колошанима 3,22-25 и Колошанима 4,1. Која упутства су дата робовима? Које принципе ту налазимо за пословне односе уопште?

Дешава се да људи данас помињу ропство као начин да неке од библијских савета потисну у прошлост, ако не и да потпуно дискредитују Свето писмо. Међутим, такав став, иронично, веома мало или чак нимало не узима у обзир историјски контекст унутар старозаветног Израела и новозаветне цркве. Људи су створени према Божјем обличју и, попут свих Божјих интелигентних бића, створени су за слободу. Мојсијевски закони су забрањивали да Израелци трајно остану робови (5. Мојсијева 15,12), и прописивали су шест година као максимално трајање службе за отплату финансијског дуга (2. Мојсијева 21,2-6; 3. Мојсијева 25,39-43). Ропство у Библији, колико год одбојно по нашим данашњим схватањима, није било ни налик гнусним облицима ропства какви су се виђали у западном свету, што је била права страхота и ужасан злочин против човечности.

У новозаветна времена, црква је морала да делује у оквиру римског права које је предвиђало поседовање робова. „Али за разлику од савремених облика ропства, римски закон је робовима допуштао значајна права и могућности, а покушаји да се та пракса укине могли су да угрозе напредовање еванђеља.“ – Clinton Wahlen, „Culture, Hermeneutics, and Scripture: Discerning What Is Universal“, Frank M. Hasel, ed., *Biblical Hermeneutics: An Adventist Approach* (Silver Spring, : Biblical Research Institute/Review and Herald Academic, 2020), str. 166.

Заправо, унутар цркве, за разлику од Римског царства уопште, прва обавеза роба била је према Господу. А њихови господари су позивани да према њима поступају поштено, „знајући да и ви имате господара на небесима“ (Колошанима 4,1). Штавише, Павле је поручио Филимону да се према Онисиму не опходи више као према робу, већ као према брату (Филимону 1,16). Верници су, заправо, и у Старом и у Новом завету називани робовима (или слугама) Божјим (видети, на пример: Псалми 34,22; Лука 17,10; 1. Петрова 2,16).

Чак и ако нам се не допадају културне прилике у којима је неки библијски текст настао, ипак морамо прихватити ауторитет самог текста. У противном, постављамо себе и своју културу изнад Светог писма. Боља опција је размотрити све што Библија каже на одређену тему, пре него што дођемо до закључка о томе шта нам она заиста говори о томе.

Размотрите како бисте овај одломак могли да примените на ваше односе на послу. Како би принципи који се ту износе могли да вам буду од користи, као послодавцу или запосленом?

УПУЋИВАЊЕ МОЛИТВЕ ЈЕДНИХ ЗА ДРУГЕ

Прочитајте Колошанима 4,2-4. Које принципе у вези са молитвом налазите у тим стиховима? Које молитвене захтеве Павле износи?

Неке од најважнијих речи које можемо упутити ономе ко се бори са проблемима различитих врста, било породичним, здравственим, новчаним, или неким другим јесу: „Молим се за тебе.“ То је небеско изабрано средство повезивања и узајамног деловања. „Део Божјег плана је да нам, одговарајући на нашу молитву вере, осигура оно што нам не би дао да Га за то нисмо молили.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 525 (оригинал).

Обратите пажњу на упечатљиве описе молитве које Павле користи: „Будите истрајни у молитви, бдијте у њој са захваљувањем“ – што показује да је то молитва вере (Колошанима 4,2, Чарнић). Он нам каже да се молимо „свагда“ (1. Солуњанима 5,17) и „без престанка“ (Ефесцима 6,18). Што је најневероватније, чак и ако ми „не знамо за што ћемо се молити као што треба... сам Дух моли се за нас удисањем неискazанијем“ (Римљанима 8,26).

Прочитајте поново стих Колошанима 4,3. Која „врата ријечи“ би Бог могао да вам отвори да бисте делили своју веру?

Значајно је да се Павле и сам молио за праве речи које би требало да изнесе. Понекад, кад читамо његове посланице или његове говоре у књизи Дела апостолских, ми замишљамо да је он увек био речит, да се никад није двоумио шта би требало да каже. Али овде он тражи да се моле за њега, како би могао да објави поруку „као што... треба говорити“ (Колошанима 4,4). Он такође користи веома важну грчку реч (*деи*) у последњем делу тог стиха, која би могла да се преведе „као што морам да говорим“, што упућује на божанску неопходност дела објављивања еванђеља. Он је препознао колико је важно да се та порука изнесе људима на највишим положајима римске власти, укључујући Цезарево домаћинство.

„Није увек потребно да клекнете на колена да бисте се молили. Гајите навику да разговарате са Спаситељем када сте сами, када шетате или када сте заузети својим свакодневним послом. Нека се срце стално уздиже у тихој молитви за помоћ, светлост, снагу и мудрост. Нека сваки удисај буде молитва.“ – Елен Г. Вајт, *У пошрази за бољим животом*, стр. 510, 511 (оригинал).

ХОДАЊЕ У МУДРОСТИ

Која је најважнија истина коју ми, као хришћани, можемо да спознамо? Наравно, то да је Исус Христос умро за наше грехе, да бисмо, путем вере у Њега, ми могли да имамо вечни живот. То је истина до које сами никад не бисмо успели да дођемо. То је истина која је морала да нам буде речена или откривена. И откривена нам је – у Божјој Речи.

Има много истине, знања и мудрости које никад не бисмо спознали да нам Бог то није открио у својој Речи. Али то знање и мудрост нису нам дати само као спознаја, као нешто о чему треба бити обавештен. Ми заправо треба у свом животу да испољавамо ту истину, то знање и ту мудрост.

Прочитајте стихове Колошанима 4,5.6. У којим ситуацијама, како нам је Павле назначио, треба посебно да „ходимо у мудрости“ (превод са енглеског)? И зашто?

Нажалост, ми хришћани, понекад смо све само не хришћани! А као што Павле указује (цитирајући стих Исаија 52,5), Израел је такође био камен спотицања за невернике: „Јер се име Божије због вас хули у незнабошцима“ (Римљанима 2,24). Начин на који се понашамо према другима, посебно онима који нису наше вере, веома је битан (видети: Титу 2,5; 2. Петрова 2,2). Хришћански дом, окупљање младих ради молитве уместо ради несташлука, једноставне љубазности и смирен, стрпљив дух много говоре онима који нас посматрају да би се уверили да ли је наше исповедање вере искрено или не.

У стиху Колошанима 4,6, Павле се усредсређује посебно на речи које изговарамо: „Ријеч ваша да бива свагда у благодати.“ Више од пуке љубазности или учтивости, речи које изговарамо требало би да буду подстакнуте и прожете Божјом благодаћу кроз утицај Светог Духа.

„Сољу зачињена.“ Насупрот световној дефиницији „зачињеног“ говора, наше речи би требало да буду прикладне и допадљиве онима којима се обраћамо.

„Да знате како вам свакоме треба одговарати.“ Једино Свети Дух може да нам да праве речи у право време с правим циљем, и да припреми умове слушаца за поруку коју „морамо“ да објављујемо (и овде је употребљена реч *деи* – видети јучерашње коментаре на стих Колошанима 4,4).

Размислите о својим речима, својим поступцима и о томе како „ходате“ пред другима. Коју поруку тиме шаљете о својој вери и о томе шта значи бити хришћанин?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Сваки члан породице требало би да буде свестан да на њему лично почива одговорност да обави свој део посла, како би допринео удобности, реду и правилном деловању породице. Чланови породице не треба да раде једни против других. Сви треба сложено да се укључе у посао узајамног охрабривања. Треба да показују нежност, сношљивост и стрпљење, да говоре тихим, смиреним тоном, избегавајући неред. И свако треба да учини највише што може како би олакшао терете мајке...

Сваки члан породице требало би да разуме шта се тачно од њега очекује да уради заједно са осталима. Свима, од шестогодишњег детета па надаље, требало би да буде јасно да се од њих захтева да носе свој део животних терета.“ – Ellen G. White, *The Adventist Home*, стр. 179, 180.

„Морамо пустити Христа у своја срца и домове ако хоћемо да ходамо у светлости. Дом би требало да буде све оно што та реч подразумева. Он би требало да буде мало небо на земљи, место на ком се осећања привржености негују уместо да се упорно потискују. Наша срећа зависи од тог неговања љубави, саосећања и искрене учтивости једних према другима... Требало би да заборављамо на себе, увек тражећи прилике да, макар и нечим ситним, покажемо захвалност за оно добро што смо примили од других, и увек тражећи прилику да развеселимо друге, да олакшамо њихове муке и терете нежним, љубазним поступцима и ситним делима љубави. Та промишљена учтивост која се зачиње у нашој породици, шири се изван породичног круга и доприноси укупном збиру животне среће. А занемаривање тих ситница чини збир животне горчине и жалости.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 3, стр. 539, 540.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако сте у браку, који су вам принципи помогли у вашој вези? Који савет имате за неудате и нежењене, у погледу тога како би требало да се припреме за изазове које брак увек доноси?
2. Многи добри, брижни родитељи, који су подигли своју децу у топлим хришћанским домовима, често доживе да њихова деца, када одрасту, одбаце веру. Који савет и утеху можете да им пружите? Шта је можда боље да уопште не говорите?
3. Разговарајте детаљније о савету да „мудро живите“. Супротно томе, шта значи живети у „лудости“ уместо у мудрости? Шта сте научили из различитих згода или незгода, ходајући једном или другом стазом?

СТАЈАЊЕ У СВЕМУ ШТО ЈЕ ПО БОЖЈОЈ ВОЉИ

Текстови за проучавање у току седмице: Колошанима 4,7-18; Ефесцима 6,21; Дела 15,36-40; 2. Тимотију 4,10.11; 2. Петрова 3,10-14; Исаија 60,1-3.

Текст за памћење: „На свачему захваљујте; јер је ово воља Божија у Христу Исусу од вас“ (1. Солуњанима 5,18).

Овај завршни део Посланице Колошанима открива ширу мрежу Павлових сарадника. Библијска књига Дела апостолска приказује га најпре како се удружује са Варнавом, па са Силом, а тек онда нам даје преглед његова три мисионарска путовања.

Ове седмице осврнућемо се на Павлову мисионску стратегију, која је подразумевала врло ефикасну употребу времена и средстава у досезању главних центара Римске империје, али и обуку способних лаика, како би досегли градове и мања места која Павле није могао да посети, као што су Колоса, Лаодикија и Јерапољ.

Кроз личне посете током својих путовања и преко посланица, нарочито док је био у затвору, Павле је непрестано повезивао људе и цркве. Схватио је да успех еванђеоске мисије зависи од тога да сви раде заједно – хришћани из јеврејства и незнабоштва, мушкарци и жене – такви људи као што су Тихик, Аристарх, Јуст, Епафрас, Лука и Нимфан. Занимљиво је да сазнајемо и за посланицу написану Лаодикији, која није сачувана за нас. Павле је доста тога „упаковао“ у те последње стихове, укључујући чак и лични позив човеку по имену Архип. Чинио је све како би оснажио цркве док је још могао.

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисће се припремили за субоју, 28. марти.*

ПОУКЕ О ЕВАНЂЕОСКОМ РАДУ

Од Павла сазнајемо много тога о ширењу еванђеља. Његова путовања обухватила су, према неким проценама, више од 21.500 километара. То је запањујуће, када узмемо у обзир да је већи део тог пута претрпело пешке, а део времена је био у затвору.

Павле је провео значајно време у трговачким центрима, као што су Коринт и Ефес, из којих је порука могла да се шири ка градовима у унутрашњости. Имао је обичај и да се враћа у цркве које је основао, како би ојачао и охрабрио нове вернике у њима. Када није могао лично да посећује цркве, слао је писма. Тако су верници знали да их се он сећа и да му је стало до њих.

Прочитајте текст Колошанима 4,7-9; упоредите са: Ефесцима 6,21. Како је Тихик описан и које разлоге Павле наводи зато што је њега и Онисима послао у Колосу?

Неке ствари је најбоље саопштити усмено, а не писаним путем. Било би занимљиво знати које су новости њих двојица пренели Колошанима. Судићи према Павловој жељи да их те вести „утеше“ и „ободре“ (Колошанима 4,7-9), оне су вероватно укључивале детаље о Павловим околностима у затвору. У сваком случају, таква комуникација је такође била важна и као средство очувања личних веза које држе вернике на окупу.

Тихик, чије име значи „срећан“, био је очигледно поуздани изасланик. Описан као „љубазни брат“ и „вјерни слуга и другар“, био је један од двојице људи из Азије које је Павле одабрао (Дела 20,4) да му се придруже на путовању, када су носили прикупљена средства за помоћ осиромашеним верницима у Јерусалиму. Био је са Павлом и током његовог другог заточеништва у Риму, одакле је послат у Ефес да подупре тамошње дело (2. Тимотију 4,12). Павле је размишљао и о томе да га пошаље Титу на Крит (Титу 3,12). На путовању у Колосу пратио га је Онисим, који се, под Павловим утицајем, обратио у Риму (видети 1. Поуку), и који је овде описан као „веран и љубазан“.

Павле је по свему судећи и сам желео да сазна нешто о приликама верника у Колоси. Не би било тешко послати му вести преко некога, ако не и самог Тихика. Био је то још један начин на који је Павле преносио своју љубав и бригу за тамошње вернике, иако сам никад није посетио ту цркву. Био је то и начин да их оснажи у вери како би и они могли да досегну друге.

Како те личне појединости у Павловим писмима не само да показују његову људску страну, већ, у мањем обиму, потврђују ваљаност његове службе?

ПОВЕЗАНОСТ УНУТАР ЦРКВЕ

У данашњем свету који је повезан путем интернета, друштвених медија и безбројних уређаја, тешко је замислити изазов с којим се Павле суочио, помажући црквама да се осете као део нечег већег од њихових сопствених локалних заједница.

Прочитајте стихове Колошанима 4,10.11. Осим слања вести тамо и натраг преко изасланика (Колошанима 4,7-9), на које још начине је Павле охрабривао повезивање? У светлу неких од проблема којима се он бави у овој посланици, која порука се могла пренети преко тих поздрава?

Тим поздравима Павле гради и негује повезаност међу верницима. Ту сазнајемо да је Марко био Варнавин рођак. Павле тиме утире пут за Маркову могућу посету Колоси. Аристарх је описан дословно као „ратни заробљеник“ заједно са Павлом, што значи да је био заједно са њим у затвору. Они су били војници под „оружјем Божијим“ (Ефесцима 6,10.11), борећи се да сотонине заробљенике ослободе за службу у Божјем царству (видети: 2. Тимотију 2,1-4). Исус/Јуст (јеврејско и римско име које на грчком звучи веома слично, као Савле и Павле) такође им је препоручен као поуздани сарадник у делу еванђеља.

Помињући Аристарха, Марка и Јуста, Павле истиче да су они јеврејски верници („из обрезања“). Затим помиње тројицу обраћених незнабожаца: Епафраса, Луку и Димаса (Колошанима 4,12-14). Значајно је што су сви они, упркос неким тензијама у цркви између Јевреја и обраћених незнабожаца, били у стању да заједно и успешно раде, јединствено и складно. Међутим, кад каже да су то „једини“ његови помагачи, Павле као да изражава извесно разочарање што више јеврејских хришћана није стало уз њега у његовим страдањима. Па ипак, значајно је што се Јован Марко, који је доста година раније напустио Павла и Варнаву током њиховог првог мисионарског путовања (Дела 13,13), у овом тренутку показао не само као веран, већ и као „утеха“ за Павла (Дела 15,36-40).

Претње јединству нису ништа ново. Последњих година Адвентистичка црква је, ширећи се глобално, претрпела дубоке промене, и разне силе су непрестано и жестоко насртале на њено јединство. Тај притисак на јединство може се осетити на сваком нивоу цркве.

Како ви, у својој локалној цркви, можете радити на смањењу свега онога што прети јединству? Који су то притисци на локалном нивоу, и шта се може предузети поводом тога?

СТАЈАТИ У СВЕМУ ШТО ЈЕ ПО БОЖЈОЈ ВОЉИ

Више књига је написано о циљем вођеном животу и циљем вође-ној цркви. Премда бити „циљем вођен“ можда није баш сасвим ис-правно, јасан „фокус на циљ“ од пресудне је важности за остварење било ког смисленог подухвата. Живот и служба апостола Павла, као и његових сарадника и осталих апостола, представљају пример так-вог фокуса (видети: Филибљанима 3,13.14). Резултати говоре сами за себе – еванђеље се брзо пронело целим Римским царством и шире (Колошанима 1,23). Исти фокус је потребан и данас.

Прочитајте стихове Колошанима 4,12.13. Који циљ је ту описан и како он треба да се оствари?

Као што смо поменули у претходној поуци, вероватно је Епафрас био тај преко кога се еванђеље проширило до Колосе и оближњих градова, Лаодикије и Јерапоља (видети 1. Поука). Његови поздрави и молитве за те цркве представљали су несумњиво велико охрабрење за тамошње вернике. Епафрасове молитве имале су јасан фокус – да Колошани „стоје савршени и цели у свему што је по Божјој вољи“ (Колошанима 4,12, превод са енглеског). Хајде да пажљиво размот-римо богате елементе те молитве.

Стоје. Та реч значи стајати чврсто и непомично, што је могуће једино када смо „утемељени и тврди“ у вери и сигурни у истинитост еванђеља (Колошанима 1,23). Павле ту исту реч користи више пута у вези с нашом битком против „лукавства ђаволскога“ (Ефесцима 6,11), и одупирањем силама таме уз помоћ божанске силе, тако што се облачимо у „све оружје Божије“ (Ефесцима 6,10-18; упоредити са: 2. Тимотију 2,19).

Савршени. Та реч се односи на савршенство карактера која свој крајњи израз налази у жртвеној љубави (Матеј 5,44.48) оних који ни-кад неће тврдити за себе да су „достигли“ (Филибљанима 3,12-15).

Цели. Та моћна реч значи у потпуности задовољити или довести нешто до пунине. Она се користи за Аврама који је био „потпуно уверен“ да ће Бог учинити оно што је обећао, премда је то људски не-могуће (Римљанима 4,21, Чарнић), као и за снагу коју је Господ давао Павлу да би преко њега могло да се „у потпуности објави еванђеље“ (2. Тимотију 4,17).

У свему ишло је по Божјој вољи. Реч „све“ је свеобухватна. И сам Павле се молио да се Колошани испуне познањем Божје воље, да би живели „пристојно Богу на свако угађање“ (Колошанима 1,9.10) „по сили славе његове“ (Колошанима 1,11).

ЖИВЕТИ У СВЕТУ, АЛИ НЕ БИТИ ОД СВЕТА

Прочитајте следеће стихове: Колошанима 4,14.15 и 2. Тимотију 4,10.11. У чему се Лука разликовао од Димаса и зашто?

Апостол Јован нам каже: „Не љубите свијета ни што је на свијету. Ако ко љуби свијет, нема љубави очине у њему“ (1. Јованова 2,15). Лукина љубав према Исусу и Његовом царству навела га је да остане уз Павла до краја, шта год да се деси, док је Димасу овај свет омилео више од оног који ће доћи.

Прочитајте следеће текстове. Који савет је упућен онима који чекају Други долазак?

1. Марко 13,32-37 _____

2. Титу 2,11-14 _____

3. 2. Петрова 3,10-14 _____

4. Откривење 3,17-21 _____

Исус и апостоли често нас упозоравају да „стражимо“, да будемо будни и увек спремни за Господњи долазак, како нас он не би изне-надио. Нажалост, као и ученици који нису послушали Исусову запо-вест: „Стражите и молите се“ (Марко 14,38), многи неће извршити неопходне припреме. А све се своди на то ко или шта поседује наше срце, јер не можемо служити два господара.

У поруци Лаодикији Исус нам даје јасан рецепт. Прво, да се покајемо због својих греха. Друго, да отворимо своје срце за Исуса и допустимо Му да преузме контролу, што нас онда (као треће) оспо-собљава да стекнемо „злато“ вере и љубави, окушано у пећи невоље, које нам обезбеђује победу над искушењем.

За које конкретне појединости у вашем животу би Исус могао да вам тражи да се покајете? Који део Његовог рецепта вам је најпотребнији?

ПОРУКА ЗА ЛАОДИКИЈУ

Прочитајте текст Колошанима 4,16-18; упоредите са Колошанима 2,1-3. Размишљајући о Исусовој поруци за Лаодикију (видети јучерашње проучавање), какву повезаност запажете са Посланицом Колошанима, која је такође требало да се прочита у лаодикијској цркви Павлових дана?

Током историје Божјег народа кроз векове исти проблеми јављали су се увек изнова. Пророци су укоравали Израелце који су желели богослужење по угледу на свет, и подстицали су их да се покају пре него што буде прекасно. Исаија је чак јадиковао: „Како поста курва вјерни град!“ (Исаија 1,21) и наговарао народ да се врати Богу ради опроштења и очишћења (Исаија 1,16-20). И Јован Крститељ (Матеј 3,2,8-10) и Исус (Матеј 4,17; Матеј 12,33-37) позивали су Израелце да се покају и донесу плод који ће моћи да се одржи пред судом последњег времена. Апостоли су носили сличну поруку (Дела 2,38; Дела 3,19; Дела 17,30; 2. Коринћанима 7,9.10).

Упоредите следеће одломке: Исаија 60,1-3 са текстом Откривење 18,1-4, и Исаија 62,1-5 са стиховима Откривење 19,7.8. Које сличности постоје између порука у те две књиге?

Бог ће ујединити небо и земљу. Али због велике борбе, то мора да се одвија поступно:

1. На Голготи, сотона је изгубио сваку наклоност коју је још имао међу небеским бићима (Јован 12,31).
2. Кроз Христову судијску службу у небеском светилишту, Божји народ је опремљен „сваким добром за извршавање његове воље“ (Јеврејима 13,21, ССП), и уподобљен је за небо.
3. Током миленијумског суда и коначног суда после миленијума, сва преостала питања биће заувек разрешена, а грех и непокајани грешници биће уништени у језеру вечног огња, који такође чисти и земљу (Откривење 21,8).
4. Тек са нестанком греха, небо и земља ће коначно моћи да се сједине (Откривење 21,3).

Шта ви лично (не гледајући ни у кога дугог) можете да предузмете да бисте остали верни Богу и истини коју нам Он даје? Односно, које изборе правите који откривају коме заиста припада ваше срце?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Душа која се потчини Христу, постаје Његова тврђава, коју Он чува у свету побуне и настоји да ниједан други ауторитет, осим Његовог, не буде познат у њој. Душа коју тако чувају небеске силе неосвојива је за сотонине нападе. Међутим, ако се не потчинимо Христовој власти, нама ће загосподарити онај који је зао. Неминовно се морамо наћи под влашћу једне или друге од ове две велике силе које се надмећу за врховну власт у свету. Није неопходно да својевољно изаберемо службу царству таме да бисмо потпали под његову управу. Довољно је само да пропустимо да се повежемо са царством светлости. Ако не сарађујемо са небеским силама, сотона ће освојити срце и учинити га својим пребивалиштем. Једина одбрана од зла је Христос који пребива у срцу посредством вере у Његову правду. Све док не постанемо животно повезани са Богом, нећемо никада моћи да се одупремо обесвећујућем утицају самољубља, самозадовољства и склоности према греху. Можемо напустити многе рђаве навике, за извесно време можемо раскинути заједницу са сотоном; али без животне везе са Богом, која се остварује потчињавањем Њему из тренутка у тренутак, бићемо поражени. Без личног познанства и сталне заједнице са Христом, препуштени смо на милост и немилост непријатељу, и на крају ћемо спровести све његове налоге.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 324 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размотрите претходни цитат Елен Г. Вајт. Постоје, заиста, само две стране у великој борби, и уколико свесно не бирамо Христа, ми смо на сотониној страни (Лука 11,23). Колико год да та помисао узнемирава наша осећања, Бог није ни у каквој обавези да води рачуна о томе да нас Његове истине не увредe. Шта вам та чињеница говори о томе колико је заиста суштински битно предати своју вољу Христу?
2. Прочитајте текст Откривење 14,14-16. Рани дажд приликом Педесетнице омогућио је да семе еванђеља проклија и расте, док позни дажд припрема земљу за коначну жетву. Какве везе има стих Откривење 14,12 са таквим развојем догађаја?
3. На које све начине смо ми, као црква у целини и као појединачни верници, под утицајем културе и света око нас? Како се можемо заштитити од негативних утицаја света, који су увек представљали проблем за Божји народ сваког доба?

ЈАНУАР

РАДУЈТЕ СЕ

У заједници са Њим

1. Ч 1. Солуњанима 5,17. Бог нас позива да се увек радујемо
2. П Псалам 105,3. У заједници са Њим
3. С Псалам 5,11. Гајите поверење и љубав према Њему

У миру са Богом и људима

4. Н 1. Дневника 16,31. Зато што Он царује
5. П Псалам 68,3. Нека се праведници веселе
6. У Приче 28,14. Онај ко се боји Бога
7. С Приче 16,20. Онај ко се узда у Бога
8. Ч Исаија 29,19. Кротки
9. П Приче 14,21. Милостиви
10. С Приче 12,20. У миру са Богом и људима

Твоје спасење

11. Н Псалам 146,5. Онај коме је Бог помоћник
12. П Псалам 89,16. Радовање Христовом имену
13. У Псалам 20,5. Твоје спасење
14. С Римљанима 7,22. Божји закон
15. Ч 1. Коринћанима 13,6. Истина
16. П 5. Мојсијева 26,11. Свако добро дело
17. С Немија 9,25. Извор сваког благослова

Он је милостив

18. Н О Јову 22,23.26. Највећа љубав према Богу
19. П Псалам 63,7. Радујем се што је Бог мој помоћник
20. У Псалам 28,7. Господ је моја снага
21. С Псалам 126,3. Учинио је велика дела за мене
22. Ч Псалам 90,14. Он је милостив
23. П Исаија 61,10. Он ме одева у своју праведност
24. С Псалам 97,8. Не плашим се Његовог божанског суда

Израз вере

25. Н Лука 10,20. Моје име је записано на небесима
26. П Проповедник 11,9. Радујте се у младости
27. У Проповедник 7,14. У добро време
28. С Приче 23,16. Израз вере
29. Ч 3. Мојсијева 23,39.40. У сећање на Његове благослове
30. П Псалам 27,6. У свом Шатору од састанка
31. С Филибљанима 4,4. Увек

Учиниће ме својим сведоком

1. Н	Лука 15,7.	Небеска радост због грешника који се кају
2. П	Псалам 104,31.	Радост због Његових дела
3. У	Приче 8,29.30.	Са Христом је делио радост
4. С	Псалам 40,13.	Бог је срећан када тражим Спаситеља
5. Ч	Јеремија 32,28.41.	Бог се радује када излива своје благослове
6. П	5. Мојсијева 10,15.	Учиниће ме својим сведоком
7. С	Исаија 62,4.	Бог се радује због свог изабраног народа

Милост

8. Н	Софонија 3,17.	У Његовој цркви
9. П	Приче 15,8.	Богу је угодна молитва праведних
10. У	Приче 12,22.	Они који следе истину
11. С	Приче 11,1.	Непоколебљиво поштење
12. Ч	Јеремија 9,24.	Љубазност, правда и доброта
13. П	Михеј 7,18.	Милост
14. С	1. Самуилова 15,22.	Послушност Његовој речи

Дао је свог Сина за моје откупљење

15. Н	Псалам 18,17.	Ослобођење од патње и Његовог гнева
16. П	Исаија 46,10.	Бог управља догађајима
17. У	Исаија 53,10.	Дао је свог Сина за моје откупљење
18. С	Матеј 3,16.17.	Са Његовим љубљеним Сином
19. Ч	Псалам 147,11.	Они који Га се боје
20. П	Псалам 149,4.	Они који чине Његову вољу
21. С	Филибљанима 2,13.	Предајем се Његовој вољи

Међусобна љубав

22. Н	Псалам 51,18.	Божја доброта према Сиону
23. П	Јеврејима 1,9.	Спаситељ се радује што доноси одмор и мир
24. У	Псалам 40,7.8.	По Божјој вољи и закону
25. С	Дела 2,25.26.	У заједници са Оцем
26. Ч	Приче 8,31.	Исус се с љубављу интересовао за људску породицу
27. П	Лука 10,21.	Открио се понизним људима
28. С	Јован 15,11.	У духу самопожртвоване љубави

Уздајте се у Господа

1. Н	Проповедник 2,26.	Радост је Божји дар
2. П	1. Тимотију 6,17.	Радујте се дару живота
3. У	Псалам 144,15.	Уздајте се у Господа
4. С	Захарија 2,10.	Емануило, „С нама Бог“, је дошао
5. Ч	Псалам 97,12.	Очишћени Његовом крвљу
6. П	Јован 16,24.	Бог услишава моје молитву
7. С	Приче 3,13.	Бог је мој извор мудрости

Радујте се са свом природом

8. Н	Приче 3,17.18.	Његова мудрост доноси задовољство
9. П	Псалам 96,11.12.	Радујте се са свом природом
10. У	Псалам 92,4.5.	Природа створена да мени донесе радост
11. С	Малахија 3,12.	Лепоте Земље
12. Ч	Псалам 65,8.9.	Природа послушна Његовој вољи
13. П	Псалам 19,4.5.	Сунце правде осветљава мој дан
14. С	Проповедник 11,7.	Светлост Његовог Духа обасјава свет

Рад је благослов за човека

15. Н	О Јову 39,22.24.	Радујте се у сили Божјој
16. П	Проповедник 5,18.	Будите срећни кад обављате користан рад
17. У	Проповедник 5,19.	Рад је благослов за човека
18. С	5. Мојсијева 30,9.	Бог нам даје плодове нашег рада
19. Ч	Проповедник 3,22.	Добро извршена дужност доноси срећу
20. П	5. Мојсијева 12,18.	Веран у свакој појединости
21. С	Исаија 9,3.	Пронађите радост у жетви

Бог обезбеђује храну

22. Н	Псалам 128,2.	Подношење мог дела животних терета
23. П	1. Мојсијева 2,9.	Бог обезбеђује храну
24. У	Проповедник 9,7.	Треба да уживамо у храни
25. С	Исаија 33,16.	Животне потребе задовољене
26. Ч	Псалам 104,14.	Бог користи елементе природе да пружи храну
27. П	1. О царевима 4,20.	Израиљ се радовао плодовима из Ханана
28. С	Јестира 9,22.	Израиљ се учио радостима гостопримства

Бог испуњава обећања ако сарађујемо

29. Н	Дела 2,46.47.	Обраћеници су се радовали хлебу живота
30. П	Псалам 16,6.	Са радошћу се сећајте светлих тренутака у животу
31. С	Приче 10,28.	Господњи долазак је моја нада

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	11-13	1. И. Навин	4-9
2. «	4-6	2. «	14-16	2. «	10-13
3. «	7-9	3. «	17-19	3. «	14-17
4. «	10-12	4. «	20-23	4. «	18-21
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	22-24
6. «	16-19	6. 4. Мојс.	1-3	6. О Суд.	1-3
7. «	20-23	7. «	4-6	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	7-9	8. «	7-9
9. «	27-30	9. «	10-13	9. «	10-12
10. «	31-33	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	34-36	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	37-39	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	40-42	13. «	23-26	13. О Рутџ	1-2
14. «	43-46	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	47-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-31	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	32-34	26. «	29-31	26. «	7-11
27. «	35-37	27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	38-40	28. И. Навин	1-3	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-4			29. «	18-20
30. «	5-7			30. «	21-24
31. «	8-10			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар	Фебруар	Март
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 53.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 54.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 55.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 56.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 57.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 58.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 59.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 60.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 61.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 62.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 63.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 64.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 65.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 66.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 67.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 68.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 70.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 72.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 74.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50,1-15.	26. Псалам 75.
27. Псалам 24.	27. Псалам 50,16-23.	27. Псалам 76.
28. Псалам 25.	28. Псалам 51-52	28. Псалам 77.
29. Псалам 26.		29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 27.		30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 28.		31. Псалам 78,29-42.

*Предлажемо верницима да ове текстове читају у
току вечерњеј бојслужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2	9.	16.	23.	30.
Кладово, Неготин	16,02	16,09	16,17	16,26	16,35
Бор, Зајечар, Пирот, Струмица	16,04	16,11	16,19	16,28	16,37
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија , Јагодина	16,06	16,13	16,21	16,30	16,39
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	16,08	16,15	16,23	16,32	16,41
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопје , Прилеп, Битољ	16,10	16,17	16,25	16,34	16,43
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	16,12	16,19	16,27	16,36	16,45
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	16,14	16,21	16,29	16,38	16,47
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	16,16	16,23	16,31	16,40	16,49
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	16,18	16,25	16,33	16,42	16,51
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	16,20	16,27	16,35	16,44	16,53
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	16,22	16,29	16,37	16,46	16,55
Мурска Собота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	16,24	16,31	16,39	16,48	16,57
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	16,26	16,33	16,41	16,50	16,59
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	16,28	16,35	16,43	16,52	17,01
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	16,30	16,37	16,45	16,54	17,03
Јесенице, Крањ, Љубљана , Приквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	16,32	16,39	16,47	16,56	17,05
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошинь	16,34	16,41	16,49	16,58	17,07
Горица, Копер, Ровињ, Пула	16,36	16,43	16,51	17,00	17,09

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Кладово, Неготин	16,45	16,55	17,04	17,13
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,47	16,57	17,06	17,15
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,49	16,59	17,08	17,17
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,51	17,01	17,10	17,19
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,53	17,03	17,12	17,21
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,55	17,05	17,14	17,23
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,57	17,07	17,16	17,25
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,59	17,09	17,18	17,27
Вировитица, Подр. Слагина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	17,01	17,11	17,20	17,29
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	17,03	17,13	17,22	17,31
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	17,05	17,15	17,24	17,33
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	17,07	17,17	17,26	17,35
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	17,09	17,19	17,28	17,37
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,11	17,21	17,30	17,39
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	17,13	17,23	17,32	17,41
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	17,15	17,25	17,34	17,43
Копер, Лошињ	17,17	17,27	17,36	17,45
Ровињ, Пула	17,19	17,29	17,38	17,47

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Кладово, Неготин	17,22	17,31	17,40	17,48
Српска Црња, Вршац, Бор, Зајечар	17,24	17,33	17,42	17,50
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	17,26	17,35	17,44	17,52
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	17,28	17,37	17,46	17,54
Сомбор , Кула, Бачка Паланка, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	17,30	17,39	17,48	17,56
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	17,32	17,41	17,50	17,58
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље, Велес	17,34	17,43	17,52	18,00
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	17,36	17,45	17,54	18,02
Мурска Сбота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	17,38	17,47	17,56	18,04
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, О хрид	17,40	17,49	17,58	18,06
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	17,42	17,51	18,00	18,08
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	17,44	17,53	18,02	18,10
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	17,46	17,55	18,04	18,12
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	17,48	17,57	18,06	18,14
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,50	17,59	18,08	18,16
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	17,52	18,01	18,10	18,18
Ровињ, Пула , Лошињ, Дути Оток	17,54	18,03	18,12	18,20

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ЈУЖНА ПАЦИФИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Аустралија	450	112	65.477	27.304.000
Новозеландски Пацифик	158	48	22.291	5.945.000
Папуа Нова Гвинеја	1.203	3.662	595.786	9.690.000
Транспацифик	579	962	141.093	2.525.000
Укупно:	2.390	4.784	824.647	45.464.000

ПРОЈЕКТИ:

- Школа Омаура, Каинанту, Папуа Нова Гвинеја
- Здравствени пројекат за децу, Соломунова острва
- Здравствени пројекат за децу, Вануату
- Центар утицаја, острво Валис, Нова Каледонија

ЖИВОТ СА БОГОМ

Скај Џетани

Живот од Бога

Џоел, ужурбани пословни човек, покушавао је да искористи Бога да благослови његово пословање. Он отелотворује став „живот од Бога“. Људи из ове групе желе Божје благослове и дарове, али нису баш нарочито заинтересовани за самог Бога.

Живот над Богом

Марк, свештеник – практичар, усредсређен на организационе принципе уместо на молитву, није оставио много места за Бога у свом животу или служби. Ово је став „живот над Богом“. Тајанственост и чудесност света су негде загубљени, док се Бог напушта у корист доказаних формула и исхода које је могуће држати под контролом.

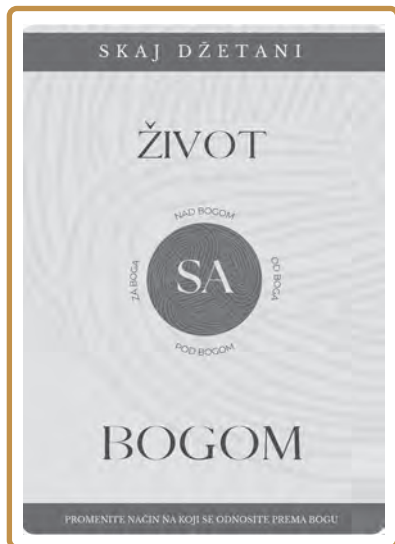
Живот за Бога

Ребека, апсолвенткиња која сања о медицинском факултету, углавном се бринула како да најбоље послужи Богу. Овај став, најхваљенији од свих религиозних ставова, јесте став „живот за Бога“. Они сматрају да је најзначајнији онај живот који се улаже у постизање великих ствари у Божјој служби.

Живот под Богом

Карен, очајна мајка која је покушала да васпита свог сина „по Књизи“, узрујала се када Бог није урадио „свој део“. Став „живот под Богом“ види Бога у светлости узрочно-последичних термина – ми држимо Његове заповести, а Он благосиља наше животе, наше породице, наш народ. Наш главни задатак је да утврдимо шта је то што Он одобрава (или не одобрава) и да се свим силама трудимо да се држимо унутар тих граница.

Живот са Богом?

Књиге можете наручити на телефон: **011/2458-054**
или на: **tippreporod@gmail.com**

ŠON BUNSTRA

Kuda posle smrti?

SAGLEDAVANJE TAJNE
ZAGROBNOG ŽIVOTA I PAKLA

КУДА ПОСЛЕ СМРТИ? Шон Бунстра

Има ли ишта на свету што драматичније и суровије обесмишљава живот од његове супротности – смрти? Људи воле да живе. Најбоље што могу и умеју. Живот је, сам по себи, леп. Ипак, нико није умакао старењу.

Живот има крај. То је неминовност.
Знамо да ћемо умрети, а онда?

Да ли након смрти идемо на неко боље место?

Да ли постоји пакао, место вечних мука?

Шта је душа? Да ли је душа бесмртна?

Шта о овим питањима говоре митови древних народа, а шта Библија?

Књиге можете наручити на телефон: **011/2458-054**
или на: **tippreprod@gmail.com**

ЖАР ЗА МОЛИТВОМ

Лони Мелашенко, Рути Џејкобсен, Тим Крозби

Молим Вас, пођите с нама на замишљени излет у диван дом за одмор. У дневној соби усамљен седи достојанствен седокоси човек. Негователице га послужују, али нема блиског пријатеља. Сазнали смо да је он оснивач овог одмаралишта и да има много деце, али она га ретко посећују. Повремено га назову, али не разговарају дуго и нико од њих није му близак. Знате ли ко је тај старац? То је Бог.

Књиге можете наручити на телефон: **011/2458-054**
или на: **tipporod@gmail.com**

СЈЕДИЊЕЊЕ НЕБА И ЗЕМЉЕ

јануар • фебруар • март 2026.

